Captive Star
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
0. P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Steaua captivă
Nora Roberts
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Steaua captivă / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0123-0
1. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 = 135. 1

NORA ROBERTS
Steaua captivă
Trilogia Stelele lui Mithra
Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

capitolul 1

Ar fi dat absolut orice pentru o bere. îşi dorea din tot sufletul o halbă mare de la rece, plină ochi cu o bere neagră de import, ce i-ar fi picat mai bine decât sărutul oferit de o femeie la prima întâlnire. O bere pe care să o savureze intr-un bar plăcut, obscur şi răcoros, cu ochii la televizor, urmărind un meci oarecare alături de alţi câţiva ocupanţi ai scaunelor de la bar, la fel de interesaţi ca el. La asta visa cu ochii deschişi Jack Dakota în timp ce supraveghea apartamentul femeii. La spuma de un centimetru, la mirosul de alcool fermentat, la prima înghiţitură care să-l răcorească şi să-i potolească setea. La savurarea meticuloasă, gură cu gură, care putea convinge pe oricine că toate problemele din lume s-ar rezolva, dacă politicienii şi avocaţii ar dezbate inevitabilele conflicte cu o bere rece în faţă, într-o cârciumă, în timpul unui meci de baseball.

Era cam devreme să se apuce de băut, fiind de-abia ora unu după-amiază, dar căldura era mult prea mare şi greu de suportat, iar răcitorul plin cu sucuri la cutie nu avea deloc acelaşi impact ca o bere rece şi spumoasă.

Maşina lui antică şi de demult nu dispunea de dotări moderne precum aerul condiţionat. De fapt, cu excepţia sistemul stereo extrem de scump, care-ţi spărgea timpanele şi pe care îl instalase în bordul cu imitaţie de piele, nu mai avea alte îmbunătăţiri. Sistemul stereo valora cam de două ori mai mult decât cartea maşinii, dar îi era indispensabil. Ori de câte ori pornea la drum, îl dădea la maximum şi cânta din toţi rărunchii pe muzica lui Beatles sau Rolling Stones.

Motorul puternic în opt cilindri, aşezat sub capota cu şanţurile de aerisire gri, era tunat la fel de conştiincios ca un ceas elveţian şi îl purta pe Jack în mare trombă oriunde voia să ajungă. Acum motorul se odihnea, iar el se gândise să facă o concesie cartierului liniştit din nord-vestul Washingtonului, aşa că lăsase CD-playerul la minimum şi fredona împreună cu Bonnie Raitt.

Se număra printre puţinele lui preferinţe muzicale de după 1975.

Jack se gândise de multe ori că se născuse prea târziu. îşi închipuia că ar fi fost un cavaler destul de bun. Unul negru.

îi plăcea filosofia fără ocolişuri a dreptăţii înfăptuite în numele binelui. I-ar fi stat alături lui Ârthur, medită el în timp ce bătea darabana cu degetele pe volan. Dar chestiunea cu Camelotul ar fi tratat-o într-o manieră proprie. Toate regulile alea complicaseră lucrurile.
La fel de mult i-ar fi plăcut şi să călărească prin Vestul sălbatic. Ce frumos ar fi fost să-i urmărească până-n pânzele albe pe toţi bandiţii ăia, fără să trebuiască să completeze toată hârţogăria din ziua de azi. Doar atât: să le dea de urmă şi să-i prindă.
Morţi sau vii.
în schimb acum, tipii răi angajează un avocat sau le repartizează statul unul, iar, în final, tribunalul decide că trebuie să-şi ceară scuze de la ei fiindcă i-a deranjat.
„Ne cerem mii de scuze, domnule. Doar pentru că aţi violat, jefuit şi omorât nu este cazul să vi se răpească din timpul preţios şi să vi se încalce drepturile civile.“
Din păcate aşa stăteau lucrurile.
Acesta şi era unul dintre motivele pentru care Jack Dakota nu îngroşase rândurile poliţiştilor, deşi, pe când avea douăzeci şi un pic de ani, cochetase şi cu ideea asta. întotdeauna avusese un respect deosebit pentru dreptate. Problema era că, în opinia lui, regulile şi reglementările nu aveau prea mult de-a face cu justiţia.
Aşa se explica faptul că, la treizeci de ani, Jack Dakota era vânător de recompense.
Astfel îi putea vâna în continuare pe tipii răi, dar muncea când avea chef, şi mai primea şi bani în schimb, plus că nici nu trebuia să completeze în neştire hârţogă- ria inutilă specifică muncii de birou.
Şi aici existau reguli, dar un individ inteligent ştia să le ocolească. Jack fusese întotdeauna un tip deştept.
Avea în buzunar hârtiile legate de persoana pe care o urmărea acum. Ralph Finkleman îl convocase la el în birou la ora opt dimineaţa, ca să-l pună la curent. Bine, Ralph era un tip pesimist şi optimist, în acelaşi timp - o combinaţie obligatorie, după părerea lui Jack, pentru postul lui de garant în cazuri de cauţiune judiciară. Personal, Jack nu putea pricepe nici în ruptul capului conceptul de a împrumuta bani unor oameni complet necunoscuţi - nişte

străini care, de vreme ce avuseseră nevoie să fie scoşi pe cauţiune, se dovediseră a fi lipsiţi de credibilitate.
Dar, până la urmă, era vorba doar despre bani, un argument suficient pentru aproape orice, după cum bănuia.
Jack tocmai se întorsese din Carolina de Nord, unde urmărise un individ care se fofilase fără să-i înapoieze banii de cauţiune lui Ralph, şi îi fusese extrem de recu-noscător acestuia pentru că-l băgase în arest pe ţăranul acela prost ca noaptea, care încercase să facă avere jefuind buticuri.
Ralph depusese cauţiunea pentru el, susţinând că îl considerase pe puşti prea prost ca să fugă.
Jack i-ar fi putut spune încă de pe atunci că puştiul era prea prost ca să nu fugă.
Dar el nu era plătit să ofere consultanţă.
Jack îşi făcuse planul să se relaxeze câteva zile, eventual să se ducă să vadă nişte meciuri la Camden Yards şi apoi să-şi caute una dintre cunoştinţele de sex feminin, care să-l ajute să-şi cheltuiască onorariul. Mai că-l refuzase pe Ralph, numai că atâta se văicărise şi-l implorase acesta, încât n-avusese inima să-l lase baltă.
Aşadar, intrase în prima agenţie specializată în cauţiuni şi luase dosarul unei anumite M.J. O'Leary, care se părea că nu voise să îşi petreacă ziua la tribunal explicând de ce-şi împuşcase amantul însurat.

8

7sfora Hoberts

Jack bănuia că şi individa asta era proastă de dădea în gropi. O femeie frumoasă - după cum rezulta din poza şi descrierea pe care le avusese la dispoziţie - care dispunând totuşi de câteva celule neuronale funcţionale în creier, era în stare să manipuleze juriul şi juraţii în legătură cu incidentul minor de vătămare corporală intr-un caz de adulter.
Că doar nu-l împuşcase mortal pe amărâtul cu pricina.
Toată afacerea i se părea floare la ureche, aşa că nu pricepuse de ce fusese Ralph atât de nervos. Se bâlbâise mai mult ca de obicei, iar privirea îi rătăcise întruna prin biroul strâmt şi prăfuit.

Pe Jack însă nu-l interesa să facă psihanaliză pe Ralph. Voia doar să-şi termine rapid treaba, să bea o bere şi să se bucure de onorariul pe care avea să-l primească.
Cu venitul suplimentar provenit din pleaşca asta îşi putea face rost de prima ediţie din Don Quijote, pe care şi-o dorea cu înfocare, aşa că trebuia să reziste cu stoicism câteva ore, transpirând în maşină.
Nu părea genul de om care să vâneze cărţi rare sau căruia să-i facă plăcere dezbaterile filosofice despre natura omului. Părul castaniu mângâiat de soare şi-l ţinea prins într-o coadă scurtă şi îndesată - mai mult o răzvrătire personală faţă de frizeri decât o afişare a ultimelor tendinţe în modă, frizura aceasta cu părul lins scoţându-i şi mai tare în evidenţă chipul prelung şi ascuţit, cu obraji şi pometi puternic reliefaţi. Bărbia îi era personalizată de o gropiţă adâncă, iar deasupra ei, buzele pline şi ferme îi dădeau un aer boem, dacă nu şi le curba într-o expresie batjocoritoare.
Ochii îi erau de un albastru-gri metalic şi puteau căpăta imediat o nuanţă catifelată, la vederea paginilor îngălbenite de vreme ale primei ediţii din Dante, sau o nuanţă mai închisă şi senzuală, dacă privirea îi era îndreptată asupra unei femei frumoase, îmbrăcate într-o rochie subţire de vară. Sprâncene arcuite şi, poate, vag diabolice, senzaţie accentuată privitorului şi de cicatricea

albă care îi brăzda sprânceana stângă, rezultatul contactului cu şişul mânuit de un criminal care nu fusese de acord ca Jack să-şi colecteze banii.
Jack recuperase banii, iar infractorul se alesese cu o mână ruptă şi cu un nas a cărui formă modificată brusc nu mai putea fi refăcută decât prin intermediul rinoplastiei.
Fapt care nu l-ar fi surprins deloc pe Jack.
Mai avea şi alte cicatrici. Trupul lui deşirat era plin de însemnele unui războinic, caracteristică apreciată de multe femei, dornice să i le dezmierde.
Din partea lui Jack, n-aveau decât.

îşi întinse picioarele lungi, îşi îndreptă umerii tensio-naţi, după care se întrebă dacă să mai desfacă încă un suc la cutie, pretinzând că e bere.
Când MG-ul decapotabil ţâşni pe lângă el cu radioul dat la maximum, el clătină din cap. Proastă ca noaptea, îşi spuse, dar îi admira gusturile muzicale. Curentul îi făcu foile să fluture, dar apucă totuşi să vadă chipul unei femei, ceea ce îi confirmă suspiciunile. Părul roşu şi scurt, bătut de vânt, o trădă definitiv.
Ce ironie a sorţii ca o femeie care arăta în felul acela să fie atât de bătută în cap, se gândi el în timp ce o privea ieşind din maşina cu două locuri, pe care o parcase în faţa lui.
Nu părea o femeie uşuratică. Nimic din ţinuta ei nu lăsa impresia că ar fi fost uşor de agăţat. Era înaltă, iar el avea o slăbiciune pentru femeile periculoase, cu picioare lungi. Şoldurile ei înguste, de adolescentă, şi posteriorul bombat îi ieşeau în evidenţă prin jeanşii mulaţi şi rupţi în genunchi. Tricoul alb vârât în pantaloni era din bumbac, iar sânii ei micuţi şi obraznici se lipeau interesant de materialul moale.
Femeia luă o geantă din maşină, iar Jack se trezi că admiră priveliştea demnă de atenţie oferită de un posterior ferm, ascuns în denimul strâmt. Rânji în sinea lui şi-şi bătu o palmă pe piept, în dreptul inimii.

10
v/ora ‘Roberts

Nu era de mirare că un nătâng oarecare îşi înşelase nevasta cu ea.
Chipul îi era la fel de ascuţit ca trupul. Deşi alb ca laptele şi asortat cu claia de păr ca o văpaie, nu avea nimic inocent. Combinaţia între bărbia incisivă şi pometţii proeminenţi crea impresia unui chip dur şi provocator, contrabalansat de o gură senzuală.
Purta ochelari de soare fumurii, dar el deja văzuse în dosar că avea ochi verzi. Se întreba dacă erau de nuanţa muşchilor sau a smaraldelor.
Femeia pomi spre el în direcţia clădirii de apartamente, purtând de o parte o geantă enormă, agăţată pe umăr, şi

de cealaltă parte, o pungă de hârtie cu cumpărături, sprijinită de şold. El scoase un suspin în timp ce privirea îi coborâse spre picioarele ei lungi, care făceau paşi enormi. In mod clar îi plăceau femeile cu picioare lungi.
Coborî din maşină şi porni după ea. Nu-şi făcea griji că o să-i dea mult de furcă. Poate doar să-l zgârie şi să-l muşte puţin, dar nu părea genul care să înceapă să-l implore, cu lacrimi în ochi.
Asta chiar îl scotea din minţi de fiecare dată.
Planul lui era simplu. Ar fi putut să o abordeze şi afară, dar nu-i făcea nici o plăcere să rezolve situaţia în văzul lumii, dacă avea şi alte opţiuni. Deci nu trebuia decât să pătrundă în apartamentul ei, să-i explice situaţia şi apoi să o ia pe sus.
Nu părea îngrijorată absolut deloc, remarcă Jack în timp ce intră în clădire în urma ei. Chiar îşi închipuise că poliţaii n-o să-i verifice prietenii şi cunoştinţele? Iar acum se dusese cu propria maşină ca să-şi cumpere de mâncare. Mare minune că nu fusese ridicată deja.
Dar la fel de adevărat era şi că poliţaii aveau destule pe cap, ca să-şi bată mintea cu o femeie care avusese o altercaţie cu iubitul ei.
Spera ca partenera ei de apartament să nu fie acasă. Supraveghease aproape o oră ferestrele şi nu văzuse nici o mişcare. Nu auzise nici un sunet când se plimbase

agale pe sub geamurile deschise de la etajul al treilea, şi chiar se dusese să asculte la uşă.
Niciodată însă nu se putea asigura sută la sută.
Femeia nu se duse la lift, ci o luă pe scări, iar el făcu la fel. Nu se uitase niciodată în spatele ei, de unde el trăsese concluzia că ori era pe deplin sigură de ea, ori avea o grămadă pe cap.
Recuperă distanţa dintre ei şi îi aruncă un zâmbet.
-Vrei să te ajut?
îşi întoarse ochelarii fumurii direct spre chipul lui. Nu-i zvâcnise nici un muşchi.
-Nu, mă descurc.

- Bine, dar eu mă duc câteva etaje mai sus. O vizitez pe mătuşa mea. N-am mai văzut-o de... la naiba!... doi ani. în dimineaţa asta am picat în oraş. Uitasem cât de cald e în D.C.
Ochelarii se întoarseră din nou spre el.
-Nu căldura-i de vină, zise ea pe cel mai plictisit ton din lume, ci umiditatea.
Mai că-l pufni râsul, sesizându-i sarcasmul şi mai ales enervarea.
-Aha, aşa se zice. în ultimii ani am fost în Wiscon- sin. Acolo am şi crescut, dar uitasem...Hai, lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor.
încercă să se apropie subtil de ea în momentul în care femeia era preocupată să îşi mute punga în cealaltă parte, ca să bage cheia în uşă. La fel de subtil îl blocă şi ea cu umărul în timp ce deschise uşa să intre.
-Mă descurc, repetă ea şi dădu să-i trântească uşa în nas. Atunci, el se furişă precum un şarpe înăuntru şi o apucă zdravăn de braţ.
- Domnişoară O'Leary...
Atât apucă să zică înainte ca ea să-i tragă un cot în bărbie. începu să înjure, clipi des ca să-şi revină şi se eschivă la timp de un şut chitit să îl nimerească în vintre.
Carevasăzică era momentul să-şi schimbe abordarea. Trebuia să lase explicaţiile pe mai târziu.

12

iJora Hoberts

O prinse, iar ea se roti în braţele lui şi-l lovi atât de tare în picior, încât văzu stele verzi. Chiar înainte de a-i trage un croşeu în plină figură.
Punga cu alimente îi zburase din mâini, iar acum era ocupată să îi aplice lovitură după lovitură, scoţând un icnet scurt după fiecare. La început reuşi să i le pareze, chestiune deloc uşoară. In mod clar era antrenată pentru luptă - un mic detaliu pe care Ralph omisese să îl menţioneze.
Ea sări în poziţie ghemuită, gata de un nou atac, iar el o imită.
- Degeaba, n-o să te ajute cu nimic. Nu-i plăcea deloc gândul că trebuia să o doboare la pământ, poate chiar să-i

tragă una în bărbia aceea provocatoare şi trufaşă. Am de gând să te duc la poliţie, şi aş prefera să o fac fără să te ciufulesc prea tare.
Drept răspuns primi un şut în plex pe care şi-ar fi dorit să-l admire de undeva de la distanţă. Acum însă era prea ocupat să se prăbuşească peste o masă.
Dumnezeule, era tare.
Se aştepta ca ea să fugă cu prima ocazie la uşă, aşa că se grăbi să se ridice cât mai repede în picioare, ca să o oprească. Ea însă începu să-i dea târcoale, privindu-l din spatele ochelarilor negri, cu o grimasă pe chip.
- Hai, dacă ai curaj, îl luă ea peste picior. Cineva care încearcă să mă jefuiască în propria casă nu poate scăpa aşa uşor.
-Nu-s spărgător de case. Trase un şut în grupul de trei piersici frumoase şi coapte care se revărsaseră din pungă. Sunt un detectiv care-i urmăreşte pe cei care se sustrag legii, şi tocmai te-am prins. îşi ridică mâna în semn de pace şi, sperând că îi va distrage atenţia, îi agăţă repede piciorul cu piciorul lui şi o făcu să cadă direct în fund.
Se năpusti asupra ei şi poate i-ar fi făcut plăcere să-şi lipească trupul de formele lungi şi sobre ale trupului ei, dacă genunchiul ei n-ar l-ar fi ţintit cu o precizie mult mai mare decât la prima lovitură. Ochii i se dădură

peste cap, respiraţia i se întretăie şi simţi valurile acelea teribile de durere pe care doar un bărbat le poate înţelege. Trebuia să reziste în continuare.
Avantajul era de partea lui acum, şi ea ştia asta. Pe verticală era rapidă şi se mişca aproape la fel de repede ca el, iar şansele fuseseră mult mai echilibrate. Intr-o luptă corp la corp însă, el era mai greu şi mai musculos. Asta o înfuriase suficient de tare încât să recurgă la tactici murdare. îşi înfipse dinţii ascuţiţi ca o cursă de urs în umărul lui, iar el îi simţi adrenalina şi mulţumirea când îl auzi cum urlă de durere.
Se rostogoliră cu picioarele încârligate şi mâinile încleştate în luptă şi se loviră cu putere de măsuţa pentru cafea. Un castron plin cu bomboane se sparse de podea. Unul dintre cioburi îi tăie umărul, prilej cu care mai scăpă

o înjurătură. Ea îl pocni într-o laterală a capului, după care în rinichi.
Tocmai începea să creadă că l-ar putea doborî definitiv, când el se năpusti asupra ei. Femeia aterizã cu o bufnitură puternică şi nu mai apucă să-şi tragă sufletul, că el îi prinsese deja mâinile la spate şi stătea peste ea.
Faptul că respiraţia lui era întretăiată nu o încântă deloc. Acum chiar era speriată.
-Nu pricep de ce naiba l-ai împuşcat pe tipul ăla, când puteai foarte bine să-i tragi o mamă de bătaie, bombăni Jack. Vru să scoată cătuşele din buzunarul de la spate, dar înjură din nou când nu le găsi. Căzuseră pe undeva în timpul bătăii.
Acum nu mai trebuia decât să-i reziste tentativelor de a-l lovi şi să-şi recapete suflul. Nu se mai luptase aşa vârtos cu o femeie de pe vremea când o urmărea pe Betsy-cea-Masivă. Nouăzeci de kilograme de masă musculară.
-Uite ce-i, aşa nu rezolvi absolut nimic. Ce-ar fi să te potoleşti, înainte să devastăm apartamentul prietenei tale?

14
Nora ‘Roberts
-Vezi că mă striveşti, ticăloşiile, şuieră ea printre dinţi. E apartamentul meu. încerci să mă violezi şi o să-ţi smulg rânjetul ăla orgolios de pe faţă. N-o să mai rămână nimic din tine când o să vină poliţiştii.
- Draga mea, eu nu oblig femeile. Dacă un pârlit de contabil nu s-a putut abţine să-şi ţină mâinile departe de tine nu înseamnă că eu nu mă pot stăpâni. Iar poliţiştii nu-s interesaţi de mine. Pe tine te vor.
Ea răsuflă cu putere, apoi încercă să tragă din nou aer în piept, dar el îi strivea plămânii.
- Habar n-am despre ce naiba vorbeşti acolo.
El scoase hârtiile din buzunar şi i le flutură prin faţa ochilor.
- M.J. O’Leary, atac cu rană gravă şi tot aşa. Ralph e foarte dezamăgit de tine, dulceaţă. El e un om credul şi nu se aştepta ca o femeie drăguţă ca tine să nu-i mai înapoieze cele zece miare depuse drept cauţiune.
-Ce tâmpenie! îşi văzu numele şi adresa pe hârtia care părea un fel de mandat de arestare. N-am cerut nici un fel

de cauţiune. N-am fost arestată, şi asta este adresa mea. Ce poliţişti idioţi! bodogăni ea şi încercă să-l pocnească iar. Cheamă-ţi sergentul sau pe cine vrei tu. Hai să lămurim chestia asta. Iar după aia, vă dau în judecată.
-Foarte interesant. Şi presupun că nici de George MacDonald n-ai mai auzit până acum.
-Nu, n-am auzit.
-Atunci chiar a fost foarte urât din partea ta să-l îm- puşti. îi dădu drumul doar cât să o poată întoarce cu faţa spre el, apoi îi prinse ambele încheieturi. Rămăsese fără ochelari, remarcă el, iar ochii ei nu erau nici ca muşchii de pe copaci, nici ca smaraldele - erau verzi ca apa unui râu adânc. Iar în clipa aceea mai şi scăpărau de furie. Uite ce-i, dacă vrei să ai o aventură fierbinte cu contabilul tău, madam, n-ai decât, din partea mea. Ai vrut să-l împuşti, nici asta nu mă deranjează. Dar dacă nu vrei să plăteşti cauţiunea, atunci asta mă scoate din minţi.

Steaua captivă
15
Acum respira cu mai multă uşurinţă, dar încă o ţinea cu mare fermitate de încheieturi.
- Pe contabilul meu îl cheamă Holly Bergman şi n-am avut nici o aventură cu el. N-am împuşcat pe nimeni şi nu m-am prezentat la tribunal, pentru că nu am fost citată la tribunal. Ia să-ţi văd eu actele, detective.
Părerea lui era că tipa avea tupeu, nu glumă, să mai aibă şi pretenţii, în situaţia dată.
- Dakota mă numesc, Jack Dakota. Sunt agent recu- perator de cauţiuni.
îşi miji ochii şi îl studie cu mare atenţie. I se părea că arată ca un personaj neînfricat, desprins dintr-un western. Un pistolar cu sânge-rece, un împătimit al jocurilor de noroc, cu gură mare. Sau...
-Vânător de recompense. Da, bine, n-ai ce recompensă să primeşti în cazul ăsta, ticălosule. Nu avea de-a face nici cu un viol, nici cu un jaf. Groaza care-i îngheţase sângele se mai domolise. Eşti ultimul nenorocit. Ai dat buzna peste mine, mi-ai întors casa cu fundul în sus, mi-ai distrus lucruri în valoare de douăzeci de mii de dolari, şi toate astea doar pentru că n-ai fost în stare să urmăreşti pista

corectă? Ai dat de dra- cu', ascultă la mine! După ce termin cu tine, n-o să mai fi în stare nici să-ţi ştampilezi numele. Nu o să mai... Se opri brusc în secunda în care îi vârî o poză sub nas.
Era chipul ei, iar poza părea făcută cu o zi în urmă.
-Ai vreo soră, O'Leary? Una care conduce un MG din '68, cu numărul de înmatriculare SLAINTE şi care, în prezent, trăieşte cu un tip pe care-l cheamă Bailey James.
- Bailey e femeie, murmură ea în timp ce se holba la propriul chip, iar în minte îi încolţeau noi nelinişti. Chestiunea asta avea legătură cu Bailey, cu ce îi trimisese ei? Oare ce probleme avea prietena ei acum? Iar ăsta nu e apartamentul ei, e al meu. Nu am nici o soră geamănă. ll privi din nou în ochi. Ce se întâmplă? Bailey e teafără? Unde e?

16
"îsbora 'Roberts
îi simţi pulsul accelerat în încheieturi. începuse din nou să se zvârcolească, de data asta cu o energie împrospătată şi periculoasă, pe care el o recunoştea ca pornind din frică. Şi era al naibii de sigur că nu pentru ea se temea.
-Nu mai ştiu nimic despre această Bailey în afară de adresa asta, care figurează pe numele ei, în dosar.
Dar deja începuse să-i miroasă ceva suspect şi nu-i plăcea deloc. Nu o mai considera pe M.J. O'Leary proastă ca noaptea. Orice femeie cu scaun la cap ar fi avut grijă să se ferească cât de cât, dacă nu voia să fie găsită.
„Ralph", îşi aminti Jack, încruntându-se spre M.J., „de ce erai tu atât de agitat de dimineaţă?"
- Putem afla foarte repede dacă nu m-ai trombonit. Poate a fost o încurcătură birocratică. Dar nici el nu credea aşa ceva. Nu era cazul. Şi mai simţea şi nişte furnicături la baza şirei spinării. Fii atentă aici, începu el, dar chiar atunci, uşa se deschise brusc şi înăuntru dădu buzna un uriaş.
- Era vorba că o scoţi afară, zise uriaşul, fluturând un Magnum calibrul .357 impresionant. Vorbiţi prea mult. Vă aşteaptă.
Jack nu avu suficient timp la dispoziţie ca să se decidă cum să gestioneze situaţia. Nu-l ştia pe acest bărbat masiv, dar

recunoştea genul. O matahală de om fără creier, cu un cap ca o bilă uriaşă, cu ochi mici şi umeri solizi. Arma era cât un tun, dar părea de jucărie în mâinile lui zdravene.
- Scuze. O strânse de încheietură pe M.J., sperând că îi va interpreta gestul ca un îndemn la calm şi linişte. Am avut ceva de furcă aici.
- E doar o femeie. Trebuia să o scoţi afară.
- Mda, asta mă chinuiam să fac. Jack încercă să-i zâmbească amabil. Ralph te-a trimis să-mi asiguri spatele?
- Haide, sus. Gata acum. Plecăm.

-Sigur. Nici o problemă. N-ai nevoie de armă. O ţin eu foarte bine.
Arma însă rămase aţintită asupra capului lui, cu ţeava lată cât Montana.
- Doar ea. Uriaşul zâmbi, şi buzele fleşcăite îi dezveliră dinţii enormi. Nu mai avem nevoie de tine acum.
- Bine atunci. Oricum, cred că vrei şi dosarul.
în criză de idei, Jack agăţă o conservă de roşii care-i era la îndemână şi o aruncă. Aceasta se izbi de nasul mare al bărbatului, care pârâi. Jack îşi înclină capul şi se repezi spre el ca un berbece. O treabă destul de dificilă să-şi izbească ţeasta de un perete de cărămidă, dar forţa impactului îi făcu pe amândoi să se rotească şi să cadă peste un scaun cu spătar.
Arma se descărcă şi făcu o gaură de mărimea unui pumn în tavan în timp ce zbură prin cameră.
Ea se gândi să fugă. Ar fi putut ieşi pe uşă şi să plece înainte ca cei doi să se desprindă din încăierare. Dar se gândi la Bailey şi la conţinutul genţii de pe umăr. La buclucul în care intrase fără ştirea ei. Şi ar fi fost nebunie curată să fugă taman acum.
Sări să ia arma, dar Jack se izbi de ea şi căzu. Ea îi amortiză căderea, iar el se ridică repede, îşi luă avânt şi îl lovi pe uriaş cu ambele picioare, din voleu, direct în plex.
„Frumoasă mişcare*1, se gândi M.J. şi sări în picioare, îşi înhăţă geanta de umăr, o roti deasupra capului şi îl pocni cu toată forţa pe uriaş, în căpăţâna ca o bilă.
Tipul se prăvăli precum un bolovan pe canapea, ale căreţ arcuri săriră cât colo.

- îmi distrugi casa! ţipă ea şi-i trase una lui Jack, pentru simplul motiv că era aproape de el.
-N-ai decât să mă dai în judecată.
Evită un pumn de mărimea unui vapor şi se lăsă în jos. Simţi durerea în toate oasele când adversarul lui îl trânti de perete. Tablourile căzură, iar cioburile se împrăştiară pe podea. O zări ca prin ceaţă pe femeie cum îşi lua avânt, apoi zări o văpaie roşie care se agăţă

ca un roi de viespi de spatele enorm al bărbatului. îl lovi cu pumnii în faţă, în timp ce tipul sărea în toate părţile, încercând să pună mâna pe ea.
-Ţine-l locului! strigă Jack. Ce naiba, ţine-l locului un minut!
Sesizând o oportunitate, apucă ce mai rămăsese din- tr-un picior de masă şi se grăbi să intervină. Aşteptă până când cei se luară la trântă ca un vârtej cu două capete. Dacă nu era atent, îi putea sparge ţeasta lui M.J. ca pe un pepene.
-Am zis să-l ţii nemişcat!
- Nu vrei să-i desenez şi o ţintă pe faţă între timp? îşi încolăci cu un mârâit mâinile în jurul gâtului bărbatului, îşi strânse ca o menghină coapsele în jurul bustului lat şi musculos, strigând: Loveşte-l odată, pentru numele lui Dumnezeu! încetează cu ţopăitul şi poc- neşte-1!
Jack îşi luă din nou avânt, ca un jucător de baseball experimentat, şi se roti energic. Piciorul de masă se frânse ca o scobitoare, iar sângele ţâşni ca o arteziană. M.J. sări la timp de pe el, înainte ca uriaşul să se prăbuşească precum trunchiul unui copac.
Rămase îngenuncheată şi cu palmele sprijinite pe podea un minut, ca să-şi recapete suflul.
- Ce-a fost asta? Ce mama naibii se întâmplă?
- N-avem timp acum să ne punem întrebări. Mânat de instinctul de conservare, Jack o apucă de mână şi o trase în picioare. Genul ăsta de oameni nu vin niciodată singuri. Hai să plecăm.
-Să plecăm? Apucă geanta de curea din mers, în timp ce el o trăgea spre uşă. Unde?

- în altă parte. O să fie înfuriat rău când o să-şi revină, iar dacă mai are vreun amic prin preajmă, data viitoare n-o să mai fim aşa de norocoşi.
-Norocoşi pe naiba! Plecă însă cu el, îmboldită de acelaşi instinct de conservare ca al lui Jack. Eşti cel mai mare nenorocit. Ai dat buzna în casa mea, m-ai bruscat,

mi-ai distrus casa şi aproape era să fiu împuşcată din cauza ta.
- Ţi-am salvat fundul.
-Ba eu ţi l-am salvat pe-al tău! strigă ea cu putere, după care începu să înjure groaznic în timp ce coborau în fugă scările. Şi după ce o să apuc să-mi trag sufletul, o să mă ocup şi de tine, bucăţică cu bucăţică.
Ajunseră pe hol şi aproape dădură peste una dintre vecine. Femeia, cu o coafură rigidă şi cu papuci de pluş în formă de iepuraşi, se sperie şi se lipi de perete, cu palmele pe obrajii ei roşii ca racul.
-M.J., ce Dumnezeu...? împuşcături sau ce-au fost alea?
- Doamnă Weathers...
-N-avem timp. Jack o smuci de-acolo şi mai coborâră un etaj.
-Tu să nu ţipi la mine, ticălosule! O să plăteşti pentru fiecare boabă de strugure zdrobită, pentru toate lămpile, toate...
-Bine, bine, am înţeles ideea. Unde e ieşirea din spate?
M.J. îi făcu semn cu capul de-a lungul coridorului, el îi răspunse printr-un gest că a înţeles şi se strecurară amândoi afară, apoi trecură de colţul clădirii. Ascuns după nişte tufe, Jack aruncă o privire în susul şi în josul străzii. La aproximativ cincizeci de metri era o dubă fără ferestre, iar lângă ea se fâţâia un bărbat mărunţel cu un chip slinos şi îmbrăcat într-un costum oribil.
-Fereşte capul, ordonă Jack, fericit că parcase chiar în dreptul intrării, în timp ce fugeau pe alee, şi mai că o aruncă pe M.J. pe scaunul din faţă al maşinii lui.
- Dumnezeule, ce naiba mai e şi asta?
îşi scoase de sub ea cutia de suc pe care aterizase şi o aruncă alături de celelalte pe podea, dar ajunse şi ea

aproape de ele când Jack îi puse mâna pe ceafă şi o împinse în faţă.
- Fereşte capul! repetă el mârâind, apoi porni motorul.

20
‘hl'ora ‘Roberts
Bâzâitul înfundat pe care îl auzi îi spuse că bărbatul cu faţă slinoasă făcea uz de pistolul cu amortizor pe care îl scosese.
Maşina lui Jack luă curba cu un scrâşnet de roţi, apoi ocoli colţul şi ţâşni ca o rachetă pe stradă. Zgâlţâită ca un sac de cartofi, M.J. se lovi cu capul de torpedo, înjură şi se chinui să-şi găsească echilibrul în timp ce Jack făcea tot felul de manevre să strecoare maşina butucănoasă pe străduţele laterale.
- Ce mama naibii faci?
- Iţi salvez din nou fundul, drăguţă.
Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi coti brusc la dreapta, din nou cu scârţâit de roţi. Câţiva puştani care se plimbau cu bicicletele pe trotuar îşi ridicară pumnii şi îl ovaţionară. Jack rânji instantaneu la reacţia lor.
-încetineşte tărăboanţa asta odată! M.J. se văzu nevoită să-şi găsească din nou echilibrul pe scaun şi să se agaţe de schimbătorul de viteze, ca să nu cadă iarăşi. Şi lasă-mă să cobor înainte să dai peste vreun copil care-şi plimbă câinele.
-N-o să dau peste nimeni şi ţine-te bine acolo, îi aruncă scurt o privire. în caz că ţi-a scăpat, tipul cu duba trăgea în noi. Iar de îndată ce o să fiu sigur că am scăpat de el şi o să găsesc un locşor unde să ne ascundem, o să-mi spui ce mama dracului se-ntâmplă.
- Habar n-am ce se-ntâmplă.
îi mai aruncă o privire.
- Prostii!
Era sigur că încerca să-l aburească, aşa că trebuia să se asigure. Mai luă o curbă, vârî mâna pe sub scaun şi scoase nişte cătuşe. într-o fracţiune de secundă îi prinsese încheietura de mânerul uşii. Acum nu mai avea nici o şansă

să-i scape până nu afla de ce fusese terfelit de o gorilă de o sută patruzeci de kile.
Ca să nu-i mai audă ţipetele, şi ameninţările, şi înju-răturile din ce în ce mai inventive, Jack dădu la maximum boxele.

capitolul 2
Imediat ce va prinde un moment prielnic, avea de gând să îl ucidă. Cu brutalitate chiar, se decisese M.J. Fără nici un pic de milă. Cu două ore în urmă era fericită, liberă, se plimba prin magazinul alimentar, în- tr-o zi de sâmbătă, ca orice persoană normală şi testa să vadă dacă-s coapte roşiile. Era adevărat că o rosese curiozitatea să afle ce anume căra pe fundul genţii, dar fusese sigură că Bailey avusese un motiv întemeiat - şi o explicaţie logică - pentru care îi trimisese obiectul acela.
Bailey James avusese întotdeauna argumente întemeiate şi explicaţii logice pentru orice. Acesta era unul dintre motivele pentru care M.J. o plăcea în mod deosebit.
Iar acum era îngrijorată din cauză că pachetul pe care i-l trimisese Bailey printr-un curier cu o zi în urmă nu se afla doar la baza genţii ei, ci şi la baza situaţiei în care se afla în prezent.
Mai bine îl învinuia pe Jack Dakota.
Dăduse năvală în apartamentul ei şi o atacase. Mă rog, poate ea îl atacase prima, o reacţie de altfel normală atunci când un nenorocit vrea să te abuzeze. Cel puţin asta era reacţia normală a lui M.J. Cât fusese la şcoală, se descurcase de minune să lovească întâi, şi abia apoi să pună întrebări.
Era umilitor că reuşise să o doboare. Avea multe trese pe cea de-a cincea centură neagră şi nu-i plăcea să piardă vreo luptă.
Dar o să aibă ea grijă să i-o plătească.
Şi, în afară de asta, era sigură că el era capul răutăţilor. Din cauza lui apartamentul îi fusese distrus, şi lucrurile, împrăştiate peste tot. Plecaseră şi lăsaseră uşa de la intrare deschisă, cu încuietoarea stricată. Nu era genul care să se ataşeze de lucruri, dar nu despre asta era vorba. Erau lucrurile ei, iar acum trebuia să piardă timp ca să-şi cumpere altele.

22
CN/ora ‘Roberts
Ceea ce era aproape la fel de rău ca atunci când un golan mare cât Texasul dădea buzna înarmat pe uşa ei, trăgea în ea, iar ca să scape cu viaţă, trebuia să fugă din propria casă.
Dar nimic din toate acestea, absolut nimic nu o enerva mai tare decât faptul că acum era încătuşată de portiera unui Oldsmobile.
Jack Dakota trebuia să plătească cu viaţa pentru un asemenea afront.
Cine naiba mai era şi individul ăsta? se întrebă ea. Vânător de recompense, luptător de elită în lupta corp la corp şi şofer neglijent - adăugă ea în timp ce împingea cu piciorul ambalajele de dulciuri şi paharele de plastic - nepriceput şi inconştient. în alte împrejurări ar fi fost impresionată de felul în care reuşea să manevreze cineva o maşină atât de mare, să ia curbele cu scârţâit de roţi, să treacă la limită pe lumina galbenă a semaforului şi ia în piept centura Washingtonului ca un pilot de Grand Prix. Dacă l-ar fi văzut intrând în barul ei, s-ar fi uitat de două ori la el, se văzu ea nevoită să recunoască. Administrarea unui bar dintr-un oraş mare presupunea mai mult decât amestecarea băuturilor şi evidenţa contabilă. însemna totodată şi judecarea rapidă a caracterului oamenilor, distingerea scandalagiilor de persoanele liniştite. Şi capacitatea de a comunica cu ambele categorii.
Pe el îl încadrase la categoria de clienţi dificili. I se citea pe chip. Un chip al naibii de simpatic, una peste alta, dur şi frumos. Mda, se uitase bine la el, se gândi M.J. scrâşnind din dinţi în timp ce privea pe geamul maşinii ce gonea. Bărbaţii frumuşei nu prea o interesau. Prefera un bărbat cu chipul brăzdat de riduri, care dovedea că îşi trăieşte viaţa din plin.
Din punctul acesta de vedere, Jack Dakota corespundea exigenţelor ei. îi studiase cu mare atenţie ochii de un gri-granit şi ştia că e soiul de om care nu se împiedica prea des de reguli.

23
Dar ce-ar fi făcut oare un bărbat ca el dacă ar fi ştiut că în geanta ei ponosită de piele avea o comoară?
„Ce naiba, Bailey? Ce mama naibii?" M.J. strânse pumnul rămas liber şi se lovi nervoasă în genunchi. „De ce mi-ai trimis diamantul, şi unde sunt celelalte două?"
îşi reproşă că nu se dusese direct la uşa lui Bailey după ce închisese barul, noaptea trecută. Fusese prea obosită şi-şi închipuise că Bailey dormea de mult. Iar prietena ei era cea mai de încredere şi mai pragmatică persoană pe care o cunoştea, aşa că decisese să-i aştepte explicaţiile cât se poate de practice şi logice.
Ce prostie! realiză ea abia acum. De ce bănuise că Bailey îi trimisese piatra doar pentru că ştia că M.J. va fi acasă în miezul zilei, ca să primească pachetul? De ce presupusese că piatra era un fals, o copie, deşi biletul care o însoţea îi ceruse lui M.J. să-l aibă în permanenţă asupra ei?
Pentru că Bailey nu era tipul de femeie care să trimită un diamant albastru ce valora mai mult de un milion fără nici un alt avertisment sau explicaţie. Se ocupa cu studiul pietrelor preţioase şi era la fel de pasionată, de pricepută şi de plină de răbdare ca Iov. Cum altfel ar fi putut să continue să muncească pentru ciudaţii care pretindeau a fi familia ei?
M.J. se crispă când îşi aduse aminte de fraţii vitregi ai lui Bailey. Gemenii Salvini o trataseră întotdeauna pe Bailey ca pe un inconvenient, ca pe ceva care le stătea în cale pentru că tatăl lor îi lăsase şi ei prin testament un procent din afacere. Iar din pricina de- votamentului ei orbesc faţă de familie, Bailey le găsea întotdeauna scuze.
Acum, M.J. se întreba dacă cei doi aveau vreo legătură cu ceea ce i se întâmpla. încercaseră ceva? îi credea în stare, chiar îi credea. Dar era greu de digerat ideea că Timothy şi Thomas Salvini ar fi fost atât de stupizi încât să-şi închipuie că pot pune mâna pe Cele Trei Stele ale lui Mithra.

24
■J'fora ‘Roberts
însăşi Bailey le botezase astfel, rostindu-le numele cu o privire visătoare. Trei diamante albastre nepreţuite, montate intr-un triunghi de aur, care odinioară fusese ţinut

în palmele deschise ale statuii zeului Mithra, iar acum deveniseră proprietatea Institutului Smithsonian. Profitând de reputaţia lui Bailey, cei doi Salvini erau cei care trebuiau să estimeze, să verifice şi să stabilească valoarea pietrelor.
Dar dacă ciudaţilor ălora le intrase în cap ideea că le pot păstra?
Nu, ar fi fost nebunie curată, îşi spusese M.J. Mai bine se concentra pe ideea că toată încurcătura asta era o mare neînţelegere, pornită de la o identificare greşită.
Mai bine se concentra pe pedepsirea lui Jack Dakota, pentru că îi distrusese după-amiaza.
-Eşti un om mort. Vorbea calm, savurând fiecare cuvânt.
- Mda, mă rog, toată lumea moare la un moment dat.
Se îndrepta spre sud pe Autostrada 95 şi se simţea recunoscător pentru faptul că ea încetase să-l înjure şi acum putea gândi în voie.
- în cazul tău o să survină mai repede, Jack. Mult mai repede. Traficul era aglomerat graţie minivacanţei de 4 îulie, dar ei se mişcau repede.
Cât de umilitor ar fi, se întrebă ea, să-şi scoată capul pe geam şi să strige după ajutor? Absolut îngrozitor, ce să mai vorbească, dar chiar ar fi fost în stare să încerce ceva de genul ăsta, dacă ar fi crezut că obţinea vreun rezultat. Era mai bine dacă traficul se bloca inexplicabil pe câţiva kilometri şi toate maşinile stăteau pe loc.
Unde naiba erau muncitorii de la drumuri şi fanii lor gură-cască, atunci când aveai nevoie de ei?
Constatând că era condamnată să meargă neîntrerupt mulţi kilometri de acum încolo, îşi propuse să se ocupe personal de Jack Dakota-cel-Idiot.
- Dacă vrei să mai apuci un asfinţit de soare, trage rabla asta pe dreapta, desfă-mi cătuşele şi lasă-mă să plec.

25
Steaua captivă
- Unde să pleci? îşi abătu privirea de la drum doar cât să se uite la ea. înapoi în apartament?
- Nu te priveşte, e problema mea.
- Ba nu mai e doar a ta, madam. Mă afectează direct, şi o iau ca pe un afront personal când cineva trage în mine.

Mi se pare că din cauza ta s-a tras în mine, aşa că o să te mai ţin prin preajmă o vreme.
Dacă n-ar fi mers cu o sută zece la oră, i-ar fi tras un pumn. Aşa însă doar scutură nervoasă din cap.
- Dă-tni chestiile astea jos.
-Nici vorbă.
Simţi cum îi zvâcneşte muşchiul maxilarului.
-Vezi că acu' chiar ai încurcat-o, Dakota. Suntem în Virginia. Răpire şi trecerea frontierei. O să te lege federalii.
-Ai venit de bunăvoie cu mine, îi atrase el atenţia. Şi o să rămâi cu mine până-i dau de cap. Pe lângă ei trecu un tir cu optsprezece roţi, care le făcu portierele să zbârnâie, iar el trase brusc de volan. în plus, ar trebui să-mi fii recunoscătoare.
-Oh, da, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare. Mi-ai spart casa, ai dat cu mine de toţi pereţii, mi-ai întors lucrurile cu fundul în sus şi mă ţii legată cu cătuşele de o portieră.
- Aşa e. Dacă nu făceam toate astea, probabil că acum ai fi zăcut în apartamentul tău, cu un glonţ în cap.
- După tine veniseră, deşteptule, nu după mine.
- Mă cam îndoiesc. Sunt cu datoriile la zi, nu-mi fac de cap cu nevasta nimănui şi, în ultima vreme, n-am călcat pe nimeni pe nervi. Cu excepţia ta. Nu există motiv pentru care cineva să-şi trimită gorilele după mine. Pe de altă parte însă, în cazul tău... îi aruncă din nou o privire scurtă. Cineva te doreşte, drăguţă.
- Mă doresc cu sutele, zise ea şi-şi întinse picioarele lungi spre el.
- Sunt convins. Se abţinu să se uite la picioarele ei, mulţumindu-se doar să se gândească la ele. în afară însă de idioţii fără creier cărora eşti în stare să le zdrobeşti

inima, chiar că cineva e extrem de interesat de tine. Atât de interesat, încât să-mi însceneze chestia asta şi să mă facă să fug cu tine. Ralph, ticălosule, când oi pune mâna pe tine...

Aruncă cât colo un exemplar din Fructele mâniei1 şi un tricou boţit, scoţând la iveală telefonul. Formă numărul ţinând o singură mână pe volan, apoi îşi sprijini telefonul cu umărul.
-Ralph, ticălosule, repetă el în momentul în care acesta îi răspunse.
- D-D-Dakota? Tu eşti? Ai dat de fugară?
-După ce scap basma curată din povestea asta, vin după tine.
-Ce... ce tot zici acolo? Ai găsit-o? Uite ce-i, e un caz simplu, Jack. Ţi-ţi-ţi-am oferit ceva special. Doar c-c-c-câteva ore de muncă, şi îţi încasezi tot onorariul.
-Văd că te bâlbâi mai mult ca de obicei, Ralph. O să-ţi rezolv problema asta după ce-o să-ţi sparg toţi dinţii. Cine-i interesat de femeia asta?
- Ascultă-mă, am-am-am ceva probleme aici. Trebuie să închid devreme. E weekendul prelungit. Am pro-pro-probleme personale.
- N-ai unde să te ascunzi de mine. De ce mi-ai dat un dosar falsificat? De ce m-ai băgat în chestia asta?
-Şi eu am pro-pro-probleme. Probleme m-m-mari.
-Eu sunt cea mai mare problemă a ta acum. Apăsă pe frână, viră pe lângă o decapotabilă şi se încadră pe banda de viteză. Dacă e cineva acolo lângă tine care încearcă să-mi dea de urmă, spune-i că-s în maşină şi mă plimb. Se gândi o secundă, apoi adăugă: Şi e şi femeia cu mine.
-Jack, ascultă-mă cu atenţie. As-as-ascultă-mă. Zi-mi unde eşti, scapă de ea şi continuă-ţi drumul. M-m-mergi mai departe. Nu te băga în asta. Nu te-aş fi ales pe tine pentru cazul ăsta, dacă n-aş fi ştiut că-l poţi rezolva. Fii atent la mine, ascunde-o pe undeva, zi-mi unde ai dus-o
1 Roman al lui John Steinbeck, care a câştigat Premiul Pulitzer în 1939 (n.red.)

şi tu vezi-ţi de drum. Pleacă cât mai departe. Nu vrei să ştii ce se-ntâmplă.
- Cine vrea să pună mâna pe ea, Ralph?
-E mai bine să n-n-nu ştii. N-tvtvnu vrei să ştii. Fă ce-ţi spun. Iţi mai dau eu cinci miare. B-b-b-bonus.

-Cinci mii? Jack ridică din sprâncene. Dacă Ralph îi oferea bani gheaţă însemna că intr-adevăr era o chestie importantă. S-ar putea să fiu de acord, dacă-mi dai zece miare şi-mi spui şi cine o vrea.
M.J. se apucă la ţanc să-l înjure şi să-l amenințe. Taman bine ca să dea o notă gravă cacealmalei lui.
- Z-z-zece! chiţăi Ralph bâlbâindu-se timp de zece secunde. Bine, bine, zece mii, dar fără să-ţi dau nume, şi crecre-crede-mă, Jack, eu sunt cel care-ţi salvează viaţa. Spspu-spune-mi unde ai de gând s-o piteşti.
Zâmbind amar, Jack făcu o grimasă absolut plină de subînţeles şi imposibil de redat, apoi închise.
-Ai auzit, drăguţă? Pielea ta valorează zece miare pentru mine. O să găsim un loc drăguţ şi liniştit unde să-mi prezinţi nişte argumente pentru care n-aş vrea să-mi încasez banii.
Trecu ca vântul prin dreptul unei ieşiri de pe auto-stradă, întoarse brusc şi viră înapoi spre nord.
Lui M.J. i se uscase gura. Ar fi vrut să creadă că din cauza ţipatului, dar i se pusese un nod în gât de frică.
- Unde mergi?
-îmi acopăr urmele. N-o să-mi poată urmări prea mult timp celularul, dar nu strică să fiu precaut.
-Mă duci înapoi?
Nici nu se uită la ea, nici nu rânji. Asta nu însemna că tremurul din vocea ei nu-i făcea plăcere. Dacă o speria suficient de tare, o va face să vorbească.
- Zece miare sună apetisant, dulceaţă. Hai să vedem dacă mă poţi convinge că valorezi mai mult în viaţă.
Ştia cu precizie unde voia să ajungă. Coti pe străzi lăturalnice şi se afundă în traficul aglomerat. Uitase că era weekendul de 4 Iulie. Era bine şi aşa, că oricum alte

şanse să apuce să se relaxeze cu o bere rece privind artificiile nu mai avea.
Se putea relaxa, dacă nu venea nimeni după femeie.
Ce să mai, femeia era dinamită. Mai mult ca sigur că era speriată, deşi ascundea bine acest lucru. Ii era recunoscător că nu se manifesta vocal. L-ar fi scos din

minţi să se văicărească. Speriată sau nu, era sigur că avea să i-o plătească cu vârf şi îndesat, cu prima ocazie.
Nu avea de gând să îi ofere această oportunitate.
Cu puţin noroc, n-ar fi durat mai mult de câteva ore să stea într-un loc liniştit şi să-i smulgă toată povestea.
Şi, poate, după ce afla tot din gura ei, reuşea să o scoată din buclucul ăsta. Evident, contra unei sume. O sumă modestă, bineînţeles, pentru că în acest moment era cam scos din pepeni şi ar fi vrut să afle neapărat cine se afla în spatele întregii afaceri.
Indiferent de cine sau câţi ar fi fost, se deranjaseră foarte tare. Problema lor era că nu-şi aleseseră bine bătă-uşii. Ii fusese destul de simplu să le ghicească intenţiile. După ce-şi capturase prada şi o pironise bine în maşină, bărbaţii din dubă ar fi putut să-i scoată de pe carosabil. Se gândise că poate avea de-a face cu vreun vânător de recompense rival şi, deşi n-ar fi renunţat cu una, cu două la onorariul lui, ar fi fost oricum întrecut numeric şi ca armament.
Detectivii specializaţi în rău-platnici fugari nu dădeau fuguţa la poliţie dacă vreun adversar le fura obiectul muncii de sub nas.
Gorilele i-ar fi putut face câteva vânătăi, poate chiar şi o comoţie minoră. Lucrurile s-ar fi complicat însă, după felul în care muntele acela de om îşi fluturase artileria prin apartamentul lui M.J., şi, dacă era să privească lucrurile la rece, avusese şanse mari să se aleagă cu o gaură nou-nouţă într-una din zonele vitale ale corpului.
Pentru că namila aia de om era un idiot.
Recapitulând, acum era fugar împreună cu o femeie furioasă, avea în portofel cu puţin peste trei sute

de dolari şi un sfert de rezervor de benzină. Avea de gând să afle de ce.
Zări locul perfect după ce trecură de nordul Lees- burgului, Virginia. Turiştii şi călătorii ocazionali ocoleau de departe văgăunile dărăpănate precum Kountry Klub Motel. Clădirea degradată, cu uşi verzi scorojite, şi parcarea plină de gropi întrunea însă toate cerinţele lui Jack.

Trase în cel mai îndepărtat colţ al parcării, departe de îngrămădeala de maşini ruginite din faţa recepţiei, şi opri motorul.
- Aici îţi scoţi tu fetele la plimbare, Dakota?
El îşi dezveli pentru scurt timp dinţii strălucitori, oferindu-i un zâmbet neaşteptat de fermecător.
- Pentru tine, doar ce-i mai bun, drăguţă.
Ştia ce-i trecea ei prin cap acum. Din secunda doi după ce i-ar fi dat drumul, avea să se năpustească ca o turbată asupra lui. Iar dacă reuşea să iasă din maşină, cu picioarele ei kilometrice ar fi ţâşnit spre recepţia motelului.
-Nu mă aştept să mă crezi, zise el în timp ce se întinse să-i desfacă cătuşele de mânerul portierei. Dar n-o să-mi facă nici o plăcere.
O încolţise. Ii simţea trupul încordat, gata de atac. Trebuia să se mişte repede şi trebuia să joace dur. M.J. nu apucă decât să şuiere o dată înainte ca el să-i prindă mâinile la spate. Ea trase aer în piept să strige, dar el îi acoperi la timp gura.
începu să se zvârcolească şi încercă să-l lovească cu picioarele, dar răzbi, până la urmă, să îi aplece capul. Când reuşi intr-un final să-i lege bandana peste gură, era epuizat deja.
- Am minţit. Gâfâind, îşi frecă vânătaia proaspătă făcută de cotul ei în coastele lui. Dar cred că mi-a făcut plăcere.
Luă tricoul mototolit şi-i legă picioarele, încercând să facă abstracţie de lungimea şi forma lor. Ce mama naibii, om era şi el! După ce o legă fedeleş, petrecu

cătuşele peste schimbătorul de viteze, apoi deschise geamurile.
- Al naibii de cald, hmm? zise el pe un ton calm. Păi, n-o să stau mult. încuie maşina şi se îndepărtă fluierând.
M.J. avu nevoie de câteva clipe ca să se liniştească. Da, chiar era speriată. Foarte speriată, speriată până în măduva oaselor, şi nu-şi aducea aminte să mai trecut vreodată printr-o situaţie care să-i amorţească mintea de

panică. Tremura din toate încheieturile, dar trebuia să se stăpânească. Nu-i folosea la nimic.
Mai demult, imediat după ce-şi deschisese barul, obişnuia să ţină deschis până noaptea târziu. Tipul care venise să-i ceară bani o surprinsese singură. Şi atunci se speriase; fusese îngrozită de privirea individului, puternic afectată de droguri. Aşa că îi oferise de bunăvoie caseta în care ţinea banii, exact cum recomandau poliţiştii în astfel de situaţii.
După care îi dăduse una cu bâta de baseball Louis- ville Slugger pe care o ţinea în spatele barului.
Fusese speriată, dar se descurcase.
Şi acum i se întâmpla la fel.
Căluşul mirosea a bărbat, ceea ce o înfuria rău. Nu-l putea da la o parte, împinge sau trage, aşa că renunţă şi se concentră pe scoaterea cătuşelor. Dacă reuşea să-şi scoată mâinile de pe măciulia schimbătorului de viteze, ar fi putut să se aplece, să-şi treacă picioarele printre mâini şi să se poată mişca mai în voie.
Era destul de agilă, sau cel puţin aşa bănuia. Era puternică şi deşteaptă. Of, Dumnezeule, şi mai era şi speriată.
Gemu şi scânci, frustrată. Cătuşele păreau cimentate de schimbător.
Măcar dacă ar fi văzut ceva, dacă ar fi putut să se răsucească, să vadă măcar ce se întâmplă în jur. Se zbătu din răsputeri, mai să-şi disloce umărul, până izbuti să se întoarcă pe cealaltă parte. Se încinsese toată, iar

transpiraţia îi curgea în ochi de cât trăsese de bucata de oţel.
Se opri, închise ochii şi rămase aşa până îşi recăpăta suflul. Examina şi trasă conturul tijei metalice cu degetele tremurânde până ajunse la măciulia rotundă. Le ţinu împreunate şi urmări cu mare atenţie şi calm cum îşi deplasa mâinile până când ajunse să simtă că acestea îi alunecau pe oţel. Umerii o înţepară de durere din pricina poziţiei aceleia nefireşti, dar muşcă cu sete din căluş şi se suci brusc.

Simţi că-i pârâie ceva, speră că nu vreo încheietură, apoi se prăbuşi epuizată şi leoarcă de transpiraţie, după ce cătuşele ieşiră de pe schimbător.
-Mamă, da' chiar te descurci, comentă Jack în timp ce trăgea cu putere de portieră, ca să o deschidă. O scoase afară şi o aruncă peste umărul lui. Dacă mai aveai cinci minute, erai în stare să-l scoţi cu totul.
Merse cu ea în camera din capătul clădirii de beton. Lăsase descuiată uşa şi apucase să o urmărească, chiar admirativ, cum se zbătea să se elibereze, înainte să se înapoieze la maşină.
O aruncă pe pat. Nivelul de adrenalină îi crescuse iar şi începuse să se lupte cu el, aşa că bărbatul o întinse pe spate şi o lăsă să se zbată până ce avea să obosească.
Şi asta îi făcea plăcere. Sincer, nu era mândru de faptele sale, dar îi făcea plăcere. Femeia asta avea o energie şi o anduranţă incredibile. Dacă s-ar fi întâlnit în alte împrejurări, bănuia că ar fi răvăşit aşternuturile astea ieftine de motel ca nişte maniaci, după care s-ar fi despărţit prieteni.
Ca fapt divers, îi era destul de greu să nu şi-o imagineze dezbrăcată.
Zăbovi mai mult decât era nevoie deasupra ei, adulmecându-i mirosul. Doar nu era vreun sfânt, nu-i aşa? se întrebă el cu îndârjire, în timp ce îi eliberă o mână şi i-o prinse cu cătuşele de tăblia de fier a patului.
Se ridică şi-şi trecu o mână prin păr.

32
Tfora lRof>erts
-Nu ştiu de ce te încăpăţânezi să ne faci amândurora viaţa grea, îi spuse el, iar ea îi aruncă o privire ucigătoare cu ochii aceia verzi şi pătimaşi.
Respiraţia îi deveni sacadată şi ştia că nu putea da vina în totalitate pe mica lor încăierare. Funduleţul ei obraznic care se împingea între picioarele lui îi stârnise o erecţie cam incomodă.
Nu era momentul.

Se întoarse şi porni televizorul, cu sonorul dat la maximum. M.J. îşi smulsese deja căluşul cu mâna liberă şi acum şuiera ca o şerpoaică.
- N-ai decât să urli cât pofteşti, îi spuse el, apoi luă un cuţitaş şi tăie cablul telefonului. Cele trei camere de lângă noi sunt goale, aşa că nu te aude nimeni. Apoi rânji. Şi oricum, am anunţat la recepţie că suntem în luna de miere, aşa că în cazul în care ne aude cineva, n-o să ne deranjeze nimeni. Mă întorc imediat.
Ieşi, trântind uşa cu zgomot.
M.J. închise din nou ochii. Doamne-Dumnezeule, ce era cu ea? O clipă, un moment de rătăcire totală, când el o lipise de saltea, se simţise slăbită şi înfierbântată. De dorinţă. Gândul îi provoca greaţă, o mare, mare greaţă.
Dar tot în clipa aceea de nebunie, se imaginase dez-brăcată şi posedată cu sălbăticie, sărutată pasional de el. Mâinile lui pe ea.
Ba mai mult, chiar ar fi vrut să se întâmple aşa.
O luă cu fiori şi se rugă să nu fie decât o reacţie ciudată la şoc.
Nu era genul care să se dea în lături de la o partidă bună şi sănătoasă de sex pasional. Dar nu se culca cu străini, cu indivizi care o băteau şi o legau de pat, intr-un motel de doi bani.
Şi el se excitase. Nu i se păruse şi nici nu fusese ameţită de şoc; îi sesizase perfect reacţia. Ce naiba, bărbatul se căţărase pe ea doar, nu-i aşa? După care bătuse în retragere.

Se strădui să-şi recapete suflul. Individul nu avea de gând să o violeze. Nu sex voia de la ea. Voia... Dumnezeu ştia ce.
„Nu mai simţi nimic“, îşi ordonă ea. „Gândeşte-te. Limpezeşte-ţi mintea şi gândeşte."
îşi deschise încet ochii şi se uită prin cameră.
Pe scurt, încăperea era hidoasă.
Evident cineva fusese prost sfătuit şi îşi închipuise că, dacă foloseşte o combinaţie aprinsă de portocaliu cu albastru, cămăruţa aceea înghesuită, cu mobilă ieftină, va căpăta un aspect exotic.
Foarte tare se înşelase.

Perdelele erau aproape transparente şi la fel de consistente ca foile de hârtie. El le trăsese, acoperind fereastra îngustă din faţă, aşa încât încăperea deveni întunecoasă.
Din televizorul aşezat pe un piedestal gri şubred se răsteau vocile prost dublate ale unui film cu Flercule. Singura comodă era plină de pete unsuroase. Lângă pat se afla o cutie metalică. Dacă băga nişte fise în ea, s-ar fi putut bucura de un masaj. Uraaa!
Scrumiera galbenă de sticlă de pe noptieră era ciobită şi nu părea suficient de grea să poată fi transformată într-o armă eficientă. Unitatea de aer condiţionat sfârâ- ia şi pârâia atât de tare, încât acoperea zarva făcută de televizor, însă nu răcorea absolut deloc camera.
Ilustraţia scoasă la imprimantă de lângă uşa îngustă care, probabil, ducea la baie era o reproducere ţipătoare a unui peisaj rural de toamnă, în care se distingeau un şopron roşu orbitor şi nişte vaci cu mutre stupide.
Se întinse spre veioza de lângă pat. Tot din sticlă, de un albastru intens cu pete şterse şi îngălbenite, dar destul de solidă. Poate îi era de folos.
Auzi cheia în broască şi se întoarse la poziţia iniţială, cu privirea spre uşă.
Jack intră cu o geantă frigorifică alb-roşu în braţe, pe care îl lăsă pe bufet. Inima îi sări din piept când îşi văzu

geanta agăţată de umărul lui, dar acesta o lăsă pe podea lângă pat atât de neglijent, încât ea se relaxă.
Asta nu putea să însemne decât că diamantul era în siguranţă. La fel şi spray-ul lacrimogen şi fişicul pe care le purta asupra ei, folosindu-le ca arme.
-Nimic nu-mi place mai mult decât un film cu adevărat prost, comentă el şi se opri să se uite la Hercule care se bătea cu câţiva războinici fioroşi cu piele lucioasă şi dinţi stricaţi. întotdeauna m-am întrebat de unde inventează asemenea dialoguri. Adică, chiar aşa de prost a fost scris în lituaniană, sau ce limbă o mai fi şi asta, sau doar traducerea e de rahat?

Dădu din umeri şi se duse să ridice capacul genţii frigorifice, de unde scoase două sucuri.
- M-am gândit că ţi-o fi sete. Veni spre ea şi-i întinse o cutie. Nu eşti genul care să sufere în tăcere. Presupunerea lui se dovedi întemeiată, pentru că ea înşfăcă sucul şi-l dădu pe gât. Ăştia n-au room-service, continuă el. Este un local mai încolo, aşa că n-o să murim de foame. Vrei să mănânci acum?
îi aruncă o privire pe deasupra cutiei de suc.
-Nu.
-Bine. Se aşeză pe marginea patului lângă ea şi îi zâmbi. Atunci hai să vorbim.
-Să mă pupi undeva.
El pufni ironic.
- O ofertă foarte atrăgătoare, drăguţă, dar aş încerca să găsesc o altă variantă. O bătu prieteneşte pe coapsă. Deci, din punctul meu de vedere, amândoi suntem într-un impas, dar cheia e la tine. îmi spui cine-i pe urmele tale şi de ce, iar eu o să găsesc o soluţie.
îşi potolise setea, iar acum sorbea încet din suc. îi răspunse cât se poate de sarcastic:
-Tu să găseşti o soluţie?
- Da. Gândeşte-te că eu sunt cel mai bun războinic. La fel ca bătrânul Hercule. Făcu semn cu degetul mare spre ecranul din spatele lui. Tu-mi zici care-i treaba, iar eu am grijă de băieţii răi. Apoi facem nota de plată.

35
Steaua captivă
Iar dacă oferta ta cu pupatul rămâne valabilă, o putem lua în discuţie după aia.
- Să mă gândesc. îşi lăsă capul pe spate şi-l privi drept în ochi. Ce i-ai zis tu prietenului tău Ralph să facă? Ah, da. îşi arătă colţii şi repetă ce auzise la telefon.
El scutură din cap.
- Aşa se vorbeşte cu omul care te-a salvat să nu-ţi iei un glonţ în cap?
- Eu te-am salvat pe tine să nu-ţi iei un glonţ în cap, amice, deşi am îndoieli serioase că ar fi nimerit ceva din tentativa aia de cap a ta. Şi tu trebuie să mă plăteşti pentru cum te-ai purtat cu mine. M-ai legat, mi-ai pus căluş la

gură şi m-ai îngropat în motelul ăsta cu camere închiriate cu ora.
-Mi s-a spus că e o afacere de familie, răspunse elzsec. Dumnezeule, era beton gagica. Nu dădea doi bani pe el, deşi era în inferioritate, îl provoca, deşi nu avea nici o şansă să câştige acest joc. Şi mai era şi al naibii de sexy cu jeanşii ăia strâmţi şi cu bluza boţită.
- Gândeşte-te bine, zise el. Monstrul ăla fără creier a zis ceva de genul că trag prea mult de timp, că vorbim prea mult, ceea ce mă face să cred că ne-au ascultat din dubă. Sigur aveau echipament de supraveghere şi, la un moment dat, i s-a pus pata. Cu alte cuvinte, dacă te-ai fi supus din prima şi ai fi venit cu mine, ne-ar fi atacat undeva pe drum şi te-ar fi săltat. Nu voiau să se implice direct şi nu aveau nici nevoie de martori.
- In afară de tine, îl corectă ea.
-Nu-ţi bate tu capul cu asta. Deja m-am enervat destul la gândul că un alt vânător de recompense vrea să-mi fure pontul, dar oamenii din breasla mea nu dau buzna la secţia de poliţie. Mi-am pierdut banii, mi-am irosit toată ziua şi m-am cârâit foarte tare cu Ralph. Oricum, aşa pare din exterior. Şi probabil că Ralph o să-mi dea o treabă floare la ureche data viitoare, ca să mă îmbuneze.
Privirea i se înăspri brusc. O privire tăioasă ca gheaţa.
- Cineva l-a obligat să facă asta. Vreau să ştiu cine.

36
‘hlora ‘Roberts
- Habar n-am. Nu4 cunosc pe prietenul tău, Ralph...
- Fost prieten.
-Nu ştiu cine era gorila care mi-a spart uşa şi nu te cunosc nici pe tine. Se declară mulţumită că vorbise calm, că vocea nu-i tremurase şi nu ezitase nici o clipă. Dacă mă laşi să plec, o să raportez totul la poliţie.
Jack se strâmbă.
- Dulceaţă, e prima dată când pomeneşti de poliţişti. Şi, oricum, e doar o cacealma din partea ta. Nici tu nu vrei să-i amesteci pe poliţişti. Alta-i treaba.
Aici avea dreptate. Nici ea nu voia să cheme poliţia până nu vorbea cu Bailey şi afla ce se întâmplă. Dar ea scutură

din umeri şi se uită spre telefonul pe cared scosese el din funcţiune.
- Dacă nu tăiai cablul, ai fi putut şti cu siguranţă dacă blufez sau nu.
-Nu la poliţie ai suna, dar te previn că e posibil ca persoana pe care ai vrea să o suni să aibă telefonul ascultat. Nu m-am zbătut atâta să găsesc locul ăsta minunat şi uitat de lume, ca să mi se dea de urmă în doi timpi şi trei mişcări.
Se aplecă spre ea şi o luă de bărbie. Pe cine vrei să suni, M.J.?
îl privi sfidător, căznindu-se să-i ignore degetele fier-binţi şi textura pielii lipite de a ei.
- Pe iubitul meu, se răsti ea. Te-ar dezmembra bucată cu bucată. Ţi-ar smulge inima din piept şi ţi-ar vârî-o sub nas.
Zâmbi şi se apropie şi mai mult de ea. Nu se putea abţine.
- Şi cum îl cheamă?
Mintea i se goli complet şi penibil. Se uită mirată în ochii lui de un gri-închis, apoi îi trase una peste mână.
- Hank. O să te facă bucăţi şi-o să te azvârle la câini, când o să afle că te-ai luat de mine.
Chicotele lui o enervară.
-Te cred că ai un iubit, drăguţă. Ai putea avea şi o sută. Dar nu vreunul pe care să-l cheme Hank. Ţi-a luat prea mult să-mi zici cum îl cheamă. Bine atunci, dacă

nu vrei să vorbeşti şi te bazezi doar pe mine să rezolv situaţia, o să încerc o altă abordare.
Se ridică de pe pat şi se aplecă să ia ceva de jos. O auzi icnind când el se întinse să-i apuce geanta. Vărsă conţinutul acesteia fără să spună nimic. Armele le scosese deja.
-Chiar foloseşti desfăcătorul ăla doar pentru sticle de bere? o întrebă el.
-Nu ţi-e ruşine? Cum ţi-ai permis să-mi umbli prin lucruri?
-Oh, dar ce mai contează amănuntele astea, după toate lucrurile prin care am trecut împreună. Luă săculeţul de catifea şi răsturnă în palmă piatra preţioasă care strălucea ca o văpaie, în pofida decorului obscur.

Când se dusese la maşină ca să-i cotrobăie prin geantă nu o putuse admira în voie. Era de un albastru intens strălucitor, mare cât un pumn de bebeluş şi tăiată în multe faţete, care împrăştiau flăcări albastre. Simţi o atracţie faţă de diamant, o nevoie stranie de a-l proteja. La fel de inexplicabilă, probabil, cum era şi nevoia de a o proteja pe femeia asta antipatică şi nerecunoscătoare.

- Deci. Se ridică şi aruncă piatra în aer. Ia povesteş-te-mi tu ce ştii, M.J. Cum se face că ai pus ghearele pe un diamant albastru atât de mare, încât i-ar rămâne-n gât unei pisici?

capitolul 3

Prin minte îi trecură mai multe variante. Cea mai simplă şi mai convingătoare era să-l facă să se simtă ca un prost.

- Eşti dus cu pluta? îşi dădu ochii peste cap şi pufni dispreţuitor. Da, ai dreptate, ăla e un diamant, unul mare şi albastru. Mai am unul verde în torpedoul maşinii, şi încă unul drăguţ, roşu, în cealaltă geantă. Tot profitul de la bar se duce pe diamante. E slăbiciunea mea.

38

*7sfora ‘Ro^erts

O studie cu atenţie în timp ce arunca piatra în aer şi o prindea. Era clar, o enervase. Amuzat şi arogant.

- Deci ce-i cu el?

- Ce să fie, Doamne iartă-mâ? E doar un prespapier.

Aşteptă o fracţiune de secundă.

- Deci îţi plimbi prespapierul în geantă.

„Pe naiba!“

- L-am primit cadou, răspunse ea strâmbând cu trufie din nas.

-Aha, de la Hank-cel-Mătăhălos, sunt sigur. Se ridică şi începu să caute prin celelalte lucruri vărsate din geantă. Ce mai avem noi pe-aici, în afară de bastonul...

-Teancul de monede aranjate într-un cilindru, vrei să spui, îl corectă ea.

-Aceeaşi treabă. Spray paralizant, un desfăcător cu care mă îndoiesc că desfaci sticle de Bud... Ce mai avem aici? O agendă electronică, un portofel în care sunt mai multe poze decât bani...

-Nu-mi face absolut nici o plăcere să îmi răscoleşti prin lucruri.
-Dă-mă-n judecată. O sticlă de parfum bun, şase pixuri, patru creioane. Un creion dermatograf, chibrituri, chei, două perechi de ochelari de soare, un exemplar din cea mai nouă carte poliţistă a lui Sue Grafton - apropo, bună carte, da' nu-ţi zic cum se termină -, un baton de ciocolată... l-l aruncă. Poate ţi-e foame. Un telefon cu clapetă. Pe ăsta îl bagă în buzunarul de la spate. Cam trei dolari mărunţiş, un dispozitiv care anunţă vremea şi o cutie de prezervative. Ridică o sprânceană. Nedesfăcută. Dar, foarte bine, nu se ştie niciodată.
M.J. simţi cum i se ridică tensiunea, un amestec de groază şi furie.
- Perversule!
-Aş zice că eşti o femeie căreia îi place să fie pregătită pentru orice. Aşa că de ce să n-ai şi un prespapier la tine? Poate dai peste un teanc de hârtii pe care le ia vântul. Se întâmplă foarte des.

Steaua captivă
39
Strânse la repezeală obiectele împrăştiate pe pat şi le bagă înapoi în geantă, lăsând-o apoi deoparte.
- N-are rost să mai întreb de ce mă iei de prost, pentru că deja m-am lămurit că aşa mă consideri. Se duse la oglinda de deasupra bufetului şi îi zgârie suprafaţa cu piatra. In urma ei rămase o dungă lungă şi subţire. Nici oglinzile de prin moteluri nu mai sunt ce erau odată, comentă el, apoi se întoarse şi se reaşeză pe pat lângă ea. Revenind la întrebarea mea iniţială: De ce ai la tine un diamant albastru care ar putea sufoca o pisică?
Nu-i răspunse, drept pentru care îi prinse bărbia ca într-o menghină şi o forţă să se întoarcă cu faţa la el.
-Uite ce-i, madam, aş putea să te leg fedeleş, să te încui aici şi să plec cu prespapierul tău de un milion de dolari. Asta-i prima variantă. Mă pot relaxa, ui- tându-mă la un film şi aşteptând până cedezi, pentru că, mai devreme sau mai târziu, oricum o să-mi spui tot ce vreau să aflu de la tine. Asta-i varianta a doua. A treia variantă e să-mi spui de ce ai o piatră cu care ai putea cumpăra o insuliţă în Indiile

de Vest, după care putem compila împreună ce avem de făcut pentru a ieşi din chestia asta.
Ea nu se foi, nu clipi. Intr-adevăr, îi admira stăpânirea de sine. Aşteptă răbdător cât timp ea îl studie cu ochii aceia verzi şi migdalaţi de pisică.
- Cum de n-ai ales varianta numărul unu?
- Pentru că nu-mi place să fiu urmărit de o gorilă care vrea să mă rupă în două, nu-mi place să se tragă asupra mea şi nu-mi place să fiu tras pe sfoară de o slăbănoagă tupeistă. Se aplecă spre ea până îşi lipi nasul de al ei. Am nişte poliţe de plătit, drăguţă. Şi vreau să încep cu tine.
Ea îl apucă de încheietură cu mâna liberă şi i-o dădu la o parte din faţa ei.
-Nu ştii că ameninţările n-au nici un efect asupra mea, Dakota?

-Nu? Schimbă brusc registrul. O atinse din nou, dar de data aceasta cu blândeţe, iar mângâierea lui pe obraz o făcu să tresară de mirare, după care îşi miji ochii spre el. Vrei să-mi schimb abordarea?
Degetele îşi continuară drumul pe gât, apoi în jos spre mijlocul ei şi înapoi, după care îi cuprinse gâtul. îşi plimbă gura şi respiraţia fierbinte aproape de ea.
- Nici să nu-ţi treacă prin cap, îl avertiză ea.
- Prea târziu. Buzele i se curbară, iar privirea i se fixă în ochii ei. Mă gândesc la asta de când te-am văzut fâţâindu-te în faţa mea în vreme ce urcai treptele spre apartamentul tău.
Ba nu, îşi dădu seama că se gândise la asta de când îi dăduse Ralph poza cu ea. Nu realizase decât mai târziu.
O atinse în treacăt cu gura şi se retrase parţial. Se aşteptase ca ea să se ferească speriată sau să protesteze violent. Dumnezeu îi era martor, apăsase fără milă pe toate butoanele care puteau declanşa spaime femeieşti.
Deplorabil, dar şi asta constată abia ulterior. Nu voia decât să o supună la o presiune în urma căreia să capituleze, înainte de a fi amândoi ucişi. Iar dacă simţea o plăcere perfidă când proceda aşa, ei bine, avea şi el defectele lui.

Dar ea nici nu sări la bătaie, nici nu se sperie. Nu îi tremură nici un muşchi, ci îl străpunse cu ochii ei verzi de zeiţă precum nişte lasere. Simţi un fior imoral şi primitiv până în vintre.
încă un păcat pe care trebuia să şi-l asume, se gândi el, după care o prinse de mâna liberă şi îi respiră adânc mirosul.
Atmosfera se încinsese în jurul lui, devenind la fel de primitivă ca tobele unui trib. Fără gânduri, fără motive, doar instincte. Gura ei, surprinzător de apetisantă, cedă, aşa că se lăsă şi mai mult purtat de clipă. Din gâtlej îi evadă un geamăt tipic masculin de triumf în clipa în care se lipi de ea şi-şi strecură limba printre buzele pline şi seducătoare, pătrunzând în trupul acela zvelt

şi bine făcut, strângă ndu-şi pumnul în claia de păr roşu ca focul.
Mintea încetă să-i mai funcţioneze, precum un bec spart brusc. Uită că nu voise decât să o păcălească, un şiretlic de intimidare, uită că era om civilizat. Uită ce voise iniţial de la ea, uită că era o enigmă, o străină pentru el. Nu mai ştia decât că o putea avea acum.
îşi strânse lacom palma pe sânii ei şi îi prinse între degetul mare şi arătător sfârcul protuberant, care se lipise de ţesătura subţire a bluzei. Ea se mişcă şi se arcui sub el. Sângele îi zvâcni în creier.
M.J. se mişcă repede şi mai că-l lăsă fără ureche în timp ce îşi înfipse dinţii în buza lui de jos, mai ceva ca o capcană de urs.
El scoase un chelălăit, sigur că îi fusese smulsă o bucată de carne, după care^ o ciupi tare de bărbie până îi dădu drumul la buză. îşi presă buza care îi pulsa de durere şi se încruntă la vederea sângelui care îi mânjise dosul palmei.
- La naiba!
- Porcule!
Acum o luase tremuratul şi sări în genunchi pe mar-ginea patului, gata să-i mai tragă una, înjurând după ce îl ratã.
- Perversule!
Ii aruncă o privire ucigătoare, apoi se întoarse pe căl-câie. Se duse în baie şi trânti cu putere uşa în urma lui. M.J. auzi

apa curgând. închise ochii, se prăbuşi pe un scaun şi se lăsă pradă senzaţiilor.
„Dumnezeule mare şi bun“, se gândi ea şi-şi lipi o mână de faţă. îşi pierduse minţile. Trebuia să se lupte cu el? Nu. Se simţise ultragiată şi scârbită? Nu. îi făcuse plăcere. începu să se legene agitată, să bombăne şi să-l blesteme de toţi sfinţii de Jack Dakota.
Ea îl lăsase să o sărute. Nu avea rost să pretindă altceva. Se uitase adânc în ochii lui cenuşii şi periculoşi,

simţind un frison electric când gura lui obraznică o atinsese în treacăt.
Şi îl dorise.
Muşchii i se destinseseră, simţise furnicături în sâni, iar sângele începuse să-i pulseze în vene. II lăsase să o sărute fără nici cel mai mic protest. II sărutase şi ea, fără să se mai gândească la consecinţe.
M.J. O’Leary, se gândi ea tresărind, fată dură, care se mândrea cu faptul că era mereu stăpână pe situaţie, care putea doborî la pământ un bărbat de nouăzeci de kilograme într-o secundă, încrezătoarea, foarte şmechera M.J. se topise toată sub imperiul dorinţei necugetate.
Asta după ce el o legase, îi pusese căluş, o încătuşase intr-un motel de tot râsul. Faptul că acum îl dorise fie şi doar pentru o clipă o făcea să se simtă la fel de perversă ca el.
Slavă Domnului că reuşise să se desprindă de el la timp. Făcea abstracţie de faptul că îl oprise din cauza fricii teribile pe care o simţise. Conta doar că ea îl oprise pe el - şi ştia că fusese doar la o clipă distanţă de a-l lăsa să facă ce voia cu ea.
M.J. se temea mai mult ca orice că, dacă ar fi avut ambele mâini libere, l-ar fi tăvălit pe pat. Apoi i-ar fi sfâşiat hainele. Din cauza şocului era singura explicaţie. Până şi femeile care se făleau că sunt în stare să facă faţă oricărei situaţii, aşa ca ea, aveau dreptul să o ia uşor razna din cauza şocului, într-o asemenea circumstanţă.
Acum trebuia să lase aberaţia asta la o parte şi să-şi facă un plan de viitor. Avea puţine date la îndemână, dar erau clare. Trebuia să o contacteze pe Bailey. Indiferent de

intenţia cu care îi trimisese piatra, Bailey n-avusese idee de pericolul la care o expusese. M.J. era sigură că avusese motivele ei şi se gândea că acesta fusese unul dintre rarele ei momente de impulsivitate şi sfidare.

Steaua captivă
43
Nu avea de gând să o lase pe Bailey să plătească preţul pentru imprudenţa ei.
Dar ce făcuse Bailey cu celelalte două pietre? Le avea sau... Of, Doamne! Se trânti înapoi pe perna tare ca piatra. Ii trimisese una lui Grace. Mai mult ca sigur. Aşa era logic, iar Bailey făcea numai chestii logice. In total erau trei pietre, dintre care îi trimisese una lui M.J. Prin urmare, păstrase şi ea una, iar pe ultima o trimisese la cealaltă unică persoană din lume în care avea încredere să îi încredinţeze o asemenea responsabilitate.
Grace Fontaine. Ele trei se avuseseră ca surorile încă de pe vremea facultăţii. Bailey, tăcută, studioasă şi serioasă, Grace, bogată, fermecătoare şi sălbatică. împărţiseră patru ani aceeaşi cameră la Radcliffe şi rămăseseră prietene bune. Bailey preluase afacerea familiei, M.J. urmase tradiţia şi-şi deschisese propriul bar, iar Grace făcea absolut orice ca să-şi şocheze rudele putred de bogate, conservatoare şi critice la adresa ei.
Dacă una dintre prietene se afla în primejdie, atunci însemna că erau toate în aceeaşi găleată. Trebuia să le avertizeze. Trebuia să scape cumva de Jack Dakota. Sau să găsească o cale să se folosească de el. Dar oare cât de mult, se întrebă ea, se putea încrede în el?
în baie, Jack îşi studia în oglindă buza mutilată. Mai mult ca sigur că îi va rămâne cicatrice. Mă rog, o cam meritase. Se comportase ca un porc şi ca un pervers. Nu că ea ar fi fost o floricică inocentă atunci când îi aruncase, întinsă pe pat, privirea aceea extrem de provocatoare.
Şi nu cumva îşi împinsese trupul zvelt şi subţire în el, nu îşi deschisese oare gura moale şi provocatoare, nu îşi arcuise şoldurile înguste?
Un porc. îşi frecă faţa cu palmele. Păi, putuse reacţiona şi altfel în faţa lui?

îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi se privi în oglindă, se scrută cu mare băgare de seamă şi recunoscu că nu îşi dorise să-i dea de ales. Tânjise să o atingă.

44
‘T/ora “RoSens
Dar nu era un animal. Se putea controla, putea gândi, putea alege. Şi exact asta intenţiona să facă.
Probabil avea să-i rămână o cicatrice, se posomori el din nou în timp ce-şi atingea cu prudenţă buza umflată. „Să-ţi fie învăţare de minte, Dakota.“ îşi scutură capul cu fermitate spre reflexia din oglinda plină de pete. „Dacă nu poţi avea încredere nici în tine, nu poţi avea . încredere nici în ea.“
Când ieşi din baie, o găsi încruntându-se spre perdelele oribile de la geam. Se holbă la ea. Se holbă şi ea la el. Fără să spună nimic, el se aşeză pe unicul scaun, şubred de altfel, îşi încrucişă picioarele şi îşi concentră toată atenţia asupra filmului ce se derula la televizor.
Hercule se terminase. Probabil că personajul principal ieşise triumfător. Acum se difuza un filmu- leţ japonez, un SF incredibil de prost, cu o şopârlă monstruoasă care în clipa aceea distrugea un tren de mare viteză. Floarde de extratereştri ţipau îngroziţi pe fundal.
Se uitară amândoi un timp la forţele militare care năvăliră, înarmate până în dinţi, asupra şopârlei mutante, fără ca arsenalul să aibă vreun efect. Un bărbat mărunţel cu caschetă tocmai era devorat. Camarazii lui laşi fugeau care-încotro, să-şi scape pielea.
M.J. găsi batonul de ciocolată pe care îl avusese în geantă înainte ca Jack să-i scotocească prin lucruri, rupse o bucată şi o mancă, cu ochii la regele-şopârlă venit din cosmos, care plutea ameninţător deasupra unui Tokio deja devastat.
-îmi dai şi mie apa? întrebă ea pe un ton scrupulos de politicos. El se ridică, i-o scoase din geantă şi i-o dădu.
Mersi. îşi astâmpără setea şi apoi aşteptă până ce el se reaşeză la locul lui. Şi ce onorariu ai? se interesă ea.
El mai scoase o cutie de suc din răcitor. îşi reaminti ce mult îşi dorea o bere.
- Pentru?

- Pentru ce faci tu de obicei, preciză ea ridicând din umeri. Ziceai că m-am fofilat şi nu m-am prezentat la proces. Ce sumă primeşti dacă mă aduci înapoi?
- Depinde. De ce?
îşi dădu exasperată ochii peste cap.
- De ce depinde?
- De cauţiunea care a fost depusă pentru tine.
Tăcu o clipă ca să mediteze la spusele lui. Şopârla demola un zgârie-nori plin de ocupanţi nevinovaţi.
- Şi ce anume sunt acuzată că aş fi făcut?
-Ţi-ai împuşcat iubitul... contabilul. Parcă Hank îl cheamă.
- Foarte amuzant. Mai rupse o bucată de ciocolată, iar când Jack întinse o mână, io dădu fără nici o tragere de inimă. Şi cât urma să primeşti pentru mine?
-Mai mult decât meriţi.
M.J. oftă.
-Vreau să-ţi propun un târg, Jack, dar, fiind femeie de afaceri, nu vreau să-mi asum riscuri. Ce onorariu percepi de obicei?
„Interesant", se gândi el, şi începu să bată darabana în braţul scaunului.
- Pentru tine, dulceaţă? Şi ţinând cont de ce ai în geamantanul ăla căruia-i zici geantă şi de ceea ce mi-a oferit Ralph ca să te dau gorilelor ălora? Se gândi de două ori înainte să vorbească: O sutică de mii.
Nici nu clipi măcar.
-Mă bucur că încerci să înseninezi atmosfera cu o glumiţă. O sută de mii pentru un om care nu e-n stare să scoată din joc nici măcar un bătăuş plătit e într-ade- văr ilar...
-Cine-a spus că nu-l puteam cafti? Deja îi rănise orgoliul. Ba î-am caftit, drăguţă. Cu tot cu pistolul pe care-l avea, şi nici până la ora asta nu te-ai deranjat să-mi mulţumeşti.
-Ah, scuză-mă. Cred că eram ocupată cu altele, ca de pildă cu luatul pe sus şi cu încătuşatul. Foarte urât din partea mea. Şi nu tu l-ai caftit, ci eu. Oricum, continuă

ea în timp ce-şi ridică palma precum un poliţist de circulaţie, până în prezent ne-am distrat de n-am mai putut, aşa că hai să revenim la chestii mai serioase. Iţi dau o mie dacă mă ajuţi.

- O mie?! îi aruncă zâmbetul acela periculos. Madam, nu-s bani pe lumea asta care să mă convingă să lucrez pentru tine. Dar dacă vorbim de o sută de mii, o să mă urnesc totuşi să te scot din rahatul ăsta.

- în primul rând - îşi trase picioarele şi le aşează în poziţia lotus - nu-s nici madam, nici drăguţă şi nici dulceaţă pentru tine. Dacă vrei să mi te adresezi, poţi să-mi spui pe nume.

- Ala-i nume?! N-ai decât nişte iniţiale.

-în al doilea rând, continuă ea netulburată, dacă unuia ca tine îi pică pe mâini o pleaşcă de o sută de mii, o să-i spargă pe toţi în Vegas sau o să-i investească în decolteurile stripteuselor. De vreme ce nu intenţionez să-mi arunc banii pe fereastră, îţi ofer o mie. îi zâmbi. Cu banii ăştia îţi poţi petrece un weekend minunat la mare, alături de un butoi plin cu bere de import.

- Frumos din partea ta că îţi pasă de bunăstarea mea, dar nu te afli chiar în postura de a pune condiţii. Vrei ajutor, plăteşti.

Nu ştia dacă avea nevoie de ajutorul lui. Adevărul era că habar nu avea de ce se dondănea cu el pe subiectul ăsta. In situaţia dată, i se părea că îi putea promite orice sumă, fără nici o obligaţie să i-o şi plătească.

Dar era o chestiune de principiu aici.

-Cinci mii... şi faci ce-ţi spun eu.

-Şaptezeci şi cinci de mii şi nu fac nimic din ce-mi spui.

- Cinci. Scrâşni din dinţi. Ultima ofertă.

- Atunci mă retrag. Luă din nou diamantul cu un aer distrat, îl ridică în lumină şi îl studie. Şi pe ăsta îl iau cu mine. Se ridică şi se plesni peste buzunarul de la spate. Şi poate sun şi la poliţie de pe telefonul tău de fiţe, după ce scap de-aici.

Ea îşi strânse pumnii, apoi îşi relaxă degetele. Nu voia să implice poliţia până ce nu vorbea cu Bailey. Nici nu voia să rişte ca el să plece, pur şi simplu, cu diamantul.
-Cinzeci de mii. Rosti cuvintele scrâşnind din dinţi, de parcă ar fi mestecat carne crudă. Mai mult n-am de unde să fac rost. Toată agoniseala de pe urma afacerii mele.
El ridică o sprânceană.
- Onorariul pentru cel care găseşte jucăria asta preţioasă sigur e mai mare de cincizeci de mii.
- Dar nu l-am furat. Nu e diamantul meu. E al...
Se întrerupse brusc şi-şi strânse buzele, ca să nu mai spună nimic.
Jack dădu să se aşeze din nou pe marginea patului, dar îşi aminti ce păţise data trecută şi preferă să se sprijine de braţul scaunului.
- Dar al cui e, M.J.?
-Nu mă apuc să-ţi fac confesiuni. Din punctul meu de vedere, eşti la fel de dubios ca personajul care mi-a spart uşa de la intrare. Ai putea fi hoţ sau chiar criminal.
Ridică din sprânceana cu cicatricea.
- Motiv pentru care te-am jefuit şi ucis.
- Mai e timp.
-Cred că omiţi esenţialul. Sunt singurul de prin zonă.
- Lucru care nu-mi inspiră deloc încredere.
Căzu pe gânduri un moment. Cât de departe putea merge ca să se folosească de el? Şi cât de mult îndrăznea să-i spună?
-Dacă vrei să te ajut, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile, atunci trebuie să ştiu toate datele, cu detalii şi nume.
-Nu-ţi zic nici un nume. Clătină încet din cap. Nici nu se pune problema, până nu vorbesc cu celelalte persoane implicate. Cât despre date şi detalii, nu am prea multe.
- Spune-mi-le pe toate pe care le ştii.

‘l^fora 'RoSerts
II studie din nou cu mare atenţie. Nu, nu avea încredere în el, dar nu într-atât încât să se debaraseze de el. Nu că ar fi avut de ales. Trebuia însă să facă ceva.
- Desfă-mi cătuşele.
El scutură din cap că nu.

- Pentru moment, hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Se ridică şi se duse să închidă televizorul. De unde ai diamantul, M.J.?
Mai ezită o secundă. Nu despre încredere era vorba, îşi dădu ea seama. O putea ajuta, chiar dacă nu făcea decât să o asculte şi să-şi dea cu părerea.
-Mi l-a trimis un prieten. Cu un curier rapid. Ieri l-am primit.
- De unde provine?
- Cred că din Anatolia. Ignoră pufnetul lui, provocat de răspunsul ei vag. Nu am de gând să-ţi spun de unde a fost trimis, şi asta dintr-un motiv foarte întemeiat: Prietenul sau prietena mea e o persoană prea cinstită ca să fure un obiect de o asemenea valoare. Tot ce ştiu este că a fost trimis cu un bilet în care-mi spunea să-l am în permanenţă asupra mea şi să nu spun nimănui nimic, până în momentul în care prietenul sau prietena mea îmi putea explica despre ce e vorba.
Brusc, îşi presă stomacul cu o palmă şi renunţă complet la tonul arogant.
- Prietenul meu e în pericol. într-un pericol extrem de mare. Trebuie să-l sun.
- Fără telefoane.
-Uite ce-i, Jack...
-Fără telefoane, repetă el. Cei care te urmăresc pe tine sunt şi pe urmele amicului tău. Telefonul lui poate fi ascultat şi te pot găsi. Atunci mă vor găsi şi pe mine, deci fără telefoane. Şi cum se face că prietenul ăsta cinstit al tău a pus mâna pe un diamant care face ca vestitul Hope să pară doar o surpriză într-o cutie de cereale Cracker Jack?
- într-un mod absolut legitim, răspunse ea în doi peri şi-şi vârî degetele prin păr.

49
Steaua captivă
Jack părea convins că era vorba de un prieten de sex masculin, aşa că de ce să-l contrazică?
- Să ştii că nu vreau să intru în multe detalii. Iţi spun doar că el era cel care trebuia să intre în posesia lui. Uite, mai bine-ţi spun despre diamant. Face parte din- tr-un set de trei. Acum mulţi, mulţi ani făceau parte toate trei dintr-

un altar ridicat în onoarea unui zeu antic roman. Cultul lui Mithra a fost una dintre religiile importante ale Imperiului Roman...
- Cele Trei Stele ale lui Mithra, murmură el şi o privi mai întâi şocat, apoi circumspect.
- Cum de ştii despre cele Trei Stele?
-Am citit despre ele în cabinetul dentistului, murmură el. Luă iar piatra în palmă, dar de data asta nu numai cu admiraţie, ci şi cu veneraţie. Credeam că e doar un mit. Cele Trei Stele montate într-un triunghi de aur şi ţinute în mâini de zeul luminii.
- Nu e un mit, îi spuse M.J. Institutul Smithsonian a achiziţionat stelele printr-o persoană de contact din Europa, cu doar câteva luni în urmă. Prietenul meu mi-a spus că muzeul a vrut să treacă sub tăcere aceasta achiziţie, până verificau diamantele.
- Şi le evaluau, gândi el cu voce tare. Le asigurau şi le ţineau sub o pază strictă.
- Se presupune că sunt ţinute sub pază strictă, spuse M.J., iar el răspunse cu un râset.
-Nu prea pare că schema asta a funcţionat, nu-i aşa? Diamantele reprezintă dragostea, cunoaşterea şi generozitatea. Privirea i se îngustă spre piatra antică. Oare diamantul acesta ce simbolizează?
-N-aş şti să-ţi spun. Il privi în continuare mirată şi fascinată. Se transformase într-o clipită din tipul dur, în tipul elevat. Dar văd că ştii la fel de multe ca mine.
-Ştiu despre cultul lui Mithra, zise el calm. A precedat şi a mers în paralel cu creştinismul. Omenirea a căutat dintotdeauna un zeu bun şi corect. Umerii i se mişcară în timp ce roti diamantul în palmă. Omenirea nu capătă întotdeauna ceea ce îşi doreşte. Şi cunosc

legenda celor Trei Stele. Se spune că zeul a ţinut triunghiul timp de secole, iar oamenii l-au urmat. Apoi, petrele au fost pierdute, furate sau scufundate odată cu Atlantida.
Ca să se delecteze, aprinse lampa chioară din cameră şi se uită la explozia de lumini răspândite de diamant.

- Mai degrabăcred că o fi ajuns pe mâinile unui procurator roman. îşi plimbă un deget pe faţetele pietrei. E un obiect pentru care oamenii ar putea ucide. Sau pentru care ar putea muri, şopti el. în unele legende se spune că s-ar afla în mormântul Cleopatrei, în altele, în globul de cristal al lui Merlin, ţinut la adăpost până la întoarcerea lui Arthur. Alta susţine că însuşi regele l-ar fi azvârlit înapoi în ceruri şi ar fi deplâns ignoranţa omului. Eu însă mi-aş pune toţi banii rămăşag că, pur şi simplu, au fost furate şi separate.
Se uită la diamant, şi apoi în ochii ei.
- Diamantul acesta valorează el însuşi o avere, iar triunghiul refăcut aduce nemurirea.
Da, M.J. era gata să recunoască faptul că ajunsese să fie fascinată de el, de felul în care vocea aceea tipic masculină căpătase nuanţele glaciale ale unui profesionist în domeniu. Iar felul în care mângâia diamantul strălucitor îi sugera că ar fi procedat la fel şi cu carnea scânteietoare a unei femei. Ultima concluzie o făcu însă să scuture din cap.
-Nu crezi aşa ceva.
-Nu, dar dacă aşa zice legenda? Oricine deţine triun-ghiul cu stelele montate la locurile lor dobândeşte puteri de zeu şi nemurire. Nu neapărat şi îndurare. Oamenii omoară şi pentru mai puţin. Pentru al naibii de puţin.
Lăsă diamantul pe masa dintre ei, să strălucească în voie. Acum realiză că situaţia era cu totul alta. Miza es-caladase brusc până la cer, iar şansele de izbândă erau fix în capătul opus.
- Eşti într-o situaţie al naibii de dificilă, M.J. Cel care se află în spatele tărăşeniei ăsteia nu va sta nici o clipă pe gânduri să-ţi ia capul. îşi frecă bărbia şi-şi bătu

preocupat gropiţa cu degetele. Iar căpăţâna mea se află, în prezent, al naibii de aproape de a ta.
Nu-i venea să creadă ce ghinion uriaş avea. Nu era decât greşeala lui, îşi spuse el în timp ce încerca să se calmeze cu Mozart şi cu şampanie Moet. Pentru că încercase să se ţină la distanţă de evenimente, fusese nevoit să se bazeze pe alţii ca să-i rezolve treburile.

Numai incompetenţi, se gândi el, şi se mai calmă când mângâie pielea argăsită a hainei de zibelină care odinioară împodobise umerii ţarinei Alexandra.
Iar acum aprecia ironia faptului că alesese să trimită un vânător de recompense să dea de urma enervantei domnişoare O'Leary. Ce simplu ar fi fost să aranjeze să fie luată pe sus din apartament sau de la serviciu. Dar şi de data asta preferase să acţioneze cu discreţie şi de la distanţă. Vânătorul ar fi fost învinovăţit de răpirea şi uciderea ei. Genul ăsta de oameni erau, prin natura lor, violenţi şi imprevizibili. Poliţia ar fi clasat cazul în doi timpi şi trei mişcări. Acum însă ea fugise, şi mai mult ca sigur că avea diamantul asupra ei.
Avea să se dea de gol, se gândi el, şi luă câteva guri de aer, rar şi regulat. Precis că în cel mai scurt timp avea să-şi contacteze prietenele. I se spusese din sursă sigură că cele trei fete erau incredibil de loiale una alteia. El, unul, aprecia loialitatea. Iar în momentul în care domnişoara O'Leary încerca să-şi contacteze prietenele - una care dispăruse, cealaltă în incapacitatea de a-i răspunde -, atunci avea să pună mâna pe ea. Şi pe piatră.
Dacă o prindea pe ea, atunci cu siguranţă avea să găsească şi celelalte două stele.
Intr-un final, se gândi el cu un zâmbet de satisfacţie. Bailey James avea reputaţia unei prietene bune, a unei tovarăşe dedicate şi a unei femei inteligente. Suficient de inteligentă, medită el, cât să-şi dea în vileag fraţii vitregi că încercaseră să creeze o copie a stelelor, destul

de deşteaptă încât să le pună beţe în roate înainte de a face livrarea.
Asta era încă o treabă pe care trebuia să o rezolve.
Era sigur că Bailey va rămâne loială prietenei ei, că o va pune mai presus de orice pe prietena ei. Iar loialitatea şi compasiunea ei aveau să-i furnizeze direct diamantele, fără nici o altă clipă pierdută.
In schimbul vieţii lui M.J. O'Leary.
îşi petrecuse mulţi ani din viaţă în căutarea celor Trei Stele. Investise o bună parte din averea lui colosală în asta.

Şi luase multe vieţi. Acum era foarte aproape de ele. Atât de aproape, se gândi el, atât de aproape, încât degetele îl furnicau de nerăbdare.
Iar când avea să le aibă montate în triunghi, aşezate pe altarul pe care îl construise pentru ele, atunci va căpăta cea mai aleasă dintre puteri. Nemurirea.
După care, firește, trebuia să le ucidă pe cele trei femei. Un sacrificiu cât se poate de potrivit pentru un zeu, reflectă el.
capitolul 4
O lăsase singură. îi dăduse timp să se gândească mai bine la întreaga situaţie. îşi închipuia că doar ieşise pe-afară să cumpere ceva de mâncare şi că apoi se va întoarce? Nu avusese încredere în el că ar rămâne, medită M.J. şi-şi zornăi cătuşele.
Şi trebuia să recunoască faptul că intuise foarte bine intenţiile ei. Ar fi fugit ca din puşcă din cameră. Nu pentru că se temea de el. Pusese cap la cap toate faptele, toate instinctele, şi nu mai credea că i-ar fi făcut rău. I-ar fi făcut până acum.
Observase felul în care se descurcase cu gorila care îi spărsese uşa. Este adevărat, venise cu mâna plină, dar Jack îl manevrase cu viteză, putere şi cu o răutate admirabilă.

Steaua captivă
53
Cu durere în suflet, trebuia să admită că el se va retrage, după ce se încurcase cu ea. Asta nu îl scuza pentru că o făcuse pachet şi o azvârlise într-un motel ieftin, dar dacă era să gândească la rece, nu trebuia să uite că, dacă şi-ar fi pus mintea cu ea, i-ar fi putut face mult mai mult rău. Singurul loc în care o rănise era în orgoliu.
Nu era deloc prost, ceea ce o mira. Probabil că făcuse greşeala să-l judece după prima impresie, după aspect şi după contactul aproape fizic pe care-l stabilea cu omul din faţa lui. In afară însă de capacitatea lui înnăscută de supravieţuire, trăsătură pe care i-o intuise, se părea că Jack Dakota avea şi minte. Şi încă una brici.
Nu-l crezuse că citise despre Mithra în cabinetul dentistului. Nici un tip nu citea despre religii străvechi în timp ce aştepta să-şi facă un detartraj. Prin urmare, putea trage

lejer concluzia că individul era mult mai complex decât presupusese iniţial. Acum nu mai trebuia să decidă decât dacă asta era în avantajul sau în dezavantajul ei.
De bine ce se mai calmase puţin, era sigură că nici avansuri sexuale nu avea să-i mai facă. Putea pune pariu că micul interludiu dintre ei îl tulburase şi pe el la fel de tare cât o tulburase pe ea. Fusese, era sigură, o mişcare greşită din partea lui. „Intimidează femeia, apelează la testosteron şi o să-ţi spună tot ce vrei să ştii.“
Nu-i mersese. Nu reuşise decât să-i stârnească şi mai tare pe amândoi. Dumnezeule, bărbatul ăsta chiar ştia să sărute. Nu trebuia însă să devieze de la subiect, îşi reaminti ea, după care se uită încruntată la filmul ridicol care se derula pe ecran, cu sonorul dat de el la maximum. Nu, nu de el îi era frică, ci de situaţie în sine. Cu alte cuvinte, nu voia să stea aici, în fund, şi să nu facă nimic, întotdeauna prefera să treacă la acţiune. Chiar dacă acţiunea era cu cap sau n-avea nici un rost. Important era să facă ceva.
Se ridică în genunchi, se uită la cătuşe, apoi îşi roti încheietura în toate părţile, sucindu-şi mâna precum

un iluzionist care se pregătea să prezinte publicului cea mai recentă scamatorie a lui.
Testă stinghiile de la tăblia patului şi constată că erau agasant de rezistente. Nici motelurile ieftine nu mai erau ca pe vremuri, suspină ea în gând. Ar fi vrut să aibă la îndemână o agrafă de păr, o pilă de unghii, un ciocan, ceva. In sertarul soios al noptierei nu găsi decât o carte de telefon jerpelită rău şi o bucată de ciocolată tare ca piatra. Ii luase geanta, şi, cu toate că ştia că nu avea în ea nici agrafă, nici pilă şi nici ciocan, tot îi simţea lipsa.
Sigur, ar fi putut să ţipe. Ar fi putut sparge geamurile cu ţipetele ei şi ar fi îndurat toată umilinţa, dacă cineva chiar ar fi luat în seamă sunetele acelea groaznice. Dar n-ar fi scăpat-o de cătuşe decât dacă acel cineva ar fi chemat un lăcătuş. Sau poliţiştii.
Trase adânc aer în piept şi se chinui să găsească cea mai bună cale de evadare. Era extrem de îngrijorată de Bailey

şi Grace şi voia cu disperare să se asigure că nici una nu păţise nimic.
Iar dacă se ducea la poliţie, de unde putea şti că nu o bagă pe Bailey intr-un alt bucluc? Practic, era în posesia unei averi. Autorităţile ar fi fost înţelegătoare? Sau ar fi încuiat-o pe Bailey într-o celulă?
M.J. nu voia să rişte aşa ceva. Nu încă. Nu atâta vreme cât mai avea o speranţă cât de mică de a îndrepta lucrurile. Iar pentru a realiza asta, mai întâi trebuia să ştie cu ce avea de-a face.
Şi din nou revenea la aceeaşi concluzie, şi anume că trebuia să plece de acolo.
Tocmai se gândea să roadă tăblia patului când îl auzi pe Jack descuind uşa. Acesta îi aruncă un zâmbet, semn că îi citise deja toate gândurile.
- Iubito, am ajuns acasă.
— Eşti foarte amuzant, Dakota. Mă dor toate oasele.
-Arăţi într-un mare fel, aşa încătuşată de pat cum eşti, M.J. Lăsă jos două pungi albe de plastic luate

de la o firmă de catering. Un om oarecare şi-ar putea face o impresie cu totul greşită.
Era rândul ei să zâmbească cu răutate.
-Am impresia că deja ţi-ai făcut-o. Şi vei avea drept amintire o cicatrice pe buza de sus.
-Mda. îşi atinse cu grijă rana. încă îl durea. Aş fi putut zice cam meritat-o, dacă la început n-ai fi cooperat şi tu.
Replica asta durea. De multe ori, adevărul doare.
- N-ai decât să te amăgeşti singur, Jack. Rostise cuvintele ca un tors de pisică. Sunt sigură că un ego ca al tău trebuie păcălit cu regularitate.
- Dulceaţă, pot face diferenţa între o păcăleală şi un sărut adevărat. Dar avem lucruri mult mai importante de discutat decât atracţia pe care o simţi tu faţă de mine.
Mulţumit de vorba de duh pe care o scosese, băgă mâna într-una dintre pungi. Burgeri.
Mirosul o pocni ca un pumn drept în stomacul gol. îi ploua în gură.

- Deci o să stăm ascunşi aici ca doi puşcăriaşi evadaţi - îşi scutură cătuşele, pentru a-şi sublinia spusele - şi o să mâncăm chestii unsuroase?
-Păi, da. îi dădu un burger şi scoase o porţie de cartofi prăjiţi destinaţi să înfunde arterele şi să înveselească omul. Gândesc mai bine după ce mănânc. Prietenos, se întinse lângă ea, îşi sprijini spatele de tăblia patului, îşi lungi picioarele şi-şi puse mâncarea în poală. Avem o problemă foarte serioasă.
- Dacă într-adevăr avem problemă foarte serioasă, de ce sunt singura care are cătuşe?
îi plăceau nuanţele sarcastice din vocea ei şi se întrebă ce era în neregulă cu el.
- Pentru că ai fi făcut o prostie, dacă nu te legam bine. Am grijă de investiţia mea. Făcu un gest larg cu mâna în care ţinea restul burgerului. Adică de tine, drăguţă.

- Pot avea şi singură grijă de mine. Iar dacă te angajez, tu ar trebui să primeşti ordine de la mine. Primul ordin ar fi să-mi desfaci afurisitele astea de cătuşe.
-Os-o fac de îndată ce stabilim regulile de bază. Des- făcu un pliculeţ de hârtie cu sare şi o presără peste cartofi. M-am gândit bine la asta.
-în regulă, atunci. Clefăi bosumflată din burgerul aproape ars şi din chifla cam învechită. Ce rost mai are să-mi fac griji? Doar te-ai gândit bine.
-Eşti sarcastică. Dar îmi place. îi întinse un şerveţel minuscul. Ai ketchup pe bărbie. Revenind la oile noastre, Ralph e presat de cineva, motiv pentru care a falsificat dosarul oficial şi mi-a pus fundul la bătaie. Explicaţia pentru care a făcut acest lucru nu are legătură de banii - nu că pe Ralph nu l-ar interesa banii, continuă Jack. Dar n-ar vrea să-şi rişte licenţa şi nici să rişte să mă enerveze doar pentru nişte amărâţi de bani. Deci a acţionat ca să-şi salveze pielea.
- Şi de vreme ce Ralph e, fără doar şi poate, un stâlp al comunităţii, asta înseamnă că lista se micşorează?
- înseamnă că e cineva cu influenţă, cineva căruia nu i-a fost teamă că bătrânul Ralph mi-ar dezvălui ceva din

toate astea sau s-ar duce la poliţie. Cineva care te-a vrut scoasă din schemă. Cine ştie că diamantul e la tine?
-Nimeni, în afară de persoana care mi l-a trimis. Se încruntă spre burger. Şi posibil încă cineva.
-Orice secret deţinut de mai mult de o persoană nu mai e secret. Cum a făcut rost prietenul tău de diamant, M.J.? Nu te poţi fofila la nesfârşit să-mi dai toate datele.
- O să-ţi spun după ce aflu mai multe amănunte de la prietenul meu. Trebuie să dau un telefon.
- Fără telefoane.
- Dar tu l-ai sunat pe Ralph, îi atrase ea atenţia.
-Am riscat, şi oricum eram în mişcare. Tu nu dai nici un telefon până nu aflu cum stăm. Diamantul a fost trimis abia ieri, cugetă el cu voce tare. Te-au reperat foarte repede.

- Adică mi-au reperat prietenul. Stomacul i se urcă în gât. Jack, te rog. Trebuie să sun. Vreau neapărat să ştiu. Emoţia care îi sugrumase vocea îl înmuie şi enervă în acelaşi timp. O privi fix în ochi.
- Cât de mult înseamnă el pentru tine?
Vru să-l corecteze, dar se limită să clatine din cap.
-Totul. Nimeni nu mai contează atât de mult pentru mine.
- E un tip norocos.
Nu se aşteptase şi nici nu dorise să dea un asemenea răspuns. încărcată de frustrare şi temeri, îl apucă de tricou.
- Ce naiba-i cu tine? Cineva a încercat să ne omoare. Cum putem să stăm aici fără să facem nimic?
- De-asta stăm aici. Ii lăsăm să se perpelească o vreme. Prietenul tău e deocamdată pe cont propriu. Şi pentru că nu mi te închipui îndrăgostindu-te de vreun fraier care nu-şi poate purta singur de grijă, cred că o să se descurce.
- Nu înţelegi nimic. Se retrase şi-şi trecu degetele prin păr. Doamne, ce încurcătură! La ora asta trebuia să mă pregătesc de lucru, şi, când colo, iatâ-mă blocată aici cu tine. In seara asta ar fi trebuit să fiu la bar.

-Eşti barmaniţă? Ridică întrebător din sprânceană. Credeam că eşti proprietara localului.
-Corect, e localul meu. O sursă de mândrie pentru ea. îmi place să lucrez la bar. Ai vreo problemă cu asta?
-Nu. Observând că subiectul îi distrăsese atenţia, insistă pe el. Şi, te pricepi?
- Până acum nu s-a plâns nimeni.
- Şi cum de te-ai apucat de afacerea asta? M.J. îi aruncă o privire de bufniţă, iar el ridică din umeri. Haide acum, facem şi noi conversaţie cât mâncăm. Trebuie să ne omorâm timpul cu ceva.
Ar mai fi vrut ea să omoare ceva, dar trebuia să aştepte.
-Sunt a patra generaţie de proprietari. Străbunicul meu a deţinut un local în Dublin. Bunicul meu a imigrat

în New York şi a lucrat ca barman în propriul pub. I-a lăsat localul tatălui meu şi s-a mutat în Florida. Practic, am crescut în spatele tejghelei.
- în ce parte a New Yorkului?
- în vest, pe străzile 79 şi Columbus.
-Familia O’Leary. Rânjetul i se întinse visător pe chip. Foarte mult lemn închis la culoare şi multe ornamente din bronz. Muzică irlandeză live sâmbătă seara. Şi tot ei au construit cea mai bună fabrică de Guinness din partea asta a Atlanticului.
M.J. îi mai aruncă o privire intrigată, deşi n-ar fi vrut.
- Ai fost acolo?
-Am dat multe halbe pe gât la O’Leary. Asta se întâmpla aproximativ acum zece ani. îşi aducea aminte că mersese acolo în perioada în care era la facultate. Aşa îşi petrecuse vremea între cursurile de drept şi literatură, încercând totodată să se lămurească cine naiba era el, de fapt. Am mai fost pe acolo în urmă cu vreo trei ani, tot pe urmele unui fugar. Am trecut pe la pub. Nimic nu se schimbase, nici măcar barul acela vechi din pin, plin de scrijelituri. Deveni melancolică - n-avea ce face.
-Nimic nu se schimbă vreodată la O’Leary.

- Pot să jur că pe scaunele de la capătul barului stăteau aceiaşi doi ţipi ca de obicei, care îşi fumau ţigările, citeau cotaţiile de la cursele de cai şi beau bere irlandeză.
-Callahan şi O'Neal. îşi aminti cu un surâs de cei doi. O să moară pe scaunele alea.
-Şi tatăl tău. Pat O'Leary. Ce figură pitorească! închise ochii, purtat de amintiri. Faţa aia mare şi lată de irlandez, cu claia sârmoasă de păr roşcat şi cu o voce desprinsă parcă dintr-un film cu Cagney.
- Mda, ăsta-i tata, şopti ea, din ce în ce mai melancolică.
-Ştii ceva? Când am intrat din nou acolo - şi nu mai călcasem de cel puţin şase ani prin zonă -, taică-tu mi-a zâmbit. „Cum te simţi în seara asta, studenţaşule?"

m-a întrebat, după care a luat o halbă şi-a-nceput să mi-o umple.
-Ai terminat facultatea?
Plăcerea lui confuză se micşoră considerabil la impac-tul cu vocea ei mirată. Deschise un ochi.
- Şi ce-i cu asta?
-Păi, nu prea pari genul care să facă o facultate. Ridică din umeri şi îşi văzu mai departe de burger. Am construit singură o fabrică de Guinness. Ce bine mi-ar prinde una acum!
- Şi mie. Poate mai târziu. Şi prietenul ăsta al tău, de când îl cunoşti?
-Am făcut aceeaşi facultate. Nu există o persoană în care să am mai multă încredere, dacă asta insinuai.
- Poate ar trebui să-ţi revizuieşti părerea. Gândeş- te-te numai un pic, zise el când ea îi aruncă o privire sfredelitoare. Cele Trei Stele sunt o mare tentaţie pentru oricine. Aşa că poate s-a lăsat şi el tentat, poate s-a băgat în ceva peste puterile lui.
- Nu, sigur nu e aşa cum spui tu, dar cred că altcineva şi-a băgat coada, iar dacă prietenul meu află despre ce e vorba... îşi strânse buzele, neputincioasă. Dacă ai vrea să protejezi diamantele, să te asiguri că nu sunt furate, să nu cadă toate trei pe mâinile cui nu trebuie, tu ce-ai face?
-Nu e vorba despre ce aş face eu, sublinie el, ci despre ce ar face el.

- Le-ai separa, zise M.J. Le-ai împărţi unor oameni în care ai încredere deplină. Oameni care ar merge până în pânzele albe pentru tine, deoarece şi tu ai face acelaşi lucru pentru ei. Fără nici un fel de dubiu.
- încredere absolută, loialitate deplină? Făcu ghemotoc şerveţelul, după care îl aruncă, ca la baschet, în coşul de gunoi. Nu cred aşa ceva.
- Atunci îmi pare rău pentru tine, murmură ea. Pentru că nu crezi aşa ceva. Se întâmplă. Tu nu ai pe nimeni care ar face orice pentru tine, Jack?

60

“bfora 'Roberts

- Nu. Şi nici nu există nimeni pentru care eu aş face orice. Era prima dată în viaţă când îl deranja să constate lucrul acesta. îşi coborî privirea şi închise ochii. O să trag un pui de somn.
- Ce tragi?
- Un pui de somn. Ai face foarte bine să-mi urmezi exemplul.
- Cum poţi să dormi intr-un asemenea moment?
-Păi, sunt foarte obosit. Vocea i se înăsprise. Şi, în plus, cred că de îndată ce o să înceapă tevatura, n-o să mai apuc să dorm. Mai sunt câteva ore până apune soarele.
- Şi ce-o să se-ntâmple după ce o să apună soarele?
- Se face întuneric, răspunse el, după care o ignoră. Nu-i venea să creadă aşa ceva. Omul ăsta se decuplase de la realitate ca o maşinărie - ca subiectul unui hipnotizator, care pierde contactul cu realitatea la un pocnet din degete. Ca un... Se încruntă constatând că nu mai găsea o altă analogie. Bine măcar că nu sforăia. Ei nu, că asta era prea de tot, se înfurie ea. Era culmea. Şi ea cam ce trebuia să facă în timp ce el se odihnea puţin?

M.J. ronţăi ultimul cartof prăjit, se încruntă la ecranul televizorului, unde şopârla imensă tocmai îşi dădea obştescul sfârşit, foarte violent, de altfel. Canalul promitea printr-o reclamă mai multe filme de acest gen la Festivalul Maraton de Weekend al Monştrilor şi al Eroilor. „Of, Doamne-Dumnezeule!“

Se întinse şi ea pe patul din camera întunecată şi se gândi la opţiunile pe cate le avea. Şi tot gândindu-se, aţipi.

Visă monştri şi eroi, şi un diamant albastru care pulsa ca o inimă.
Jack se trezi înconjurat de o prezenţă feminină. Prima dată simţi doar un iz puţin înţepător de săpun de lămâie. Curat, proaspăt şi nesofisticat.
Apoi o auzi - o respiraţie calmă, regulată, relaxată. Simţi intimitatea dată de apropierea cuiva care dormea

lângă el. Sângele începu să i se încingă încă dinainte de a o simţi.
Membre lungi şi bronzate. Unul din picioarele ei sculpturale era încârligat de al lui. Un braţ bine clădit, cu piele netedă ca spuma laptelui, era întins peste pieptul lui. Capul şi-l sprijinise fără griji pe umărul lui.
Lui M.J. îi plăcea să se cuibărească, realiză el cu un su-râs. Cine-ar fi crezut? Nu se putu abţine şi ridică o mână ca să-i mângâie claia de păr. Ca o mătase strălucitoare, remarcă el. Contrasta destul de puternic cu trăsăturile ei ascuţite. Fără îndoială, era o femeie cu stil. Un stil pe placul lui, decise el şi se întrebă în ce direcţie s-ar fi îndreptat relaţia lor, dacă într-o seară ar fi intrat în pubul ei şi i-ar fi făcut câteva apropouri.
Probabil i-ar fi tras un şut undeva, se gândi el şi rânji. O femeie puternică. Foarte rău îi părea, al naibii de rău, că nu avusese timp să-şi exerseze textele de agăţat pe ea. Adevărul era că tare mult ar fi vrut să o cunoască mai bine. Şi tocmai din acest motiv se trase de sub ea, se ridică şi îşi întinse muşchii încordaţi, iar ea se mişcă şi îşi căută o altă poziţie confortabilă. Se rostogoli pe spate şi-şi puse mâna liberă deasupra capului.
Animalul neobosit din el începu să se agite.
II prinse strâns şi îşi reaminti că, uneori, era un om civilizat. Oamenii civilizaţi nu se căţărau pe femeile care dormeau şi le făceau lucruri. Dar îşi puteau imagina că o fac.
Oricum, era mai sigur să se gândească de la distanţă la asta, aşa că se duse la baie să-şi dea cu apă rece pe faţă şi să mediteze la următoarea mişcare.
Se visase ţinând mirată diamantul în palmă, jntr-o revărsare de raze de soare printre bolţi de copaci. In loc să treacă prin diamant, razele ricoşau, creând un vârtej

orbitor de frumuseţe, care pârjolea privirile şi ardea sufletul oricărui îl privea.

Era încă suficient de ameţită de somn cât să i se supună fără să comenteze. îşi reveni însă complet în momentul în care el porni motorul.
-Uite ce-i, Jack, fă ceva cu c'ătuşele astea, că m-am săturat de ele.
- Nu ştiu ce să zic, mie-mi plac. Ai văzut filmul ăla cu Tony Curtis şi Sidney Poitier? Mare capodoperă!
- Noi nu suntem nişte condamnaţi care au evadat şi aleargă să prindă trenul, Dakota. Dacă e să stabilim o relaţie de afaceri, ar trebui să avem încredere unul în celălalt.
- Dulceaţă, nici tu n-ai încredere în mine, nici eu în tine. Porni în trombă prin parcarea plină de gropi, apăsând vârtos pe acceleraţie. Aşa ar trebui să gândeşti. îşi ridică mâna, bruscând-o. Suntem în aceeaşi barcă. Ca să nu mai zic că puteam să te las acolo.
M.J. începu să bată nervoasă darabana cu degetele pe genunchi.
- Şi de ce nu m-ai lăsat?
-Mi-a trecut prin cap, recunoscu el. M-aş fi mişcat mai iute fără tine. Dar prefer să te ţin sub observaţie. Iar dacă mi s-ar fi întâmplat ceva şi nu m-aş mai fi putut întoarce, nu mi-ar fi plăcut deloc să dau explicaţii pentru faptul că erai legată cu cătuşe de pat intr-un motel de doi bani.
-Al naibii de frumos din partea ta!
-Aşa m-am gândit şi eu. Deşi e numai vina ta că or-becăim ca fraierii. Mi-ar fi mult mai uşor dacă mi-ai umple golurile de informaţii.
- Ia-o ca pe-o provocare.
-Oh, da. Asta făceam oricum. Şi în cazul tău, la fel. îi aruncă o privire tăioasă. Ce-i cu tipul ăsta, M.J.? Prietenul ăsta al tău pentru care eşti gata să rişti atât de mult?
Ea se uită pe fereastră, cu mintea la Bailey. Apoi şi-o alungă din minte. Dacă-şi făcea griji pentru ea, atunci i se făcea frică, mintea i se înceţoşa şi nu-i mai funcţiona cum trebuie.

Ea trebuia să-l ţină, poate chiar să-l păstreze. Toate răspunsurile erau acolo, îngropate bine, dacă ar fi ştiut unde să le caute.
De undeva se auzi răgetul unei bestii, înfundat şi funest. Ea se întoarse spre sursa zgomotului, destul de apropiată, protejând diamantul în pumn, cu cealaltă mână fiind gata să-l apere. Desişul se mişcă perfid, ascunzând o creatură care aştepta la pândă. Care o vâna.
După care apăru el, călare pe un armăsar uriaş negru. într-o parte a cingătorii avea o sabie din argint mat, cu o lamă lată şi ameninţătoare. Ochii lui erau cenuşii, duri ca granitul şi la fel de periculoşi ca ai bestiei care mişuna pe lângă ei. îşi întinse mâna spre ea şi schiţă un zâmbet provocator.
Pericol în faţă. Pericol în spate.
Ea se apropie, îl apucă de mână şi se lăsă trasă pe spinarea lucioasă a calului negru. Animalul se ridică pe picioarele din spate şi necheză puternic. Apoi porniră în goană.
Tâmplele ei zvâcneau, dar nu de frică, ci de bucurie că ieşise învingătoare.
Se trezi cu inima bătându-i nebuneşte şi cu pulsul accelerat. Se afla în camera obscură şi înghesuită de motel, iar Jack o zgâlţâia de umeri.
- Ce e? Ce e?
-Gata cu somnul. Se gândi dacă să rişte să-şi ia un pumn în faţă dacă o săruta. Ar fi pierdut însă prea mult timp. Am găsit un loc unde să putem merge.
-Unde? Se chinui să-şi alunge somnul şi rămăşiţele înceţoşate ale visului.
- O să vizităm un prieten. îi desfăcuse cătuşele de tăblia patului şi le prinsese de mâna lui.
-Ai prieteni?
-Ah, s-a trezit. O trase afară, în negura aburindă de căldură. Vino şi treci acolo, îi spuse el şi deschise portiera din dreptul şoferului.

-Tu nu-nţelegi ce-i aia dragoste, aşa-i, Jack? Vocea îi era molcomă, lipsită de asprimea obişnuită, iar privirea i se opri întrebătoare asupra lui. Sentimentul acela care te face

să nu pui întrebări, să nu ceri favoruri şi nici nu-ţi impune limite.
-Nu. In goliciunea din sufletul lui, cuvintele ei îi stârniră un val iritat de invidie. Părerea mea e că, dacă nu pui întrebări şi n-ai limite, eşti un prost.
- Iar tu nu eşti prost.
-Având în vedere circumstanţele, ar trebui să-mi fii recunoscătoare că nu sunt. O să te scot din buclucul ăsta, M.J. Şi atunci o să-mi datorezi cincizeci de mii.
-Văd că-ţi cunoşti foarte bine priorităţile, zise ea şi pufni dispreţuitor.
-Mda, banii pot nivela multe aspecte neplăcute. Şi aş mai zice că, înainte să mă plăteşti, o să ajungem din nou în pat. Numai că de data asta n-o să mai dormim.
Se întoarse complet spre el, făcând abstracţie de sen-zaţia de excitare din pântec.
-Dakota, singura şansă de a ajunge să mă culc cu tine e dacă-mi pui iar cătuşele.
Imediat, pe chipul lui înflori lent acelaşi zâmbet inso-lent şi al naibii de atrăgător.
- Hmm, ar fi interesant, nu?
Vrând să mai câştige timp, trecu pe banda interstatală şi o luă spre nord. Iar între timp îşi promise nu doar că o s-o bage în pat, dar şi că ei n-o să-i stea mintea în momentele alea la alt bărbat.
- Ai luat-o înapoi spre D.C.
- Aşa-i. Mai avem ceva treabă pe acolo. Chipul lui era sumbru în lumina felinarelor ce se perindau cu repeziciune pe lângă ei.
O luă pe un drum ocolitor, trecu prin mai multe sensuri giratorii, alese doar drumuri sinuoase aflate în preajma locului de destinaţie, până se declară mulţumit că parcarea de lângă clădire era liberă. Desigur, era plin de pietoni. Ii zări când ocoli a doua oară clădirea.

Se făceau încă afaceri, gândi el. Genul de afaceri pentru care oamenii trebuie să fie permanent în mişcare.
-Interesant cartier, comentă ea cu privirea aţintită asupra unui beţiv care ieşea împleticindu-se dintr-un magazin de

băuturi alcoolice, cu o pungă maro de hârtie în mână. încântător de-a dreptul. Aici stai?
- Ralph stă aici. Suntem la doar câteva sute de metri de tribunal. Trecu pe lângă o prostituată care depăşise graniţele teritoriului în care se plimba de obicei şi trase după colţ. îi place locaţia.
M.J. ştia că e o zonă de care şi cei mai temerari taximetrişti se fereau. O zonă în care viaţa valora deseori la fel de mult cât un scuipat pe trotuar, iar cei care ţineau la ea îşi încuiau bine uşile la căderea serii şi rămâneau în case până dimineaţă. Aici, nici graffitiul mâzgălit pe clădirile dărăpănate nu reprezenta o formă de artă. Era mai degrabă ameninţător.
Auzi nişte înjurături groaznice, apoi zgomot de sticlă spartă.
-Un om foarte fin şi rafinat, prietenul ăsta al tău, Ralph.
- Fost prieten. O luă de mână, obligând-o să treacă peste scaunul lui, ca să iasă afară.
-Tu eşti, Dakota? Tu eşti? Din pragul întunecat al unei case ieşi un bărbat. Ochii roşii îi sticleau sperioşi ca ai unui câine bătut. Acesta îşi şterse gura cu dosul palmei în timp ce-şi târşâia picioarele încălţate în bocanci, îmbrăcat cu o haină în care, probabil, se cocea de cald.
- Ihm, Freddie. Cum merge treaba?
-Am avut şi zile mai bune. Chiar mai bune, Jack, ţi-aduci aminte? Privirea îi alunecă spre M.J., apoi mai departe. Am avut şi zile mai bune, repetă el.
-Mda, ştiu. Jack duse mâna la buzunarul din faţă, în care îşi pregătise deja nişte bani. Ţi-ar prinde bine o masă caldă.

- O masă caldă. Freddie îşi pironi privirea asupra banilor de hârtie, umezindu-şi buzele. Sigur mi-ar prinde bine o masă caldă, păi, da.
- Pe Ralph l-ai văzut?
- Nu. Freddie îşi întinse degetele tremurânde şi apucă banii. Tresări când văzu că Jack nu le dădea drumul din mână. Nu l-am văzut, repetă el. Cre’ că a-nchis devreme. E vacanţă, e patru iulie. Ai dracu’ puştani, au şi început cu

artificiile. Nici nu ştii care-s artificii şi care-s împuşcături. Ai dracu' puşti!
- Când l-ai văzut ultima dată pe Ralph?
- Nu ştiu. Ieri? Se uită la Jack în căutarea unui semn aprobator. Ieri, probabil. Am stat pe-aici, dar nu l-am văzut. Iar biroul lui e-ncuiat.
- Ai văzut pe cineva care n-are ce să caute pe-aici?
- Pe ea. Freddie arătă spre M.J. şi zâmbi. Ea n-are ce căuta aici.
- In afară de ea.
- Nu. Pe nimeni. începu să se tânguie. Aşa de bine-mi mergea altădată, Jack, doar ştii.
- Ihm. Fără să se sinchisească şi să-şi manifeste compasiunea, Jack dădu drumul bancnotelor. Dispari, Freddie.
- Aha, sigur. Şi dispăru în mare grabă pe după colţ.
-N-o să-şi cumpere mâncare de banii ăia, murmură M.J. Ştii foarte bine ce-o să facă cu ei.
-Nimeni nu poate salva lumea. Uneori nu poţi salva nici măcar o părticică. Dar măcar n-o să mai jefuiască pe nimeni în seara asta şi nici n-o să mai rişte să fie împuşcat.
Jack ridică din umeri. Practic, e mort din prima clipă când a ales să-şi bage-n venă. N-am cum să-l mai ajut.
- Şi atunci de ce te afectează atât de tare? Ridică între-bător din sprânceană când el se uită la ea. Ţi se citeşte pe chip, Dakota.
- Pe vremuri avea şi el o familie, fu singurul răspuns pe care i-l dădu pe tema asta. Hai să mergem. Se îndreptară în susul străzii, apoi se opriră lângă o clădire.

Spre surprinderea ei, îi desfăcu cătuşele. Ai suficientă minte încât să nu-ţi treacă prin cap să o ştergi, prin cartierul ăsta. Zâmbi. Şi oricum, diamantul e-ncuiat în portbagajul meu.
- Pe străzile astea e mare noroc dacă o să mai găsim maşina în acelaşi loc, la întoarcere.
-Toată lumea-mi ştie maşina pe-aici. Nu o să-ncerce nimeni nimic. Apoi se întoarse - ca o sfârlează, de fapt - şi trase două picioare zdravene intr-o uşă jegoasă, făcând-o pe M.J. să sară cât colo.

M.J. auzi pârâitul lemnului, apoi îşi ţuguie admirativ buzele când uşa cedă la a treia tentativă.
- Frumos.
- Mersi. Iar dacă Ralph n-a fost drăguţ şi a schimbat codul, o s-avem de furcă. Intră în clădire şi studie alarma de deasupra uşii sfărâmate. Formă rapid codul.
- Cum de-i ştii codul?
-Asta-i treaba mea, să ştiu lucruri. Dă-te la o parte. Apucă uşa cu o forţă demnă de admirat şi o forţă să intre la locul ei. Ar fi trebuit să-şi pună o uşă metalică. Asta-i de doi bani. Apăsă întrerupătorul, se uită prin încăperea strâmtă, plină de cutii cu dosare şi miros de mucegai. M.J. zări un şoricel care fugi să se ascundă.
- Minunat. Până acum, mă declar foarte impresionată de cunoştinţele tale, Dakota. Secretara lui şi-a luat liber tot anul?
- Ralph n-are secretară. Ralph e un mare fan al firmelor minuscule. Biroul e pe-aici.
- De-abia aştept să-l văd. Păşi cu mare grijă în spatele lui, atentă la rozătoare şi la orice avea mai mult de două picioare. Asta nu se cheamă cumva intrare prin efracţie?
- Poliţiştii ăştia pun nume la orice. Se opri cu mână pe clanţă şi se uită peste umăr. Dacă te aşteptai să ciocănesc frumos în uşa de la intrare, nu ţi-ai găsit omul.
Ea îşi ridică mâna şi-şi zornăi cătuşele.
- Mai ştii?

El scutură din cap.
- Nu ţi-ai găsit omul, repetă el şi apoi deschise uşa.
Ea îşi ţinu respiraţia, dar fu singurul sunet pe care îl scoase. Ulterior, el avea să-şi aducă aminte cu admiraţie de tăria ei de caracter şi de autocontrolul de care dăduse dovadă. Siajul de lumină din anticameră se revărsă în biroul de dimensiunea unei cămări.
Doi pereţi erau căptuşiţi cu fişete gri-metalizat, pline de zgârieturi şi ciobituri, înţesate de dosare. Din sertarele întredeschise se revărsau foi pe podea, iar cele de pe birou erau fluturate de boarea ventilatorului electric, ce funcţiona cu un tânguit.

Peste tot sânge.
Mirosul îi întoarse stomacul pe dos, o făcu să strângă tare din dinţi şi să înghită cu greu. Vocea însă îi rămase relativ calmă.
- Ăsta-i Ralph?
capitolul 5
Făcuseră treabă pe fugă, iar Jack se gândi că, dacă ar fi fost profesionişti, nu s-ar fi deranjat să se mişte rapid sau să nu lase urme. Oricum, nu fusese necesar. Ralph era încă legat de scaun.
Sau mai bine zis, ce rămăsese din el.
- Poţi să aştepţi în spate, îi spuse Jack.
-Nu prea cred. Era cât de cât obişnuită cu violenţa. Orice fată crescută într-un bar mai vedea din când în când sânge vărsat.
însă aşa ceva nu mai văzuse niciodată. Se considera o persoană realistă, iar până acum nu crezuse că era posibil ca un om să trateze cu o asemenea cruzime altă fiinţă umană.
îşi fixă privirea pe perete şi trecu în spatele lui.
- Ce crezi că au căutat?
-Acelaşi lucru pe care-l caut şi eu. Orice pistă care ne poate duce la cel care l-a făcut pe Ralph să ne însceneze

nouă treaba asta. Prostul naibii! Vocea i se înmuie din- tr-odată, sugrumată de regret. De ce n-a fugit?
- Poate că n-a mai apucat. Stomacul începuse să i se liniştească, dar în continuare lua guri mici şi superficiale de aer. Va trebui să anunţăm poliţia.
- Sigur, hai să sunăm la 911, apoi să aşteptăm să dăm explicaţii. Dintr-o celulă. Se lăsă pe vine şi se apucă să răsfoiască hârtiile.
-Jack, pentru numele lui Dumnezeu, omul a fost ucis.
-Şi crezi că dacă o să chemăm poliţia, o să fie mai puţin mort? Niciodată n-am înţeles în ce ordine îşi ţinea Ralph dosarele.
-Chiar n-ai nici un pic de suflet? Doar l-ai cunoscut.
-N-am vreme să simt nimic acum. Iar situaţia era de aşa natură, încât şi vocea i se înăsprise. Gândeşte-te bine,

dulceaţă. Cine i-a făcut lui aşa ceva, de-abia aşteaptă să-ţi facă şi ţie la fel. Uită-te bine în jur şi pune-ţi întrebarea dacă aşa vrei să sfârşeşti.
Aşteptă o clipă răspunsul, apoi îi interpretă tăcerea drept negare.
- Ori te duci în cealaltă cameră şi-ţi tratezi acolo sentimentele, ori mă ajuţi să găsesc ceva, în tot haosul ăsta.
Ea se întoarse, iar el presupuse că va pleca. Că va ieşi şi va merge oriunde, fără să-i mai pese de pericolele car-tierului. Ea se opri însă la un dulap cu dosare şi scoase nişte hârtii.
- După ce mă uit?
- După orice.
-M-ai lămurit buştean. Şi de ce-ar mai fi trebuit să rămână ceva? Deja au căutat peste tot.
- Are el o copie pe undeva. Jack şuieră, enervat de muntele de hârtii. De ce mama naibii n-avea şi el un computer, ca orice om normal?
Se ridică, se duse la birou şi trase violent de un sertar. Căută bine, îl întoarse cu fundul în sus, îi verifică

pereţii, apoi îl aruncă şi scoase altul. La a treia încercare găsi un fund dublu.
Mormăitul lui de mulţumire o făcu pe M.J. să se întoarcă şi să-l vadă luând un briceag, pe care îl înfipse în lemn. Renunţă la hârtiile la care se uita şi veni lângă el. Se înţeleseră din priviri, M.J. apucă de marginea slăbită şi trase de ea, în timp ce el decupa cu briceagul. Peste tot zburau aşchii.
- Zici că-i cimentat, bombăni Jack. Şi recent.
- De unde ştii că-i recent?
- E curat. Nu-i praf pe el, nu-i jeg. Ai grijă la degete. Ia tu cuţitul. Lasă-mă pe mine...
Făcură schimb de locuri. îşi zdreli degetele, înjură şi tăie în continuare. La un moment dat, placajul se desprinse complet.
Jack luă din nou cuţitul şi tăie banda adezivă cu care fusese lipită o cheie pe fundul sertarului.
- E de la o cutie de valori, mormăi el. Tare curios sunt să aflu ce-a ascuns Ralph.

- Unde, într-o staţie de autobuz? în gară? La aeroport?
M.J. se apropie să studieze mai bine cheia. N-are nici un nume pe ea, doar un număr.
-Aş merge pe primele două variante. Lui Ralph nu-i plăcea să zboare, iar aeroportul e la mama naibii.
- Şi tot rămân o grămadă de locuri şi o grămadă de cutii, îi reaminti ea.
- O s-o găsim.
-Ai idee cât de multe locuri cu cutii de valori sunt într-o zonă metropolitană?
Răsuci cheia între degete şi schiţă un zâmbet.
-Nouă nu ne trebuie decât una.
O luă de mână şi, până să-şi dea ea seama ce avea de gând, îi încătuşă din nou ambele mâini.
-Of, Jack, pentru numele lui Dumnezeu.
- Ca măsură de precauţie. Vino, avem treabă.
Ajunseră la prima staţie de autobuz, îi scoase cătuşele fără nici o tragere de inimă, apoi o târî într-o cabină

telefonică, de unde sună anonim la o secţie de poliţie ca să anunţe crima. închise şi şterse bine receptorul.
- Dacă găsesc ID-ul telefonului, îi spuse el, atunci o să găsească şi cabina asta.
- Să-nţeleg că-ţi au amprentele la dosar.
El rânji.
- Doar o mică neînţelegere asupra mizei unui joc, în tinereţea mea pierdută. Cincizeci de dolari şi ceva muncă în serviciul comunităţii.
El se mişcă, iar ea fu împinsă în colţul cabinei şi strivită de trupul lui.
- E cam strâmt locul ăsta.
-Am remarcat. îşi ridică o mână şi-i dădu la o parte părul de pe tâmple. Te-ai descurcat foarte bine acolo. Multe femei ar fi făcut o criză de isterie.
- Eu nu fac crize de isterie.
- Nu, nu faci. Aşa că ce-ar fi să mă laşi un pic, bine? îi întoarse faţa în sus şi îşi înclină capul. Un minut doar. După care îşi lipi gura de gura ei.

Ar fi putut să se opună. Asta ar fi trebuit să facă. Era doar un sărut, gingaş ca o şoaptă. Un sărut prietenos; ar fi putut fi prietenos, dacă nu şi-ar fi lipit trupul încins de ea.
Iar un sărut gingaş, aproape prietenos, n-ar fi făcut-o să vrea să se agaţe de el şi să-l lipească de ea. Se compromise total când îşi puse pumnul pe ceafa lui, fără să se ţină de el, dar şi fără să protesteze.
Dacă buzele ei se înmuiară, calde şi întredeschise, nu dură decât o clipă. Nu însemna nimic. Nu avea ce să însemne.
-Te doresc. îi şopti cuvintele aproape de gură, apoi i le repetă înainte să-şi lipească buzele de gâtul ei. E un moment cât se poate de nepotrivit şi un loc la fel de aiurea. Dar te doresc, M.J. Mi-e greu să nu mă gândesc la asta.
- Nu mă culc cu necunoscuţi.
- Dar cine ţi-a cerut să faci aşa ceva? îşi înălţă capul şi o privi în ochi. Am cam început să ne cunoaştem, nu crezi? Şi, oricum, nu eşti genul de femeie care

să meargă la întâlniri enervante sau care să vrea să fie măgulită.
- Poate că da. Văpaia pe care io aprinsese încă mocnea în ea. Poate că încă nu mi-am dat seama de ce am nevoie.
-Atunci gândeşte-te. Se retrase, apoi o luă de mână şi o scoase din cabină. O să verificăm casetele de valori. Poate avem noroc.
Nu avură. Nici la terminalul acela şi nici la următoarele două. Se făcuse aproape unu noaptea când băgă cheia în buzunar.
- Vreau să beau ceva.
Ea răsuflă prelung şi-şi roti umerii să şi-i dezmorţească. După douăsprezece ore de coşmar, îi dădea în sfârşit dreptate.
- Şi mie mi-ar prinde bine ceva de băut. Faci cinste?
- De ce nu?
Evită să aleagă un loc în care ar fi putut fi recunoscut şi preferă o speluncă din apropierea Union Station.

- Bine că sunt cu vaccinurile la zi. M.J. strâmbă din nas când văzu masa lipicioasă şi scundă, apoi testă scaunul înainte să se aşeze.
- Ori aici, ori intr-un bar unde se agaţă la greu. La un moment dat putem să ne încercăm norocul şi la casetele din Union Station. Două beri la halbă, îi spuse el chelneriţei, apoi se servi cu nişte alune.
- Nu înţeleg cum de localurile astea nu dau faliment. M.J. studie atmosfera cu un ochi critic. Aer îmbâcsit de să-l tai cu cuţitul, o miasmă apăsătoare, podea jegoasă, plină cu resturi de arahide, chiştoace, şi nu numai. Câteva tone de dezinfectant, o instalaţie decentă de iluminat, şi bomba asta ar arăta complet altfel.
-Nu prea cred că clientela e interesată de detaliile astea. Se uită spre bărbatul morocănos de la bar şi spre prostituata încercănată care îi dădea târcoale. Unii vin la bar ca să toarne serios alcool pe gât, până când uită de ce au venit.
îl aprobă scurt din cap.

- Exact genul de oameni pe care nu-i vreau în localul meu. Mai apar şi ei din când în când, dar foarte rar se întâmplă să mai vină şi a doua oară. Nu vor să discute cu nimeni, nu le place muzica şi nici să bea cot la cot cu un prieten. Eu de-asta am barul.
- Aşa tată, aşa fiică.
-Ai putea să zici şi aşa. MJ. se încruntă enervată când chelneriţa le trânti halbele în faţă. Lichidul se revărsă din halbe. N-aş ţine-o angajată nici cinci minute.
-Şi barmanii obraznici au farmecul lor. Jack îşi luă berea şi o savură încet. Dar încă susţin ce-am zis mai devreme. Rânji când o văzu că se încruntă la el. Da, şi celălalt lucru, dar acum mă refeream la felul în care te descurci în situaţii-limită. In încăperea aceea groaznică, M.J.
- A fost prima dată când am văzut aşa ceva. îşi drese vocea şi bău din bere. Tu?
- Mda, şi ţi-o zic cinstit că sper să fie şi ultima dată. Ralph a fost un ticălos, dar nu merita aşa ceva. Şi trebuie să adaug că celui care i-a făcut asta i-a plăcut să-l ucidă. Ai pe urmele tale nişte oameni foarte răi.

- Aşa se pare. Şi aceeaşi oameni, se gândi ea, erau la fel de interesaţi de Bailey şi de Grace. Cât crezi că o să ne ia până o să găsim caseta?
- Habar n-am. Cunoscându-l pe Ralph, aş zice că a ales un loc din apropiere. A ascuns cheia în birou, nu acasă la el, deci sunt şanse să fie prin zonă.
Dar dacă se înşela, le-ar fi luat ore, poate chiar câteva zile, până o găseau. Nu era dispusă să aştepte atât de mult. Mai luă o gură de bere.
- Trebuie să mă duc la toaletă. El miji ochi spre ea, iar ea surâse afectat. Vrei să vii cu mine?
O studie câteva clipe, apoi ridică din umeri.
- Să te-ntorci repede.
Nu se depărtă în grabă, dar mintea îi lucra cu repe-ziciune. Zece minute, atât avea nevoie. Atât îi trebuia ca să poată să iasă până la cabina telefonică pe care o văzuse afară, ca s-o sune pe Bailey.

74
Nora ’Rofierts
închise uşa toaletei pentru femei, o scană pe femeia îmbrăcată în spandex negru care se dichisea în oglin- dă, apoi rânji spre ferestruica din partea superioară a peretelui.
- Hei, ajută-mă să mă cocoţ.
Femeia îşi contură pentru a doua oară buzele cu rujul roşu.
- Ce să fac?
-Haide, fii înţelegătoare. M.J. îşi agăţă o mână de pervazul îngust. împinge-mă şi pe mine, te rog.
îngrozitor de înceată, femeia puse capacul înapoi la ruj.
- Ai o întâlnire nefericită?
- Cea mai groaznică.
-Te înţeleg. înaintă şovăitor pe tocurile cui. Chiar crezi că poţi să te strecori pe-acolo? Oi fi tu slăbănoagă, dar fereastra e mică rău.
- O să mă descurc.
Femeia ridică din umeri, îşi dădu cu un parfum con- trafăcut şi prea dulce, după care îşi împreună palmele.
- Hai atunci, dacă zici că încapi.

M.J. îşi puse o talpă în treapta improvizată, apoi îşi făcu vânt, ca să se prindă cu braţele de pervaz. Se suci puţin şi ajunse cu pervazul în dreptul pieptului.
- încă puţin.
-Nici o problemă. Entuziasmată subit, femeia îşi propti ambele mâini pe fundul lui M.J. şi împinse. Scuze, zise ea când M.J. dădu cu capul de geam şi înjură.
- Nu face nimic. Mersi.
începu să se foiască, să bombăne, se răsuci şi se forţă să iasă prin deschizătură. întâi capul, apoi umerii. Trase repede aer în piept şi încercă să nu se imagineze rămânând blocată în geam, apoi se chinui să iasă pe partea cealaltă şi nu-şi rupse decât puţin jeanşii.
- Bravo, drăguţă.
M.J. se sprijini pe palme şi genunchi şi îi aruncă ajutorului ei un rânjet scurt. Apoi ieşi şi o luă la fugă. Se scotoci în buzunar după fisa pe care o ţinea de obicei acolo.

Parcă o şi auzea pe mama ei. „Să nu ieşi niciodată din casă fără bani de un telefon în buzunar. Nu ştii niciodată când ai nevoie de o fisă.“
- Mersi, mamă, şopti ea şi alergă cât putu de repede spre cabina telefonică. Răspunde, răspunde, şopti ea în timp ce băgă fisa şi formă repede numărul.
Auzi vocea calmă şi rece a lui Bailey după al doilea ţârâit şi înjură că era doar un mesaj înregistrat.
- Unde eşti, unde eşti? Se panică şi încercă să se calmeze. Bailey, ascultă, începu ea după ce auzi semnalul sonor. Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar am dat de bucluc. Nu sta acolo, s-ar putea să se întoarcă. Sunt într-o cabină telefonică lângă un bar nenorocit...
-Nesăbuita naibii! Jack se repezi şi o prinse de mână.
-Ia mâinile, ticălosule. Bailey...
El îi închisese deja telefonul. Profitând de locul strâmt, o roti şi îi prinse ambele mâini cu cătuşele. Apoi o ridică şi o puse pe umăr.
O lăsă să urle, să-l lovească şi o aruncă pe bancheta din spate a maşinii înainte ca măcar un bun samaritean să intervină. Ameninţările şi promisiunile ei nu-l afectară

câtuşi de puţin când luă curba şi se năpusti pe străduţele lăturalnice.
- Gata cu încrederea.
Iar dacă încredere nu era, se gândi el, atunci avea nevoie de chestii concrete. Precaut, făcu cale întoarsă şi cercetă zona până când găsi o alee ferită, în apropierea cabinei telefonice. Rămaseră acolo, stinse farurile şi opri motorul. Se întinse peste scaun şi o apucă de ceafă ca să o tragă în faţă.
-Vrei să vezi ce-ai făcut cu telefonul tău? Stai pe-aproa- pe şi uită-te.
- Ia-ţi mâinile de pe mine.
- In clipa asta, faptul că-mi ţin mâinile pe tine e ultima mea grijă. Taci din gură. Aşteaptă să vezi.

76
‘hl'ora 'Roberts
îşi slăbi strânsoarea, iar în secunda următoare se ră- ţoi la el.
- Ce să aştept?
- N-o să dureze mult. Rămase cu privirea pironită pe strada în beznă.
Dură mai puţin de cinci minute. După calculele lui, un pic mai mult de un sfert de oră de când sunase ea. Duba apăru de după colţ. Din ea ieşiră doi bărbaţi.
- îi recunoşti?
Sigur că îi recunoştea. îi văzuse în dimineaţa aceea. Unuî dintre ei îi spărsese uşa. Celălalt trăsese în ea. O luă tremuratul şi închise ochii. îşi dădu seama că ascultaseră telefonul lui Bailey. îi dăduseră de urmă foarte repede şi eficient.
Iar dacă Jack nu s-ar fi mişcat iute, atunci ar fi pus mâna şi pe ea la fel de repede şi de eficient.
Bărbatul mai mărunţel intră în bar, iar celălalt rămase lângă cabină să supravegheze strada, cu o mână ascunsă sub haina de costum.
- Tocmai i-a dat nişte bani barmanului, să afle dacă ai fost acolo, dacă erai singură şi cu cât timp în urmă ai plecat. N-o să ardă prea mult gazul. O să afle că eşti încă cu mine, aşa că o să caute maşina. N-o vom mai putea folosi prea mult în seara asta.

Ea nu răspunse, ci se uită cum cel de-al doilea bărbat ieşea şi se apropia de celălalt. Discutară ceva, se certară puţin, apoi se urcară înapoi în dubă. De data asta nu mai merseră încet, ci porniră glonţ.
Rămase tăcută preţ de câteva clipe, cu privirea holbată pe geam.
- Ai avut dreptate, zise ea în cele din urmă. îmi pare foarte rău.
- Poftim? Nu cred c-am auzit bine.
-Ai avut dreptate. înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. îmi pare rău.
Sesizându-i tonul plângăreţ, se enervă şi mai tare.

- Scuteşte-mă, se răsti el şi porni motorul. Data viitoare când vrei să te sinucizi, asigură-te că nu sunt prin zonă.
- Trebuia să încerc. Nu puteam să nu încerc. Credeam că exagerezi sau că vrei să mă scoţi din minţi. M-am înşelat. De câte ori vrei să-ţi spun că-mi pare rău?
- încă nu m-am hotărât. Dar dacă începi să te smiorcăi, chiar mă enervezi.
- Nu mă smiorcăi.
„ Nu că nu i-ar fi venit. Simţea că o podideşte plânsul, îi era la fel de greu să-şi înghită lacrimile cum i-ar fi fost să le lase să-i curgă.
Se străduí să se calmeze, în timp ce el ieşi cu maşina din oraş şi continuă să meargă pe un drum lăturalnic şi părăsit din Virginia. Luminile oraşului se estompară treptat, făcând loc întunericului reconfortant.
- Nu suntem urmăriţi, zise ea.
- Pentru că sunt eu bun, nu pentru că nu eşti tu nechibzuită.
- Ia mai scuteşte-mă.
- Dacă mai stăteam cinci minute să te aştept, la ora asta eram la fel de mort ca Ralph. Aşa că poţi să te consideri norocoasă dacă nu te arunc în şanţ, ca să mă car de unul singur în Mexic.
- Şi ce te ţine?
-Am făcut o investiţie. îi văzu ochii uzi de lacrimi şi scrâşni din dinţi. Nu te uita aşa la mine. Chiar mă scoţi din sărite.

înjură şi apăsă brusc pe frână. îşi smulse cheia din buzunar şi îi desfăcu cătuşele, apoi trânti portiera şi plecă să se plimbe.
De ce naiba se încurcase cu femeia asta? se întrebă el. De ce nu dispărea pur şi simplu? De ce nu o ştergea chiar acum? Nu era chiar aşa de rău în Mexic. îşi putea găsi un locşor simpatic pe lângă plajă, să stea toată ziua la soare până se răsufla toată treaba. Nu-l oprea absolut nimic. Apoi ieşi şi ea din maşină şi îi spuse încet:

Recunoscu numele din dosarul contrafăcut. Genul substantivului propriu reprezenta însă informaţia vitală pentru el.
- E o ea?
- Da, e o ea. Am făcut facultatea împreună, am stat împreună în cămin. Unul dintre motivele pentru care m-am mutat în D.C. a fost legat de Bailey şi Grace. Ea era cealaltă colegă a noastră. Ele sunt cele mai bune prietene pe care le am şi le-am avut vreodată. Mă tem pentru ele şi am nevoie de ajutorul tău.
- Bailey e cea care ţi-a trimis diamantul?
- Da, şi n-ar fi făcut-o dacă n-avea un motiv întemeiat. E posibil să-l fi trimis pe celălalt lui Grace. Asta-i logica lui Bailey. Face muncă de consultanţă pentru Institutul Smithsonian. Simţindu-se dintr-odată foarte obosită, M.J. se frecă la ochi. N-am mai văzut-o de miercuri seara. Trebuia să ne întâlnim toate la pub. I-am băgat un bilet pe sub uşă cu ora la care trebuia să vină. Eu lucrez de multe ori noaptea, ea, ziua, aşa că, deşi locuim vizavi, de obicei ne lăsăm bilete pe sub uşă. Iar în ultimul timp, de când se ocupa de cele Trei Stele pentru institut, a lucrat mult peste program. Mi s-a părut normal să nu o văd câteva zile.
- Iar vineri ai primit pachetul.
-Da. Am sunat-o imediat la serviciu, dar n-am găsit-o. Aveau închis până marţi. Uitasem că mi-a spus că închid pe perioada weekendului prelungit. M-am dus până acolo, dar era încuiat peste tot. Am sunat-o pe Grace şi mi-a răspuns robotul. în momentul ăla eram supărată pe amândouă. Mi-am închipuit că trebuie să plec de la premisa că Bailey

avea motivele ei să nu-mi răspundă şi că o să-mi dea de veste cu prima ocazie. Aşa că mi-am văzut şi eu de bar. M-am dus în continuare la muncă.
- N-are rost să te superi din cauza asta. Nu prea aveai de ales.
‘j/ora 'Roderts
- Prietenul meu a dat de necaz.
- Puţin îmi pasă mie de prietenul tău. Se răsuci val-vârtej spre ea. De mine îmi pasă. Şi cred că-mi pasă şi de tine, deşi Dumnezeu mi-e martor că habar n-am de ce, pentru că de când te-am văzut cum te fâţâiai când urcai treptele alea spre casă numai bătăi de cap mi-ai dat.
- O să mă culc cu tine.
Se opri brusc din tiradă.
- Poftim?
îşi îndreptă umerii.
- O să mă culc cu tine. Fac orice vrei, numai să mă ajuţi.
Se holbă la ea, la felul în care razele lunii i se scăldau în păr, la felul în care ochii îi scânteiau. Şi o dorea în continuare.
Dar nu ca pe un schimb în natură.
-Vai, ce drăguţ! Vocea îi era plină de amărăciune. Minunat. Acum nu mai trebuie să te leg de şinele de tren. Veni spre ea, o apucă de mâini şi o zgâlţâi bine. Drept cine naiba mă iei?
-Nu ştiu.
-Eu nu mă folosesc de femei, zise el printre dinţi. Iar când mă culc cu cineva, este de comun acord. Aşa că mersi de ofertă, dar nu sunt interesat de acest sacrificiu suprem.
îi dădu drumul şi se îndreptă spre maşină. Atât de nervos era, încât se întoarse.
-Crezi că prietenul ăsta al tău ţi-ar aprecia gestul, dacă ar afla că te-ai culcat cu mine ca să-l ajuţi pe el?
Trase adânc aer în piept ca să se liniştească. Profunzi-mea insultei lui îi atinsese capacitatea de a se încrede în el mai mult ca orice promisiune sau jurământ.
- Nu, deşi n-ar avea nimic împotrivă să o fac.
Făcu câţiva paşi spre el şi se opri la doar câţiva centimetri.
-Pe prietena mea o cheamă Bailey James. Lucrează cu pietre preţioase.

-Am şi eu cheie de la apartamentul ei. Aş fi putut să o folosesc. Avem înţelegerea asta bazată pe confidenţialitate, şi de aceea ne şi trimitem bileţele. Nu am folosit cheia pentru că nu sunt obişnuită. Oftă îngândurată. Dar nici acum, când am sunat de lângă bar, nu mi-a răspuns la telefon, şi e două noaptea. Bailey are un program foarte precis, nu umblă brambura la două dimineaţa, aşa că trebuia să răspundă la telefon. Şi mi-e frică... Am văzut ce i-au făcut omului ăluia... Mă tem pentru ea.
Jack îşi puse mâinile pe umerii ei, de data asta cu blândeţe.
- Nu poţi face decât un singur lucru. Se gândi că i-ar prinde bine, aşa că o sărută pe frunte. O să verificăm împreună.
M.J. scoase un suspin.
- Mulţumesc.
- Dar de data asta trebuie să ai încredere în mine.
- De data asta am.
Deschise portiera şi aşteptă ca ea să intre.
- Celălalt prieten al tău despre care vorbeai există?
îşi dădu părul pe spate şi îşi ridică privirea spre el.
- Nu există nici un prieten.
Iar el se aplecă şi îi puse stăpânire pe gură cu un sărut lung şi pasional.
- Ba tocmai o să fie.
Avea de gând să rişte, aşa că mai întâi se întoarse la Union Station. Era foarte probabil ca urmăritorii să-i caute maşina, dar se baza pe griul şters al maşinilor Olds cu acoperişul vechi din vinii, care se pierdeau uşor printre celelalte maşini. Şi oricum intenţiona să se mişte rapid. Observă că staţiile de autobuz şi de tren erau aproape la fel de aglomerate şi la miezul nopţii. Oamenii se ghemuiau pe scaune sau se întindeau pe pături, şi nu toţi aşteptau un mijloc de transport. Unii dintre ei nu aveau unde să se ducă.
-Nu te opri, îi spuse lui M.J. Şi fii cu ochii în patru. Nu vreau să fim încolţiţi aici.

M.J . se întrebă în timp ce-şi potrivi pasul cu al lui, de ce locurile de acest gen miroseau a disperare, la orele acestea din noapte. Nu mai exista nimic din fervoarea, agitaţia, freamătul venirilor şi plecărilor, atât de evidente în orele din zi. Cei care călătoreau noaptea sau doar căutau un colţişor ferit unde să doarmă erau cei căzuţi pradă disperării.

- Ziceai că ne ducem să vedem ce-i cu Bailey.
- De îndată ce rezolv altceva mai întâi. Se duse direct la dulapurile cu casete şi făcu o verificare rapidă. Uneori dă, pur şi simplu, norocul peste tine, murmură el, apoi băgă cheia în încuietoarea cu numărul corespunzător.

M.J. se aplecă peste umărul lui.

- Ce-i înăuntru?

-Nu-mi mai răsufla în ceafă şi o să văd. Copii de rezervă pentru dosarul tău, zise el şi i le înmână. Păstrea- ză-le ca amintire.

- Uau, mersi. Chiar voiam să păstrez nişte suvenire din mica noastră escapadă. Le îndesă în geantă după ce le trecu rapid în revistă. Interesul îi fu stârnit din nou când Jack scoase un carneţel îmbrăcat în coperte din imitaţie de piele. Ăsta arată mult mai promiţător.
- Unde-s banii lui de zile negre? se întrebă Jack, vizibil dezamăgit că nu găsise nici un sfanţ după ce mai cotrobăi încă o dată prin fişet. Trebuia să aibă ceva bani pregătiţi aici, în cazul în care avea nevoie să plece de urgenţă.
- Poate că deja i-a luat.

Deschise gura să o contrazică, dar o închise la loc.

- Mda, s-ar putea să ai dreptate. Poate i-a luat ca să-i aibă la el în cazul în care trebuia s-o şteargă. Se încruntă şi răsfoi rapid agenda. Nume, numere.

-Adrese? Numere de telefon? întrebă ea şi-şi lungi gâtul să vadă.

- Nu. Sume, întâlniri. Plăţi, se decise el. Mi se pare că Ralph avea în paralel o mică afacere de şantaj.
- O comoară de om, prietenul tău Ralph.

- Fost prieten, răspunse Jack automat, înainte să-şi dea seama de adevărul pe care îl conţineau cuvintele sale. Cât se poate de fost, şopti el. Dacă s-ar fi aflat cu ce se ocupa, risca să-şi piardă mai mult decât afacerea. Şi-ar fi petrecut restul zilelor în puşcărie.
- Crezi că-i posibil să se fi hotărât cineva să-l şantajeze pe şantaj ist?
- Se poate. Nu toată lumea pune accentul pe bani. Clătină din cap. Conform acestor cifre, Ralph câştiga mai mult decât decent din afacerea asta subsidiară. Există oameni pe care-i interesează mai mult să vadă sânge.
- Şi cu ce ne este nouă de folos această informaţie? se interesă M.J.
-Cu mai nimic. îşi îndesă agenda în buzunarul de la spate şi scrută din nou terminalul. Dar cineva căruia Ralph i-a forţat mâna a lovit cu aceeaşi monedă. Sau, şi mai probabil, cineva care ştia despre proiectul ilegal al lui Ralph a păstrat informaţiile, până când i-au devenit utile.
-După care l-a ucis, adăugă M.J., simţind un nod în stomac. Indiferent de identitatea acestei persoane, este conectată nu numai cu carneţelul ăsta şi cu Ralph. Datorită diamantelor, are legătură şi cu Bailey. Trebuie neapărat să o găsesc.
-Ăsta este următorul pas, zise el, după care o luă de mână.
capitolul 6
M.J. înţelesese riscurile şi se pregătise sufleteşte să nu mai comenteze deciziile lui Jack. Nu-i mai punea întrebări. La urma urmei, el era expertul în domeniu, iar ea avusese nevoie de un profesionist.
îşi ţinu această promisiune mai puţin de o jumătate de oră.

- De ce ne învârtim pe aici? îl iscodi ea. Ar fi trebuit să faci stânga la colţ. Ai uitat cum se ajunge acolo?
- Nu, nu am uitat cum se ajunge acolo. Nu uit niciodată cum se ajunge într-un loc.
îşi dădu ochii peste cap.
- Bine atunci, dacă ţi-ai întipărit harta în cap, află că tocmai ai luat virajul greşit.
-Ba nu.
„Bărbaţii ăştia", se gândi ea pufnind.

-Ascultă ce-ţi zic - aici locuiesc şi ştiu. Apartamentul e la trei străzi în direcţia aia.
îşi promisese că o să aibă răbdare cu ea. Era foarte stresată, şi amândoi avuseseră o zi lungă şi complicată. Toate intenţiile lui bune dispărură însă în acelaşi loc unde se ascunsese şi promisiunea lui M.J.
-Ştiu unde locuieşti, se răţoi el. Ţi-am supravegheat clădirea timp de două ore, cât te-ai fâţâit tu prin magazine.
- Nu m-am fâţâit prin magazine. Am fost să cumpăr chestii, o noţiune complet diferită. Şi tot nu mi-ai răspuns la o întrebare foarte simplă.
-Tu taci vreodată?
- Tu eşti vreodată altfel decât nepoliticos?
Puse frână la semafor şi începu să bată nervos darabana pe volan.
- Dacă vrei să ştii de ce mă-nvârt pe-aici, o să-ţi spun de ce mă-nvârt pe-aici. Pentru că suntem căutaţi de doi indivizi înarmaţi, care conduc o dubă şi se uită în mod special după maşina asta, iar dacă întâmplător sunt prin zonă, aş vrea să-i văd eu înainte de a ne vedea ei pe noi. Iar motivul este simplu: nu-mi doresc să fiu împuşcat în seara asta. Acum ai înţeles?
îşi încrucişă braţele la piept.
- Şi de ce n-ai zis aşa de la început?
îi răspunse printr-un mormăit şi se întoarse cu faţa la drum. Conduse liniştit câteva zeci de metri, apoi luă o curbă si opri motorul.

84
‘Uora 'Roderts
- De ce-ai oprit aici? Mai avem câteva străzi până acolo. Uite ce-i, Jack, dacă ţi-a scăzut nivelul de testosteron şi te-ai pierdut, nu-ţi port pică. Pot să...
- Nu m-am pierdut. îşi vârî palmele în păr şi îi veni să şi-l smulgă. Eu nu mă pierd niciodată. Ştiu ce fac. Se aplecă şi deschise torpedoul.
- Da, bine, şi atunci de ce...
-O să mergem pe jos, îi spuse el, apoi luă o lanternă şi un pistol de calibrul .38. Vru să fie sigur că ea vede arma, aşa că verifică pe îndelete gloanţele. Nici măcar nu clipi.
-Nu are nici un sens. Dacă trebuie să...

- O să facem cum zic eu.
-Oh, ce surpriză. întrebam doar dacă...
-Am obosit să tot răspund, chiar am obosit. Oftă cu patos. O să o luăm pe scurtătură pe strada asta, apoi traversăm curţile alea două, ocolim clădirea până ajungem la următoarea stradă şi urcăm prin spate până în apartament. O să mergem pe jos pentru că vom fi mai greu de reperat, dacă blocul tău e supravegheat.
Se gândi bine la vorbele lui, le cântări, apoi dădu din cap că a înţeles.
- Da, are sens ce zici.
- Mulţumesc, mulţumesc mult de tot.
îi înşfăcă geanta şi până bâigui ea un protest, îi goli portofelul de bani.
- Ce naiba faci aici? Ăştia-s banii mei. îi smulse din mâini portofelul gol în timp ce el îşi îndesa bancnotele în buzunar, apoi căscă ochii când el scoase diamantul şi-l băgă în acelaşi buzunar. Dă-mi-1. Ai înnebunit de tot?
Se repezi să-l ia. Jack o propti la loc pe scaun şi, riscând să se aleagă cu încă o buză însângerată, îi strivi gura cu un sărut. Ea începu să se zvârcolească, bălmăji ceva, probabil nişte înjurături, şi îi trase un pumn în coaste. După care se decise să coopereze.
Iar în faţa acestei cooperări fierbinţi şi lacome, Jack simţi că îi era mult mai greu să reziste decât în faţa

protestelor. Preţ de o clipă, se lăsă purtat de val, constatând cu stupoare că nu se putea abţine.
Senzaţia era aceeaşi ca prima dată. O senzaţie devoratoare. Gândul i se învârti printre sinapsele care parcă aşteptaseră toată viaţa ca el să-şi lipească gura de a ei.
Pur şi simplu terifiant.
Pumnul cu care îl lovise M.J. se relaxă, îşi relaxă degetele şi începu să şi le plimbe pe spatele lui, înhăţându-l apoi posesiv de umeri. „Al meu eşti“, se gândi ea.
Pur şi simplu uluitor.
La un moment dat el se îndepărtă, şi rămaseră privindu-se în lumina neclară, doi oameni energici ale căror lumi

tocmai se zgâlţâiseră serios sub picioarele lor. Mâna ei întârzia încă pe umărul lui, la fel ca a lui.
- De ce-ai făcut asta? îngăimă ea.
-în mare parte, ca să te fac să taci. O mângâie pe umăr, apoi pe păr. Dar după aia, m-am răzgândit.
Ea încuviinţă foarte lent din cap.
-Da.
îi venea să o tragă pe bancheta din spate, ca un adolescent. Ideea îl făcu să schiţeze un zâmbet.
- Acum nu mă pot gândi la asta.
- Nu, nici eu.
îşi plimbă mâna prin părul ei şi, intr-un gest surprin-zător de tandru, îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.
-O să facem şi altceva în afară de gândit, dar mai târziu.
- Mda. Buzele i se curbară puţin. Cred că ai dreptate.
- Hai să mergem. Nu, nu-ţi lua şi geanta. Când o văzu că iar deschide gura să se împotrivească, i-o luă şi i-o aruncă în spate. M.J., chestia asta cântăreşte o tonă. S-ar putea să trebuiască să ne mişcăm repede. Am luat banii şi diamantul, pentru că s-ar putea să găsească maşina şi n-o să ne mai putem întoarce aici.
- Bine atunci. Ieşi, aşteptându-l pe trotuar. Aruncă o privire rapidă spre arma pe care şi-o prinse el în tocul de la umăr. Ştiu că e riscant. Dar trebuie s-o facem, Jack.
O luă din nou de mână.

- Atunci, hai s-o facem!
O luară pe traseul stabilit dinainte de el, trecură prin cele două curţi, unde se treziră lătraţi, fără prea mare entuziasm, de un câine. Luna răsărise, un far luminos care le ghida paşii, luminându-i, în acelaşi timp. Preţ de o clipă, îi veni să-i dea jos tricoul alb, care strălucea în întuneric ca un steag luminos. M.J. însă înainta cu paşi întinşi şi în linişte. Ştia că, la o adică, ea o putea lua la fugă. Trebuia să se mulţumească cu asta.
-Trebuie să faci ce-ţi spun, începu el fără să ridice vocea, pe când cerceta intrarea din spate a clădirii unde locuia ea. Ştiu că e un efort mare pentru tine, dar trebuie să suporţi.

Dacă-ţi spun să mergi, mergi. Dacă-ţi spun să fugi, fugi. Fără întrebări şi fără proteste.
-Nu-s bătută-n cap. Doar că-mi place să ştiu şi motivul.
-De data asta faci ce ţi se spune, şi o să discutăm motivele mai târziu.
M.J. se străduia să ţină pasul cu el.
- Maşina ei e aici, îi spuse ea în şoaptă. Maşinuţa albă de familie.
- Bine, atunci poate că e acasă. Sau, se gândi el, nu era în stare să conducă. Nu credea că M.J. ar fi vrut să audă şi varianta asta. O să intrăm în clădire pe scara de serviciu şi urcăm pe acolo. Să nu scoţi un sunet, M.J., şi fără conversaţie.
- Bine.
Privirea îi era îndreptată deja către ferestrele lui Bailey când ajunseră aproape de uşa laterală. Ferestrele erau întunecate, având perdelele trase. De obicei, Bailey nu trăgea perdelele, îşi repeta ea în gând. Lui Bailey îi plăcea să privească pe fereastră şi rareori îşi bloca priveliştea.
Se strecurară tiptil înăuntru şi, cu Jack la jumătate de pas în faţa ei, urcară încet scările. Doar un bec de veghe lumina holul şi treptele. Jack se uită spre uşa de la intrare, lipindu-se bine de perete. Dacă s-ar fi uitat cineva, se gândi el, i-ar fi văzut cu uşurinţă.

Era un risc pe care trebuia să şi-l asume.
în timp ce urcară scările, Jack ciuli bine urechile la orice sunet, la orice mişcare. Clădirea era adormită. Nu se auzea nici măcar zumzetul unui televizor în spatele uşilor pe lângă care trecură, la etajul al doilea.
Ajunseră la etajul al treilea, iar M.J. scoase primul ei sunet, doar un icnet scurt, înăbuşit imediat. Poliţia îi sigilase uşa cu bandă.
-Vecina ta cu papuci de pluş a chemat poliţia, murmură Jack. Sunt şanse ca şi ei să fie pe urmele tale. îi întinse mâna. Cheia?
M.J. se întoarse fără să-şi desprindă ochii de pe uşa lui Bailey şi-şi căută cheia în buzunar, apoi i-o dădu. El îi făcu semn să se ducă mai aproape de scări, în caz că trebuiau să o ia la fugă, îşi armă pistolul, apoi descuie.

Cu mare grijă, scană camera cu lanternă şi nu observă nici o mişcare. Cu o mână o ţintui pe M.J. şi păşi înăuntru. Deja se convinsese că nu era nimeni în casă, dar voia să verifice dormitorul şi bucătăria înainte să o lase pe M.J. să intre. El tocmai făcuse primul pas spre interior, când icnetul ei, de data aceasta cât se poate de sonor, îl făcu să se întoarcă.
- Stai acolo, îi ordonă el. Fă linişte.
-Oh, Doamne, Bailey. Se năpusti în direcţia dor-mitorului, sărind peste pernele sfâşiate şi peste scaunele răsturnate ca un atlet la o cursă de o sută de metri garduri.
Jack ajunse la uşa încăperii cu un pas înaintea ei şi o îmbrânci.
-Abţine-te, fir-ar să fie, şuieră el, apoi deschise uşa. Nu-i aici, zise el o clipă mai târziu. Du-te şi închide uşa de la intrare. încui-o.
Ea traversă camera cu paşi şovăitori, ocolind dezor-dinea din sufragerie. închise uşa, o încuie, după care se sprijini neputincioasă de ea.
-Ce i-au făcut, Jack? Oh, Doamne, ce i-au făcut?

- Stai jos. Lasă-mă să mă uit.
M.J. strânse din ochi şi se strădui să se stăpânească. Prin cap i se perindau tot felul de imagini. Ea şi cu Grace stând la umbra unui bloc de stâncă, în timp ce Bailey studia rocile. Toate trei chicotind ameţite în jurul unei căni de vin. Bailey, cu o şuviţă de păr blond căzută peste faţă, contemplând sobră o pereche de pantofi italieneşti dintr-o vitrină.
-Vreau să ajut, zise ea oftând zgomotos. Pot să fiu de ajutor.
„Mda“, se gândi el, văzând-o cum îşi îndreaptă spatele şi umerii, „probabil11.
- Bine, dar trebuie să nu faci nici un zgomot şi să te mişti repede. Nu putem risca să aprindem lumina şi nici să stăm prea mult pe-aici.
Plimbă fascicolul de lumină prin cameră. Conţinutul sertarelor şi al dulapurilor fusese scos şi împrăştiat peste tot. Câteva obiecte fragile se spărseseră. Pernele, salteaua,

până şi tapiţeria scaunelor fuseseră sfâşiate, iar umpluturile lor se revărsaseră peste tot, ca după o avalanşă distrugătoare.
- N-o să-ţi poţi da seama dacă lipseşte ceva, în dezordinea asta. Cercetă stricăciunile din jur şi realiză că femeia avusese o colecţie impresionantă de obiecte promoţionale. Ceea ce pot să spun însă e că, după părerea mea, prietena ta nu era de faţă când s-a întâmplat asta.
M.J. îşi duse mâna la inimă, plină de speranţă.
- Ce te face să crezi asta?
-Aici nu s-a dus o luptă, M.J. Doar au căutat rapid şi alandala peste tot, probabil şi în linişte. Nu cred că este greu să ne dăm seama ce anume căutau. Dacă l-au găsit sau nu...
- II avea la ea, interveni M.J. în biletul ei spunea clar să ţin diamantul la mine. Ea ar fi făcut la fel cu al ei.
- Dacă e cum zici, atunci sunt şanse să fie încă la ea. Prietena ta nu se afla de faţă, repetă el şi scană din nou

sufrageria cu lanternă. Nu s-a bătut nimeni aici, nu a fost nimeni rănit. Nu e sânge nicăieri.
Genunchii i se înmuiară iarăşi.
- Nu e sânge. îşi duse mâna la gură să-şi înăbuşe un suspin de uşurare. Bine. E teafără. S-a ascuns pe undeva, la fel cum am făcut şi noi.
- Dacă e aşa de deşteaptă cum susţii, probabil că asta a făcut.
- O duce mintea să fugă, dacă e de fugit. Acum se putea uita mai atentă prin camera răvăşită. Nu are maşină, aşa că fie merge pe jos, fie cu mijloacele de transport în comun. Simţi un junghi în inimă. Nu cunoaşte străzile, Jack. Nu ştie cum merg lucrurile. Bailey e genială, dar naivă. Se încrede imediat în oameni, îi place să creadă că oamenii sunt buni. Are un suflet tare bun, adăugă M.J. înfiorată.
- Probabil că a văzut ceva bun şi în tine. îi păru bine că remarca lui o făcu să schiţeze un zâmbet. Hai să ne uităm repede prin jur, poate găsim ceva. Uită-te prin

hainele ei, ca să-ţi dai seama dacă a apucat să împacheteze ceva.
-Avea o valijoară pregătită cu de toate. Nu pleca nicăieri fără ea. încurajată de acest amănunt simplu şi banal, M.J. se duse în baie să verifice dulapul cu rufărie.
Şi aici obiectele fuseseră răvăşite, rafturile măturate de lucruri, sticlele deschise şi golite. Găsi însă valijoa- ra desfăcută şi răsturnată pe podea, şi recunoscu câteva obiecte - periuţa de dinţi, peria pliabilă de păr, şamponul şi săpunul.
- E aici. Ieşi din baie şi îi trecu în revistă hainele din garderobă. Nu cred că şi-a luat nimic cu ea. Un rând de haine lipseşte. Erau dintre cele mai noi, din câte-mi aduc aminte. Ceva din mătase albastră. Poate s-a îmbrăcat cu ele. La naiba, pantofi şi genţi, nu ştiu. Le colecţionează ca pe şosete.
- Are vreo ascunzătoare în care să ţină o rezervă? Insultată, se întoarse brusc spre el.

- Bailey nu se droghează.
- Nu droguri. Fii răbdător, îşi spuse el şi-şi îndreptă ochii spre tavan. Nu ştiu ce părere ai tu despre mine, dulceaţă. La bani mă refeream, la bani lichizi.
- Ah! Scuze. Mda, avea nişte rezerve. Deşi nu-i convenea, îl conduse în bucătărie. Mamă, deloc n-o să-i placă. Ţine foarte tare la ordine. Are un fel de obsesie cu ordinea. Mai ales în bucătărie. Dădu la o parte nişte conserve, pline de făina, zahărul şi cafeaua care fuseseră vărsate. La ea n-ai să găseşti în veci firimituri în prăjito- rul de pâine.
-Aş zice că avem probleme mai mari decât menajul.
- Mda. Se aplecă şi luă o conservă cu supă. E o cutie din acelea false, explică ea şi roti capacul. Nu şi-a luat nici banii pentru urgenţe. Se simţea uşurată. Probabil că n-a mai trecut pe aici de când... Hei! Ii smulse conserva, dar el şterpelise deja banii. Pune-i la loc.
-Uite ce-i, nu putem folosi cârdul şi avem nevoie de bani. De bani lichizi. îndesă teancul destul de consistent în buzunar. Poţi să-i dai înapoi.
- Eu? Păi, tu i-ai luat.

- Detalii, murmură el şi o luă de mână. Hai să mergem. Nu găsim nimic aici şi n-are rost să ne forţăm norocul.
- Aş putea să-i las un bilet, în eventualitatea în care se va întoarce. Iar tu încetează să mai tragi de mine.
- Poate se va mai întoarce şi altcineva. O trase pe uşă afară până ajunseră la scări.
- Vreau să văd şi ce-i cu Grace.
- Pe rând, M.J. Trebuie să ne cărăm şi să stăm ascunşi o vreme.
-Aş putea să o sun de pe telefonul meu sau de pe mobilul tău. Jack, dacă Bailey şi cu mine suntem implicate, atunci este şi Grace.
- Sunteţi la pachet, voi trei?
- Şi? Se îndreptă grăbită spre uşa lăturalnică, alimentată de o nouă grijă. Trebuie să iau legătura cu ea. Are

o casă pe lângă Potomac. Nu cred că-i acolo. Cred că s-a dus la casa de la ţară, dar...
- Linişte.
Jack deschise uşa încet, cercetă împrejurimile din cartierul adormit. Până acum totul decursese în linişte. Prea multă linişte îl neliniştea.
- Bagă capul la cutie până ieşim de aici, bine? Dumnezeule, ce gură mare ai!
Mârâi la el, iar el o trase afară şi înaintară cu repeziciune prin întuneric.
-Nu înţeleg care e problema. Aia care o căutau pe Bailey şi diamantul au fost şi-au plecat.
-Asta nu înseamnă că nu se pot întoarce. Zări cu coada ochiului licărirea unei raze de lună pe suprafaţa cromată a dubei care tocmai intra în parcare cu scârţâit de roţi. Uneori urăsc să am dreptate. Fugi! strigă el şi o împinse să se pună în mişcare.
Se răsuci să-i protejeze spatele şi se rugă să nu fi fost văzuţi. Constată că Dumnezeu era puţin ocupat pentru moment când văzu uşa dubei deschizându-se larg. Trase un prim glonţ, apoi se roti pe călcâie şi fugi după ea.

Speră că împuşcătura îi pusese pe gânduri pe urmăritorii lor.
-Am zis să fugi! se răsti el în clipa în care se ciocni de ea.
-Am auzit foc de armă şi am crezut...
- Nu mai crede nimic. Fugi! O luă de mână, ca să fie sigur, şi răsuflă uşurat că putea ţine pasul cu el.
Trecură în goană printre curţi, iar de data asta câinele se arătă foarte interesat de ei şi făcu o zarvă care se auzi până departe. Lumina lunii se revărsa din plin în calea lor. Deşi nu auzi nici un pas în urma lor, Jack nu încetini nici când ocoliră clădirea prin lateral.
Se opri să studieze strada, apoi o luă iar la fugă.
- înăuntru, atât spuse şi se repezi pe locul şoferului. Nici măcar atât nu trebuise să se obosească să zică. M.J. trăsese deja de portieră şi se aruncase pe scaun.

92
Nora 'Rofierts
- Nu s-au luat după noi, zise ea cu răsuflarea întretăiată. E de rău. Ar fi trebuit să se ia după noi.
-Văd c-ai început să te prinzi. Răsuci cheia, apăsă pe ambreiaj şi se năpusti în curbă chiar când duba apăru în trombă de după colţ. Apucă-te de ceva.
Deşi n-ar fi crezut că-i posibil aşa ceva, Jack răsuci maşina într-un viraj în formă de U şi trecu de cealaltă curbă, înaintând pe două roţi. Fundul maşinii atinse în treacăt aripa unui sedan, apoi îşi continuă drumul prin cartierul liniştit cu o sută la oră.
Când luă prima curbă, duba se afla la trei lungimi în spatele lor.
- Ştii să tragi cu pistolul?
M.J. luă arma de pe scaun.
- îhm.
- Să sperăm că nu va fi nevoie. Lasă-ţi centura, dacă ţi-e mai comod, îi sugeră el în timp ce băga bătrâna Olds într-un alt viraj. M.J. se lovi cu cotul în bord. Şi nu îndrepta chestia aia spre mine.
- Ştiu cum se manevrează o armă. Strânse din dinţi, îşi făcu curaj şi se uită prin lunetă. Vezi-ţi de condus. Se apropie de noi.

Jack aruncă o privire în oglinda retrovizoare, măsurând distanţa rămasă între ei.
- Nu de data asta, promise el.
Se strecură pe străzi ca un şarpe, apăsând la maximum când pe frână, când pe acceleraţie, forţând roţile şi făcând pneurile să scheaune. Acţiunea aceasta provocatoare, viteza şi toată nebunia îl făcură să rânjească.
-Nişte muzică mai lipseşte, zise el şi porni radioul la maximum.
- Eşti nebun, zise ea, dar imediat începu şi ea să rânjească prosteşte la el. Ăştia vor să ne omoare.
- Şi cei din iad vor să mănânce îngheţată. Ajunse pe un drum cu patru benzi şi acceleră până la o sută treizeci de kilometri la oră. Tancul ăsta de maşină nu arată cine ştie ce, dar merge bine.
- La fel şi duba. N-am scăpat de ei.

-Nici n-am încercat până acum. îşi smuci capul în stânga şi-n dreapta, pentru a se asigura, apoi se năpusti ca un nesăbuit înainte, pe lumina roşie a semaforului. Traficul era lejer, chiar dacă se îndreptau spre centru. Asta-i problema cu D.C.-ul, comentă el. N-are viaţă de noapte. Numai politicieni şi ambasadori.
- Are demnitate.
-Mda, sigur. Forţă maşina într-o curbă cu optzeci la oră şi se avântă prin labirintul de străduţe înguste şi sensuri giratorii. Auzi zgomotul de metal produs de un glonţ care-i atinsese aripa din spate. Am impresia că sunt puşi pe rele.
- Cred că încearcă să nimerească în cauciucuri.
- De-abia le-am cumpărat.
Noi sau vechi, se gândi ea, dacă glonţul trecea prin cauciuc, jocul se încheia brusc. M.J. trase adânc aer în piept, îl ţinu o clipă, apoi ieşi pe jumătate pe geam şi trase.
-Ai înnebunit? Stomacul lui Jack i se urcase în gât şi mai că intră într-un stâlp de felinar. Bagă-te înapoi până nu te trezeşti încasând un glonţ.
îndârjită, încrezătoare în forţele proprii, M.J. mai trase o dată. „Da' ce, eu nu pot să trag...?“ A treia oară, le nimeri un far. Zgomotul de sticlă spartă îi alimentă nivelul de

adrenalină. Nici nu prea conta că, de fapt, voise să nimerească în parbriz.
- I-am nimerit.
Jack scoase un mârâit cumplit şi o apucă de betelia pantalonilor, ca să o tragă înăuntru. Era pentru prima dată în viaţa lui când mâinile îi tremurau pe volan.
- Cine te crezi, Bonnie Parker?
- S-au retras.
- Ba nu, nu s-au retras. Merg eu prea repede pentru ei. Lasă-mă pe mine să mă ocup, bine?
Coti înapoi pe drumul cu patru benzi, pe care le traversă pieziş, şi atinse linia de mijloc, unde fuseseră montate nişte limitatoare. De peste tot ţâşniră scântei precum steluţele, când metalul derapă pe beton. Reuşi,

în admiraţia lui M.J., să descrie un arc extins cu maşina, îndreptându-se apoi spre nord.
-Vor să facă şi ei la fel. Se răsuci în scaun şi-şi scoase din nou capul pe geam, în pofida şuvoiului de înjurături revărsate din gura lui Jack. Nu cred că vor reuşi. înjură scurt la auzul scârţâitului metalic. Sunt pe urmele noastre.
-Am văzut. N-am nevoie de comentator în direct. Aşază-te ca lumea pe scaun. Pune-ţi centura.
Intră pe centură cu nouăzeci şi cinci la oră. Câştigase suficient timp, aşa calculase, ca să reuşească. Coti brusc la prima ieşire şi se îndreptă spre Maryland.
- I-ai pierdut. Se vârî înapoi în maşină şi-l plesni entuziasmată peste obraz. Eşti bun, Dakota.
-Să fiu al naibii dacă nu-i aşa! Şi el tremura uşor. In secunda în care simţi că îşi poate permite, trase pe banda de urgenţă şi o prinse de umăr, apoi o zgâlţâi atât de tare încât îi clănţăniră dinţii în gură, iar rânjetul i se şterse de pe chip. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Mare noroc ai că n-ai căzut pe geam sau că nu ţi-ai luat un glonţ în scăfârlie.
-Ia mai scuteşte-mă, Jack. Deja îşi strânsese ame-ninţător pumnul. Vorbesc serios.

Se înmuie imediat când el o trase aproape de el şi o strânse la piept. îşi îngropă faţa în părul ei, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.
- Hei! Zăpăcită şi emoţionată, îl bătu prieteneşte pe spate. încercam doar să mă fac utilă.
- Să nu mai încerci! O sărută cu disperare. Să nu mai încerci! Se desprinse de ea la fel de brusc cum o apucase în braţe. M-ai speriat rău, mormăi el, furios că se lăsa copleşit de sentimente. Taci din gură. îşi roti brusc capul când o văzu că dă să zică ceva. Taci din gură. Nu vreau să discut despre asta.
- Bine. Şi ea simţea un nod în stomac. îşi fixă cu meticulozitate centura, de parcă soarta lumii ar fi depins de asta, în timp ce el intră din nou cu maşina în trafic. Aş vrea tare mult să o sun pe prietena mea, Grace.

îşi propti bine mâinile pe volan şi îi răspunse calm:
- Acum nu putem risca. Nu ştim ce fel de echipament au în duba aia şi, în plus, sunt încă foarte aproape de noi. O să mai vedem mâine ce putem face.
Dându-şi seama că trebuia să se mulţumească cu atât, îşi frecă nervoasă palmele de genunchi.
-Jack, ştiu ce ai riscat când am mers la Bailey, doar ca să îmi faci mie un hatâr. Apreciez.
- E doar riscul meseriei.
-Da?
Jack se întoarse cu faţa spre ea.
- La naiba, nu! Am zis că nu vreau să vorbesc despre asta.
- Nu la asta mă referam. Nu era sigură că ştia cum sau ce să facă vizavi de aceste sentimente neaşteptate care nu-i dădeau pace. Voiam doar să-ţi mulţumesc.
-Cu plăcere. Uite ce-i, mă îndrept către motelul Bates. Ce ţi-e mai mult, foame sau somn?
Nu avu nevoie de nici o clipă de gândire.
- Foame.
- Bun, şi mie la fel.
M.J. se gândi că are multe subiecte la care trebuia să reflecteze. Prietena ei dispăruse, avea la ea un diamant albastru nepreţuit - sau, mai bine zis, în buzunarul lui Jack

-, fusese urmărită, încătuşată şi se trăseseră focuri de armă asupra ei.
Mai mult, se temea foarte tare că se îndrăgostea de acest detectiv vânător de recompense, dur şi cu nasul pe sus, care conducea ca un maniac şi săruta ca-n poveşti.
Ca într-un vis fierbinte şi umed.
Iar în afară de nume, nu ştia prea multe despre el.
Nu avea sens, şi deşi recunoştea că uneori era nechibzuită, niciodată nu îşi dăruia inima cu uşurinţă. întotdeauna se ţinuse tare pe poziţii, iar acum se temea că era gata să cedeze în faţa unui bărbat peste care, practic, dăduse cu doar o zi în urmă.
Nu era nici romantică şi nici visătoare. Era o femeie cinstită. Suficient de cinstită cât să poată admite că,

indiferent de pericolul care o pândea din exterior, trebuia să se confrunte cu o ameninţare la fel de mare şi de reală din interiorul fiinţei sale.
Tremura de nervi. Incompetenţă. Era de neacceptat să constate că era înconjurat numai de incompetenţi. Pe de altă parte, fusese nevoie să angajeze în grabă oamenii, căci nu avusese timp să caute recomandări, dar incapacitatea lor de a executa o sarcină minoră, cum ar fi aceea de a găsi o femeie, era pur şi simplu revoltătoare.
Nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi riscat să se expună, ar fi putut rezolva totul fără nici o problemă.
Acum, luna se înălţase sus pe cer şi stelele păleau, iar el stătea pe terasă şi-şi alina sufletul cu un pahar de vin de culoarea sângelui proaspăt.
Trebuia să admită că purta şi el o parte din vină. Cu siguranţă, ar fi trebuit să se intereseze mai mult de persoana acestui Jack Dakota. Nu avusese însă prea mult timp la dispoziţie şi plecase de la premisa că netotul acela de agent de cauţiuni era capabil să urmeze un ordin simplu şi să desemneze o persoană suficient de competentă pentru a o prinde pe fată, şi suficient de inteligent cât să i-o predea.
Concluzia, se pare, era că Jack Dakota nu dădea dovadă de inteligenţă, ci de încăpăţânare. Iar femeia avea un noroc

chior. M.J. O'Leary. Era adevărat, poate se bucura de norocul tipic irlandezilor, dar roata se mai şi întoarce. Trebuia să se ocupe de asta.
La fel avea de gând să procedeze şi în ceea ce o privea pe Bailey James. La un moment dat ieşea ea la suprafaţă. Trebuia să fie pregătit. Iar Grace Fontaine... Mare păcat. Ei bine, avea să găsească şi cel de-al treilea diamant. Trebuia să le aibă pe toate. Iar cei care încercaseră să-i pună beţe în roate urmau să plătească scump. Sfărâmă între degete piciorul fragil al paharului. Cioburile

căzură cu zgomot pe lespezile de piatră. Vinul se vărsă peste tot. Zâmbi feroce la vederea lichidului roşu care era absorbit printre crăpături.
Nu numai vărsare de sânge, îşi promise el.
Şi asta cât mai repede.
capitolul 7
Se instalară în localul micuţ, deschis non-stop, din apropierea motelului. Cafeaua, tare cât să-i ţină treji, le-a fost servită prima de o chelneriţă adormită, îmbrăcată într-o uniformă rozalie ca vata de zahăr, numele de pe ecusonul de plastic din piept fiind Midge1.
M.J. se foi în separeu, îşi agăţă jeanşii de vinilul ru- gos al scaunului, citi cu atenţie meniul scris de mână şi băgat într-un dosar de plastic, apoi îşi sprijini un cot pe suprafaţa ciupită a vinilului pătat cu cafea, care le acoperea masa. Tonomatul reda hârâit o melodie country antică şi de demult, iar aerul mirosea puternic a prăjeală.
Aici nu se serveau preparate speciale, ci doar micul dejun. Douăzeci şi patru de ore pe zi.
-Aproape că arată perfect, comentă M.J. după ce co-mandă un mic dejun copios, ce includea un teanc de clătite cu ouă pe deasupra şi felii de bacon. Iar chelne- riţa chiar arată ca o Midge - e muncitoare, competentă şi prietenoasă. întotdeauna m-am întrebat dacă oamenii se adaptează numelui pe care îl poartă sau invers. De exemplu, Bailey e distantă, studioasă şi deşteaptă, iar Grace e elegantă, feminină şi generoasă.
Jack îşi frecă bărbia ţepoasă.

- Şi M.J. de la ce vine?
- De la nimic.
Ridică întrebător din sprânceană.
1 Musculiţă

98
‘hfora 'Roberts
- Ba vine de la ceva. Mary Jo, Melissa Jane, Margaret Joan sau aşa ceva?
Ea sorbi din cafea.
- Sunt doar nişte iniţiale. Din punct de vedere oficial, e posibil.
El se strâmbă.
- O să te îmbăt la un moment dat şi-o să-mi spui tot.
-Dakota, provin dintr-o familie irlandeză cu tradiţie în gestionarea puburilor. Este peste puterile tale să mă îmbeţi.
- O să verificăm şi chestia asta - poate chiar la localul tău. Are lemn închis la culoare? o întrebă cu un surâs în colţul gurii. Şi multe obiecte din alamă? Şi muzică irlandeză live în weekenduri?
- Ihm. Şi nici măcar o ferigă pe post de decor.
- Aşa da. Şi ţinând cont de faptul că eşti proprietară, tu o să dai primul rând de băut de îndată ce terminăm cu treaba asta.
- Rămâne stabilit. îşi ridică din nou ceaşca de cafea. Şi crede-mă că de-abia aştept.
- De ce, până acum nu ne-am distrat?
M.J. se lăsă uşor pe spate ca să-i facă loc chelneriţei să aşeze pe masă tava încărcată.
-Mersi. îşi luă furculiţa şi se puse pe mâncat. Am avut şi momente de genul ăsta, recunosc, îi spuse ea. Pot să mă uit şi eu pe agenda lui Ralph?
- De ce?
- Ca să-i admir copertele de plastic, îi răspunse ea cu candoare.
-Sigur, de ce nu. Scoase carneţelul din buzunar şi îl aruncă pe masă. în vreme ce se apucase să-l răsfoiască, el ciuguli din porţia lui de omletă. Recunoşti vreun nume?
Tonul lui uşor obraznic o făcu să îşi ridice privirea spre el şi să-i răspundă cu un zâmbet.

- Oricât ar părea de ciudat, da.
- Poftim? Dădu să i-l smulgă din mână, dar ea se feri la timp. Pe cine?

-T. Salvini. Ăsta-i unul dintre fraţii vitregi ai lui Bailey.
- Nu faci mişto?
- Nu fac mişto. După numele lui urmează un cinci şi trei de zero. Ia gândeşte-te. Tim sau Tom au avut ceva afaceri cu Ralph. Tu ai făcut ceva afaceri cu Ralph, iar acum eu - e un fel de-a spune - fac afaceri cu tine. Ochii ei verzi ca apele unui râu se intersectară cu ai lui. Ce mică e lumea, nu-i aşa, Jack?
- Da, dacă mă întrebi pe mine, îi dădu el dreptate.
-Şi încă o plată, cam cinci miare. Se pare că nota de plată a fost emisă pe optsprezece ale lunii... adică acum patru, ba nu, cinci luni. Bătu gânditoare cu carnetul în marginea mesei. Acum mă întreb care din ciudaţii ăştia, sau poate amândoi, au făcut ceva ce i-a costat douăzeci şi cinci de mii, pentru ca Ralph să-şi ţină gura.
-Oamenii fac tot timpul lucruri pe care vor să le ţină secrete - şi, în final, plătesc pentru ele, intr-un fel sau altul. Ea îşi înclină capul.
- Iţi place să studiezi natura umană, nu-i aşa, Dakota? Şi, pe deasupra, mai eşti şi cinic.
-Viaţa e o călătorie plină de cinism. Ei bine, avem acum o pistă solidă care duce la Ralph. Poate îi inopor- tunăm pe ciudaţii ăştia cu o vizită.
-Sunt oameni de afaceri, îi atrase ea atenţia. Cam dubioşi, dacă e să mă-ntrebi pe mine, dar nu cred să se fi pretat la a comite o crimă. N-aş merge atât de departe.
-Uneori trecerea se face mai uşor decât ai putea crede. îşi recuperă carneţelul şi-l băgă la loc în buzunar. In călătoria asta plină de cinism.
-Mi-i pot imagina umblând prin registrele contabile, îşi dădu ea cu presupusul. Timothy are o problemă cu jocurile de noroc - adică îi place să joace, dar cam pierde.
-Chiar aşa? Păi, să ştii că şi Ralph avea o grămadă de-a face cu aceste jocuri de noroc. E un indiciu care se potriveşte bine cu imaginea de ansamblu.

- Carevasăzică, Ralph a aflat că ciudatul juca mult, fura bani din casă ca să nu-i rupă careva picioarele, şi îi forţează mâna.
-S-ar putea. Iar Salvini se plânge unui individ cu ceva muşchi pe el, unul care îşi doreşte stelele. Ridică din umeri şi se decise să dezvolte ideea. în orice caz, n-a fost treabă de mântuială, dulceaţă.
- Ba chiar a fost o treabă foarte bine făcută, îl corectă ea.
-Aş zice doar „bună". Şi, apropo, arătai foarte bine cu şoldurile scoase pe geamul maşinii, trăgând în duba ce gonea după noi. Spunând acestea, îşi înecă clătitele în sirop. Chiar dacă mi-a stat inima în loc. Dacă te hotărăşti vreodată să-ţi schimbi cariera, ai putea deveni un vânător de recompense acceptabil.
- Serios? Nu era sigură dacă trebuia să se simtă complimentată sau îngrijorată de o asemenea evaluare. Se decise să se simtă flatată. Nu cred că mi-aş petrecea viaţa intr-o alergare continuă - sau alergând de frica cuiva. îşi presără nişte sare peste ouă până când Jack - fan declarat al sodiului - tresări. Tu cum te împaci cu activitatea ta? Cum de ce ţi-ai ales meseria asta?
- Ce tensiune ai?
- Poftim?
-N-are importanţă. Bănuiesc că te ajută organismul. Sunt bun la urmăriri, reconstituiri, şi pot anticipa paşii pe care vor oamenii să-i facă mai departe, în plus, îmi place partea cu urmărirea. Afişă un rânjet rapace. îmi place vânătoarea. Nu contează cât de mare e prada, atâta vreme cât o pot dovedi.
- Infracţiunea e infracţiune, nu-i aşa?
-Nu chiar. Aşa gândeşte un poliţist. Dacă însă priveşti din punctul corect de vedere, e o mulţumire personală să prinzi, de exemplu, un tată care evită să plătească pensia alimentară copilului lui, la fel cum e şi să înfunzi în puşcărie un tip rău, care şi-a împuşcat partenerul de afaceri. Poţi să-i prinzi pe amândoi, dacă-ţi faci bine

treaba. Majoritatea lor sunt proşti - au nişte obiceiuri la care n-ar renunţa nici în ruptul capului.
- Ca de exemplu?
-Un tip bagă mâna în banii de încasări de la muncă. E prins, acuzat, după care nu se prezintă la proces. Sunt şanse mari să aibă prieteni, rude, o iubită, ceva. Nu durează mult şi va apela la unul dintre aceştia, pentru ajutor. Majoritatea oamenilor nu sunt singuratici. Aşa cred ei că sunt, dar nu e adevărat. Există întotdeauna ceva care îi leagă de trecut. întotdeauna vor da un telefon, vor face o vizită. Vor lăsa un indiciu palpabil pe undeva. Ia cazul tău, de exemplu.
Surprinsă, se încruntă.
- Eu n-am făcut nimic.
-Nu asta era ideea. Eşti o femeie inteligentă, plină de iniţiativă, dar n-ai fi putut ajunge departe, n-ai fi rezistat prea mult fără să-ţi suni prietenele. îşi adună rămăşiţele de ouă din farfurie cu furculiţa şi îi zâmbi. De fapt, chiar asta ai făcut.
- Dar tu? Tu pe cine ai suna?
- Pe nimeni. Zâmbetul îi păli brusc. Continuă să mănânce în timp ce chelneriţa le umplea din nou ceştile cu cafea.
- N-ai familie?
-Nu. Luă o felie de bacon şi o rupse în două. Tai- că-miu a şters-o când aveam doisprezece ani. De supărare, mama mea a-nceput să urască pe toată lumea. Am un frate mai mare, care s-a înrolat în armată în ziua când a împlinit optsprezece ani. A decis să nu se mai întoarcă acasă. N-am mai auzit nimic de el de vreo zece-doispre- zece ani. După ce am intrat la facultate, mama s-a gândit că misiunea ei s-a încheiat şi s-a cărat şi ea. N-aş putea spune că am păstrat legătura.
- îmi pare rău.
El ridică din umeri, indiferent faţă de empatia ei, enervat pe el însuşi că-i povestea aşa ceva. Nu discuta niciodată despre familia lui. Niciodată. Cu nimeni.

-Nu ţi-ai văzut familia de atâţia ani, continuă ea, incapabilă să se abţină să nu insiste încă un pic. Nu ştii unde sunt; dar ei ştiu unde eşti?
- N-am fost niciodată prea apropiaţi şi nici n-am petrecut suficient timp împreună cât să fim consideraţi o familie.
- Dar, totuşi…
- Mereu am crezut că nu am fost făcut să am o familie, o întrerupse el. Unii oameni pur şi simplu nu pot rămâne locului.
Era clar, se gândi ea, nu se mai putea discuta despre familia lui. Era un subiect sensibil, chiar dacă el nu conştientiza acest lucru.
-Dar tu, Jack? De cât timp nu ţi-ai mai văzut de viaţa ta?
- Asta-mi place la munca mea. Nu ştii niciodată ce-ţi rezervă a doua zi.
-Nu asta te-am întrebat. îi cercetă chipul. Şi ştii bine la ce m-am referit.
- Nu am avut nici un motiv să mă aşez la casa mea.
Mâna ei coborî pe masă, la un centimetru de a lui. Era tentat să i-o ia, doar să o ţină de mână. Deja începea să se îngrijoreze. Cunosc mulţi oameni, o groază. Dar nu am prieteni… nu aşa cum eşti tu, cu Bailey şi Grace. Mulţi oameni îşi petrec astfel întreaga viaţă, M.J.
- Ştiu. Dar ţie îţi place aşa?
-Niciodată nu m-am gândit serios la treaba asta. îşi frecă faţa cu ambele mâini. Dumnezeule, cred că-s foarte obosit. M-a apucat să filosofez la micul dejun intr-un local din zona crepusculară, la cinci dimineaţa.
Ea se uită pe geam spre cerul care începea să se lumineze la est de şoseaua pustie.
- „Când zorii, strada poleind…“
- „Cu încălţări din fir de-argint / înfricoşaţi, mi se iviră ’, termină el citatul ridicând din umeri. 1
1 Fragment din The Harlot’s House de Oscar Wilde (n.tr.)

Ea rămase cu gura căscată.
- Cum de ştii poezia asta? Ce cursuri ai făcut la facultate, mai exact?

- Tot ce mi-a plăcut.
M.J. zâmbi şi îşi propti coatele pe masă.
-Şi eu la fel. I-am înnebunit pe îndrumătorii mei. Nu-ţi pot spune de câte ori mi s-a spus că nu mă pot concentra la ceva anume.
- Dar eşti în stare să citezi din Oscar Wilde la cinci dimineaţa. Poţi trage cu un pistol de calibrul .38, poţi cafti un bărbat de statură medie, mănânci ca un camionagiu, deţii informaţii despre zei romani, şi fac pariu că prepari nişte cocteiluri bestiale.
-Cele mai bune din oraş. la te uită la noi, Jack, doi oameni despre care mulţi ar zice că sunt prea educaţi pentru munca pe care o fac, bând cafele la o oră scandaloasă, în timp ce alţi doi ţipi într-o dubă cu un singur far în faţă ne vânează, pe noi şi diamantul pe care-l ţii în buzunar. E patru iulie, ne-am cunoscut acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore, în nişte circumstanţe cât se poate de neprietenoase, iar persoana datorită căreia ne-am cunoscut e cât se poate de moartă, îşi împinse farfuria într-o parte.
- Şi acum ce facem?
El scoase nişte bancnote din buzunar şi le aruncă pe masă.
- Mergem la culcare.
Camera de motel arăta la fel de rău, tot înghesuită şi tot întunecoasă. Cearşaful subţire şi înflorat zăcea în continuare mototolit, aşa cum îl lăsaseră cu câteva ore în urmă.
Trecuseră doar câteva ore, se gândi ea. Parcă trecuseră zile. O viaţă de om. Mai mult decât o viaţă de om. Simţi că parcă îl cunoştea de o viaţă când îl privi cum îşi goleşte buzunarul pe comodă, că întotdeauna fusese o parte vitală din ea.
Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, avea senzaţia că îl dorea foarte tare. Probabil că ăsta era cel mai bun

lucru care i se putea întâmpla când lumea pe care o cunoştea o luase complet razna. Nu mai exista nimic şi nimeni în care să aibă încredere, în afară de el.
De ce să refuze? De ce să întoarcă spatele senzaţiei de bine, pasiunii? Vieţii? De ce să îl îndepărteze, când toate

instinctele îi spuneau că şi el avea nevoie de aceste lucruri la fel de mult ca ea?
El se întoarse şi aşteptă. Ar fi putut să o seducă. Era sigur că ar fi reuşit. Ştia că era cu nervii încordaţi la ma-ximum, chiar dacă ea voia sau nu să recunoască. Aşadar, era vulnerabilă şi disponibilă, iar el se afla acolo.
Uneori, şi asta era de ajuns.
Ar fi putut să o seducă, asta ar fi trebuit să facă, dacă n-ar fi vrut mai mult de la această relaţie. Dacă ea n-ar fi fost, într-un mod inexplicabil şi vital, atât de importantă pentru el. O partidă de sex i-ar fi alinat şi uşurat pe amândoi, ar fi fost un act fizic normal, consimţit de doi adulţi.
Şi el ar fi trebuit să se declare complet satisfăcut.
Dar îşi dorea mai mult.
Rămase acolo unde era, lângă comodă, iar ea la capătul patului.
- Vreau să-ţi spun ceva, începu el.
- Dă-i drumul.
-M-am implicat în povestea ta şi o să-ţi rămân alături până la sfârşit, pentru că aşa am vrut. O să termin ce-am început. In concluzie, nu doresc să obţin de la tine nimic care să se bazeze pe gratitudine sau obligaţie.
Dacă nu i-ar fi sărit inima din piept, poate ar fi reuşit să zâmbească.
- înţeleg. Deci, dacă-ţi sugerez să dormi în baie, nu te deranjează?
Jack se sprijini cu un şold de comodă.
- Ba ar fi o problemă. Dacă asta vrei, poţi să dormi tu în cadă.
-Mda, măcar n-ai pretins niciodată că ai fi vreun gentleman.
-Nu, dar o să-mi ţin mâinile departe de tine.

Ea îşi înclină capul şi îl studie cu atenţie. Părea un tip periculos, extrem de periculos, concluziona ea în timp ce pulsul i se acceleră. Barba ţepoasă, claia ciufulită de păr, ochii cenuşii şi duri, chipul aspru şi cu trăsături ascuţite. El credea că îi dă posibilitatea să aleagă.

Ea se întrebă dacă vreunul din ei era atât de naiv încât să creadă că într-adevăr avea de ales.
Aşa că schiţă un zâmbet arogant. îl privi drept în ochi şi-şi scoase tricoul din pantaloni. Remarcă faptul că îi urmărea cu privirea mâinile, atunci când îşi trase tricoul peste cap şi îl aruncă cât colo.
-Tare mult vreau să te văd cum te străduieşti, murmură ea şi-şi desfăcu nasturele de la pantaloni.
El simţi cum i se înmoaie genunchii în momentul în care o văzu că-şi desface fermoarul.
- Lasă-mă pe mine.
M.J. deja simţea furnicături în vârful degetelor şi-şi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.
- Poftim.
Umerii ei erau prelungi, cu curbe fascinante. Sânii îi erau albi şi micuţi şi puteau încăpea cu uşurinţă în palmele unui bărbat. Acum însă se uita doar la chipul ei.
Se apropie de ea, încercând să nu se grăbească, prinse cheiţa de metal a fermoarului cu două degete şi o trase încet în jos. Iar ochii lui se pierdură în ai ei când îşi strecură palma pe sub material.
O simţi fierbinte şi goală. O simţi cum tremură, cum vibrează în profunzime.
- Bănuiam eu ceva.
încercă să-şi controleze respiraţia, mai trase o gură de aer în plămânii care parcă păreau înfundaţi cu vată.
- Săptămâna asta nu am apucat să mă schimb.
- Bun aşa. îi trase jeanşii un centimetru mai jos şi-i cuprinse posteriorul cu ambele palme. Tu trăieşti totul în mare viteză, M.J. Asta este foarte bine, pentru că nici acum n-o s-o lăsăm mai moale. Nu cred că voi reuşi

să te iau cu binişorul acum. O trase spre el, făcând-o să-i simtă erecţia. Va trebui să ţii ritmul cu mine.
Ea îl săgetă cu privirea şi-şi ridică sfidător bărbia.
- Până acum m-am descurcat foarte bine să ţin ritmul cu tine.
-Până acum, îi dădu el dreptate, apoi îi smulse un geamăt când o ridică pe vârfuri şi-şi lipi gura lacomă pe sânii ei.

Şocul fu minunat, extraordinar, o ciocnire electrică care îi făcu sângele să clocotească şi îi acceleră brusc pulsul. îşi lăsă capul pe spate şi-şi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, ca să-i dea libertate de acţiune. Mângâierea aspră a bărbii lui pe pielea ei, muşcăturile uşoare, atingerea umedă a limbii lui - fiecare gest îi dădea un fior tulburător.
Şi fiecare fior tulburător o străbătu din cap până-n picioare, făcând-o să-şi dorească mai mult. Căzură pe pat - un salt necugetat de pe o stâncă. Strânsoarea cu care o ţinea de mâini reprezenta încă o verigă a lanţului ce îi lega. Gura lui ce o săruta cu disperare nu era altceva decât o cerere care accepta un singur răspuns.
Ii trase tricoul de pe el, se rostogoliră împreună până îl dezbrăcă şi amândoi rămaseră goi până la brâu. îi descoperi trupul plin de muşchi, oase şi cicatrice de războinic. Fierbinţeala produsă de contactul trupurilor lor o devastă cu cea mai mare intensitate.
Mâinile şi gura ei erau la fel de nerăbdătoare ca ale lui. Nevoile ei, la fel de brutale.
Bombănind ceva între o înjurătură şi o rugăciune, Jack o rostogoli peste el şi trase de jeanşi în jos. Gura lui îi pârjoli însetată trupul în timp ce se chinuia să-i smulgă pantalonii de pe ea. Dorinţa îl mistuia necruţătoare, lăsându-l cu răsuflarea întretăiată şi cu simţurile date peste cap. Nu mai simţise niciodată o foame atât de acută, atât de pătrunzătoare şi de pronunţată ca aceea pe care o simţea pentru ea. Nu mai ştia decât că, dacă nu o avea acum, pe loc, va muri de dorinţă.

Membrele ei lungi şi goale, energia ce îi pulsa prin toţi porii, gemetele aspre şi întretăiate îi înfierbântaseră sângele care îi pompa cu furie în inimă. înnebunit de dorinţă, îi ridică şoldurile şi depuse un sărut în zona ei intimă.
Ea atinse imediat punctul culminant, simţind un val prelung şi fierbinte, cu creste înalte, care o făcu să suspine de mirare şi de fericire. îşi înfipse unghiile în spa- tele lui fără să-i mai pese de nimic, apoi şi le îngropă în părul lui auriu şi bogat. Il lăsă, cu cea mai mare bucurie, să o

domine pe de-a-ntregul. Cu trupul încă tremu- rând în urma acestui asalt al simţurilor, îl răsturnă pe spate şi se grăbi să smulgă de pe el restul hainelor.
îi simţi inima bătându-i nebuneşte; i-o auzi cât se poate de clar. Trupurile lor, lucioase de transpiraţie, alunecară, încleştate. Degetele lui o găsiră, o penetrară, o duseră pe culmile disperării. Dacă ar fi fost în stare să articuleze vreun cuvânt, l-ar fi implorat.
Nu-l imploră, ci-şi încrucişă coapsele în jurul taliei lui şi îl conduse, adânc şi rapid, în ea.
Degetele lui se înfipseră adânc în şoldurile ei, când ea-şi strânse picioarele. Nu mai respira; inima i se oprise. Preţ de o clipă, ea încremeni deasupra lui, cu capul aruncat pe spate, în timp ce el îşi plimba frenetic mâinile pe corpul ei. Jack se simţea dezarmat.
Era al ei.
Apoi, ea începu să se mişte în ritmul accelerat al unui piston, călărindu-l ca intr-o cursă sălbatică. Respira printre suspine, înfigându-i mâinile în păr. în- tr-un colţişor din creierul lui, realiză că şi ea era la fel de dezarmată.
Era a lui.
El se încordă şi-şi puse gura lacomă pe sânii, pe gâtul ei, oriunde îi putea extrage aroma, în timp ce alergau într-un ritm necruţător, iraţional.
Apoi, îşi încolăci braţele în jurul ei, îşi lipi gura de inima ei, îi gemu numele şi se cutremurară în acelaşi timp.

Rămaseră împreunaţi, uniţi, înfioraţi. Pierduseră no-ţiunea timpului. O simţi relaxându-se, îi simţi mâinile alunecându-i vlăguite pe spate şi o sărută cu gingăşie pe umăr. Se lăsă pe spate şi o trase după el, întinzând-o pe pieptul lui.
O mângâie pe păr şi îi şopti:
- A fost o zi interesantă.
Ea scoase un chicotit anemic.
- Una peste alta.
Erau lipicioşi, extenuaţi şi, mai mult ca sigur, nebuni, se gândi ea. Cu certitudine, era o nebunie să simtă atâta fericire şi perfecţiune, când toată viaţa ei era dată peste cap.

Ar fi putut să-i spună lui Jack că nu mai sărise niciodată atât de repede în pat cu cineva. Sau că nu se mai potrivise niciodată atât de bine cu cineva.
Dar, până la urmă, ce rost ar fi avut? Ce se întâmpla cu ei se întâmpla şi gata. Deschise ochii şi observă piatra aşezată pe comoda plină de crestături. Strălucea? se întrebă ea. Sau era doar un truc pe care îl juca lumina din cameră?
Care era cu adevărat puterea acelei pietre, în afară de aceea că oferea bunăstare? La urma urmei, era doar o bucată de carbon, amestecat cu alte câteva elemente care îi dădeau culoarea aceea rară şi intensă. Creştea în pământ, era un element pământesc şi fusese scos din măruntaiele lui de mâna omului.
Iar, odinioară, fusese ţinută în palmă de un zeu.
Diamantul al doilea simboliza cunoaşterea, se gândi ea şi închise ochii. Poate că unele lucruri erau cunoscute doar de inimă.
-Trebuie să te odihneşti, îi spuse Jack cu blândeţe. Tonul lui o făcu să se întrebe pe unde îi umbla lui mintea.
-Poate. Se rostogoli de pe el şi se întinse pe burtă de-a latul patului. îmi simt corpul obosit, dar mintea-mi funcţionează întruna. Chicoti din nou. Cu toate astea, nu ştiu dacă o să mai pot gândi vreodată. Partida de sex cu tine mi-a tulburat raţiunea.

-Vai de mine, ce compliment! Se ridică în capul oaselor şi-şi plimbă mâna pe umărul ei, apoi pe spate, oprindu-se chiar deasupra curbei subtile a posteriorului ei. Intrigat, îşi miji ochii şi se aplecă. Apoi rânji. Drăguţ tatuaj, dulceaţă.
Ea zâmbi, întinsă pe patul încins şi boţit.
- Mersi. îmi place. Tresări când el aprinse veioza de pe noptieră. Hei, stinge lumina!
-Vreau să mă uit mai bine. Amuzat, îşi frecă degetul mare peste bucata de piele multicoloră de pe fundul ei. Un grifon.
- Ai vederea bună.
- Simbolul forţei... şi al vigilenţei.
îşi întoarse capul şi şi-l roti ca să-i vadă chipul.

- Constat că ştii o grămadă de lucruri ciudate, Jack. Dar da, de-aia l-am şi ales. A fost ideea lui Grace ca noi trei să ne facem câte un tatuaj, ca să sărbătorim absolvirea facultăţii. Am plecat pentru un weekend la New York şi ne-am făcut fiecare un tatuaj pe fund.
Zâmbetul i se stinse când îşi aduse aminte de prietenele ei.
-A fost un weekend pe cinste. Ne-am înţeles să o punem pe Bailey să se ducă prima, ca să n-o dea la întors după aia. A ales un unicorn. Tipic pentru ea. Of, Doamne!
- Haide acum, termină. îi era groază să o vadă plângând. Din ce ştim până în prezent, n-a păţit nimic. N-are rost să-ţi faci griji, continuă el şi începu să-i maseze spatele. Avem destule pe cap. în câteva ore o să ne limpezim minţile, ieşim şi pornim în expediţie; poate încercăm să o sunăm pe Grace.
-Bine. îşi stăpâni emoţiile şi şi le înghesui într-un colţ al inimii. Poate...
- Alergai când erai la facultate?
- Poftim?
Schimbarea bruscă a subiectului îşi atinse perfect sco-pul. îi distrase atenţia de la griji.
- Alergai? Ai constituţia şi viteza necesare.

- Da, chiar am alergat. Eram fondistă. Nu-mi plăceau probele de ştafetă. Nu-s prea bună la jocurile de echipă.
- Fondistă, zici? Se urcă peste ea şi trase, zâmbind, o linie imaginară peste sânii ei. înseamnă că ai anduranţă. Sprâncenele ei se ridicară până în dreptul bretonului ondulat.
- E adevărat.
- Forţă. Se aşează călare peste ea.
- Absolut.
îşi aplecă capul şi îi tachină buzele.
-Şi sigur ştii cum să-ţi stabileşti ritmul ca să-ţi păstrezi energia pentru ultimul sprint.
- Exact.
- E bine atunci. O muşcă de lobul urechii. Pentru că de data asta o s-o iau mai uşor. Ştii cum se spune, M.J., cine-i lent şi constant câştigă cursa.

- Cred c-am mai auzit vorba asta undeva.
- Ce-ar fi să verificăm? îi sugeră el şi o sărută.

De data asta adormi, aşa cum şi sperase el. îşi puse capul pe pernă şi o studie cum stătea întinsă de-a curmezişul pe pat. O mângâie pe păr. Nu se mai sătura să o atingă şi nici nu-şi aducea aminte când mai simţise nevoia asta impetuoasă de a atinge pe cineva. Se mulţumea să o atingă în treacăt pe umăr sau să o ţină de mână.

Se temea că se comporta ridicol de sentimental, bucurându-se că ea dormea şi nu-l vedea ce face.

Unui bărbat cu reputaţie de dur şi de cinic nu-i făcea plăcere să fie văzut când se linguşea ca un căţeluş pe lângă o femeie adormită.

Ar fi vrut să facă din nou dragoste cu ea. Asta, cel puţin, era de înţeles. Să se piardă într-o partidă de sex - într-una fierbinte şi năduşită sau într-una lentă şi dulce.

Dacă i-ar fi cerut-o, ştia că ea i-ar fi făcut pe plac. Ar fi putut să o trezească şi să o excite înainte să-i dea

timp să-şi limpezească mintea. S-ar fi deschis în faţa lui, l-ar fi lăsat să-i facă ce voia, i s-ar fi alăturat.

Dar trebuia să doarmă. Făcuse cearcăne pe sub ochii aceia verzi, întunecaţi şi seducători. Iar când roşeaţa pasiunii îi pălise, obrajii îi deveniseră palizi de oboseală. Pomeţii îi ieşiseră în relief, subliniaţi de curba pielii mătăsoase.

îşi lipi degetele de ochi. Următorul lucru pe care avea să-l facă va fi să-i compună ode sau cine ştie ce alte grozăvii. Aşa că o împinse mai încolo, să-şi facă loc în pat. îşi setă ceasul biologic să doarmă cam o oră. Apoi trebuia să se trezească la realitate. închise ochii şi adormi.

Pe M.J. o trezi răpăitul ploii. îşi aduse aminte de dimi-neţile în care trândăvea în pat când afară cădea o ploaie de vară. îşi strângea perna în braţe şi trecea de la un vis la altul. Aşa făcu şi acum şi adormi la loc.

Calul sări peste pârâu, în locul în care apa adâncă devenise albastră. Inima ei sări odată cu el şi se agăţă şi mai bine de omul acela. Pielea îi mirosea a transpiraţie.

în jurul lor, aflorimentele se ridicau precum nişte sol-daţi palizi pe fundalul cerului luminat de un soare alb imens. Căldura era copleşitoare.
El era îmbrăcat în negru, dar nu era cavalerul ei. Avea acelaşi chip - chipul lui Jack -, însă umbrit de o pălărie cu boruri largi. La şold îi atârna o puşcă, nu o sabie de argint.
în faţa lor se întindea terenul pustiu, la fel de vast ca o mare, cu valuri de stânci, ascuţite ca nişte masate. Un pas greşit, şi pământul avea să fie pătat cu sângele lor.
El însă călărea neînfricat, iar ea nu simţea nimic altceva în afară de goana lor îmbătătoare.
Strunind calul, se întoarse în şa spre ea, iar ea se topi în braţele lui şi-şi contopi buzele cu ale lui.
îi oferise diamantul care strălucea ca o văpaie, albastru asemenea celei mai fierbinţi flăcări.

- Locul lui este alături de celelalte. Dragostea are nevoie de cunoaştere, şi ambele au nevoie de generozitate.
El îl luă şi îl băgă în buzunarul din dreptul inimii.
- Se atrag. II vor atrage şi pe al treilea. Privirea îi scapără. Iar tu eşti a mea.
La umbra unei stânci, un şarpe se descolăci şi sâsâi ameninţător. Apoi se repezi şi muşcă.
M.J. sări în pat şi ţipă înăbuşit. îşi duse amândouă mâinile la inima care îi bătea cu putere. Se legănă, captivă încă semnificaţiei visului.
Şarpele, îşi aduse aminte cu un fior. Un şarpe cu ochi de om.
Dumnezeule! Se concentră să-şi regleze respiraţia, să-şi controleze tremurul, şi se întrebă de ce visele ei deveniseră dintr-odată atât de clare, de reale şi de ciudate.
Nu se mişcă din loc şi găsi un tricou - tricoul lui Jack pe care îl puse pe ea. Mintea îi plutea încă în ceaţă şi îi luă câteva clipe să realizeze că nu zgomotul ploii îl auzise mai devreme, ci duşul.
Iar asta - faptul că ştia că el era de partea cealaltă a uşii - îi alungă ultimele rămăşiţe de spaimă.

Probabil era o femeie a cărei mândrie se baza pe faptul că se putea descurca singură în orice împrejurare. Problema era că nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea situaţie. îi era de folos să ştie că avea pe cineva de partea ei.
Iar el o ajuta. Zâmbi si se frecă la ochi să se trezească. El nu avea să o abandoneze sau să-i întoarcă spatele. Avea să-i stea alături. Şi o va ajuta să treacă peste toate vicisitudinile, să se ferească de toţi şerpii care pândeau din umbră.
Se ridică, îşi trecu mâinile prin păr şi chiar în clipa aceea uşa de la baie se deschise.
Jack ieşi din baie cu un nor de aburi după el. în jurul taliei îşi prinsese un prosop jigărit, iar trupul acoperit cu stropi de apă îi strălucea. Părul îi cădea îins şi ud pe umeri, în nuanţe aurii şi şaten-închis.

încă nu se bărbierise.
M.J . se ridică în şezut, aruncându-i o privire încă adormită, cu părul ciufulit de somn, îmbrăcată doar cu tricoul lui şifonat şi cu tivul zdrenţuit, care-i ajungea în dreptul coapselor.
Preţ de o clipă, amândoi se priviră cu intensitate.
Era acolo, în camera aceasta ponosită, la fel de real şi plin de viaţă ca ei doi. Şi strălucea la fel de tare şi de viu ca diamantul care îi purtase pe acest drum.
Jack scutură din cap ca să se trezească parcă dintr-un vis - poate unul la feî de aievea şi de tulburător ca cel care o trezise pe M.J. Privirea i se întunecă de enervare.
- E o prostie.
Dacă ar fi avut buzunare, ea şi-ar fi băgat mâinile în ele. Aşa însă, îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă la el.
-Da, e.
-Nu asta am vrut.
- Credeai că eu am vrut?
Tonul ei defensiv l-ar fi făcut în mod normal să zâm-bească, dar acum era prea absorbit de iritare şi se străduia cu disperare să se ferească de ceea ce îl lovise drept în inimă.
- Era doar o misiune nenorocită.
- Nu ţi-a cerut nimeni să o tratezi altfel.

îşi miji ochii şi făcu un pas provocator spre ea.
- Da, dar e altfel.
- Da. îşi coborî mâinile şi îşi semeţi bărbia. Şi ce-ai de gând să faci?
-O să mă mai gândesc. Se duse la comodă, luă di-amantul şi-l puse la loc. Am crezut că de vină au fost doar circumstanţele, dar nu e aşa. Se întoarse şi îi studie chipul. S-ar fi întâmplat oricum.
Inima ei îşi încetini ritmul.
-Aşa cred şi eu.
- Bine. Dădu scurt din cap şi-şi propti picioarele în podea. Tu prima.

- O-o! Se strâmbă pentru prima dată de când deschisese el uşa de la baie. Ba tu.
- Fir-ar!
Îşi băgă o mână prin părul ud şi se simţi ca ultimul fraier. Bine, bine, mormăi el, deşi ea nu mai comentase nimic, ci aştepta răbdătoare. îşi simţea toate terminaţiile nervoase şi muşchii încordaţi la maximum, dar o privi drept în ochi.
-Te iubesc.
Răspunsul ei a fost înlocuit de un hohot de râs care îl făcu să scrâşnească din dinţi până îi zvâcni un muşchi.
- Dacă-ţi imaginezi că poţi să-ţi baţi joc de mine, dulceaţă, te sfătuiesc să te mai gândeşti.
-Scuze, zise ea şi mai pufni o dată în râs. Dar mi-ai zis-o atât de încrâncenat şi cu capsa pusă... Inima mi-a tresăltat de atâta romantism.
-Doar nu vrei să ţi-o zic cântând...
- Poate mai târziu. Râse din nou, iar sunetul acesta de încântare se revărsă din toată fiinţa ei şi umplu camera. De data asta te iert. Şi eu te iubesc. Acum este mai bine?
Gheaţa din stomac i se topi, apoi se încinse şi-l încălzi complet.
-Ai putea să fii mai serioasă într-un astfel de moment. Nu văd nimic amuzant.
-Uită-te la noi. îşi duse mâna la gură şi se aşeză pe marginea patului. Dacă asta nu-i de râs, atunci nu ştiu ce poate fi de râs.

Aici avea dreptate. De fapt, ce să mai, aşa era. Buzele lui se curbară într-un zâmbet larg.
- Bine, drăguţă, o să-ţi şterg imediat zâmbetul ăsta de pe chip.
- Hai să vedem dacă un tip mare şi tare ca tine poate să-mi facă faţă.
O împinse pe pat şi se căţără peste ea, iar pe chipul ei răsări un rânjet mare şi stupid.

Steaua captivă
115
capitolul 8
Trebuia să înveţe să ţină cont de părerea lui în anumite domenii, îşi spuse M.J. Asta însemna compromis într-o relaţie. Adevărul era că el avea mult mai multă experienţă în situaţii ca aceasta decât ea. Ea se considera o persoană rezonabilă, care putea accepta instrucţiuni şi sfaturi.
Ba, pe naiba!
- Hai, fii serios, Jack, chiar trebuie să aştept până conduci tu unde-a-nţărcat mutu' iapa, ca să dai un amărât de telefon?
îi aruncă o privire. Conducea de exact zece minute. Se mira că rezistase atât de mult până să înceapă să se plângă. îşi reaminti că era măcinată de griji. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră grele pentru ea. Trebuia să fie rezonabil.
Când şi-o vedea ceafa!
- Dacă foloseşti telefonul ăla înainte să-ţi dau eu voie, ţi-l arunc pe geam.
M.J. bătu darabana pe mobilul micuţ din mână.
-Te rog să-mi răspunzi la o întrebare simplă: Cum e posibil să ne găsească cineva folosindu-se de acest dispozitiv mobil? Suntem în mijlocul pustietăţii.
-Suntem la mai puţin de o oră de D.C., fată de oraş ce eşti! Şi ai fi surprinsă să afli ce metode de detectare există.
Bine, poate nu era sută la sută sigur că era posibil. Dar credea că este posibil. Dacă telefonul prietenei ei era urmărit, iar cel care îl urmărea dispunea de tehnologia necesară, i se părea posibil să-i poată găsi după frecvenţa telefonului ei.
Nu voia să lase nici o urmă.

-Cum?
Se temuse că asta va fi următoarea ei întrebare.
- Chestia asta e, de fapt, un radio, da?
- Da, şi?

- Radiourile emit frecvenţe. Găseşti canalele pe diferite frecvenţe, nu? Mai mult de-atât nu ştia ce să-i zică, aşa că răsuflă uşurat când o văzu că-şi ţuguie buzele şi meditează. Şi, în afară de asta, vreau să ne depărtăm cât mai mult de locul în care suntem cazaţi. Dacă am avea FBI-ul pe urme, aş vrea să-i fac să se învârtă în cerc.
- Ce treabă are FBI-ul cu noi?
-Era un exemplu. Ii venea să se dea cu capul de volan, dar se abţinu. Ia-o de bună, M.J. Crede-mă pe cuvânt.
Asta încerca să facă, să-şi amintească faptul că, în realitate, nu trecuse decât o zi. O singură zi.
Dar viaţa i se schimbase în acea zi.
- Măcar ai putea să-mi spui unde mergem.
-O s-o iau pe şoseaua 15, la nord spre Pennsylvania.
- Pennsylvania?
- După care o să poţi suna. Apoi ne vom îndrepta spre sud-est, către Baltimore. îi mai aruncă o privire. Dacă Os1 sunt în oraş, poate mergem la un meci.
-Vrei să mergi la un meci?
- Hei, e 4 Iulie. Meciuri, bere, parade şi artificii. Unele lucruri sunt sacre.
- Eu sunt fan Yankee.
- N-ai decât. Ideea e că stadionul e un loc bun în care să ne pierdem câteva ore - şi un loc bun de întâlnire, dacă vei putea să o contactezi pe Grace.
- Grace la un meci de baseball? Pufni. Sigur că da.
-E un pretext bun, începu el, apoi se încruntă.
Prietena ta ridică vreo obiecţie legată de petrecerea Zilei Naţionale?
-Grace nu este chiar o mare amatoare de sporturi. E genul care merge la prezentări de modă pompoase sau, eventual, la un spectacol interesant de operă.
Veni rândul lui să pufnească.

- Şi sunteţi prietene?

1 Prescurtare de la Baltimore Orioles, echipă profesionistă de baseball din Baltimore (n.tr.)

- Hei, şi eu mergeam deseori la operă.
- Legată în lanţuri sau cum?

O pufni râsul.

-Cam aşa ceva. Mda, suntem prietene. Oftă. Cred că e greu pentru cineva din exterior să înţeleagă de ce. Omul de ştiinţă, Mick1 şi prinţesa. Dar ne-am potrivit.

- Povesteşte-mi despre ele. începe cu Bailey, că de la Bailey a început totul.
- Bine. Trase adânc aer în piept şi îşi mută privirea asupra imaginilor care se derulau pe fereastră. Fragmente de peisaj rural, presărate de copaci şi dealuri ce i se depănau cu repeziciune în faţa ochilor. E minunată, are o aură fragilă. E blondă, cu ochi căprui şi piele ca petalele de trandafiri. Are o slăbiciune pentru obiectele drăguţe şi caraghioase, cum sunt, de exemplu, elefanţii. Face colecţie de elefanţi. Luna trecută, când a fost ziua ei, i-am dăruit un elefant sculptat în steatit. Pentru că îşi aduse aminte cât de fireşti şi de simple erau vieţile lor înainte, strânse din buze. îi plac filmele vechi, mai ales cele din genul noir, iar uneori e un pic cam visătoare. Altfel însă, e foarte hotărâtă. Pe vremea când eram la facultate, ea a fost singura care ştia exact ce îşi dorea să facă în viaţă.

îi plăcea descrierea lui Bailey, se gândi Jack.

- Şi ce îşi dorea?
- Să studieze pietrele preţioase. E fascinată de roci şi pietre. Nu doar de pietre preţioase. Tot vorbeam noi să mergem la Paris pentru câteva săptămâni, dar anul trecut ne-am trezit în Arizona, într-o expediţie geologică. Acolo, s-a simţit în largul ei. A avut parte de o viaţă tare nefericită. Tatăl ei a murit când era copilă. Fusese dealer de antichităţi - de-aici se trage slăbiciunea ei pentru lucrurile vechi şi frumoase. Revenind, îşi adora tatăl. Mama ei a încercat să îşi vadă de viaţă în continuare, dar nu i-a fost uşor. Au locuit în Connecticut. încă mai are accent de New England. îi dă o alură clasică.

1 Aluzie la orice persoană de descendenţă irlandeză (n.tr.)

Se cufundă în tăcere pentru câteva clipe, chinuin- du-se să-şi alunge temerile.
-Mama ei s-a recăsătorit câţiva ani mai târziu, a vândut afacerea şi s-a mutat în D.C. Bailey s-a ataşat de tatăl vitreg. S-a purtat frumos cu ea, i-a stârnit interesul pentru pietre preţioase - asta era meseria lui - şi a trimis-o la facultate. Mama ei a murit când ea era la facultate... într-un accident de maşină. A fost o perioadă grea pentru Bailey. Tatăl ei vitreg a murit şi el acum câţiva ani.
- E rău să-i pierzi pe cei dragi pe drum.
-Mda. Se uită la Jack şi se gândi că el îşi pierduse tatăl, fratele, mama. Poate nu-i pierduse niciodată cu adevărat. Eu nu am pierdut pe nimeni niciodată.
El înţelese unde îi zburase ei mintea şi ridică din umeri.
- Poţi să treci peste. Mergi mai departe. Bailey nu aşa a făcut?
-Da, dar i-a lăsat cicatrici. Lucrurile astea lasă cica- trici, Jack.
- Oamenii pot trăi bine-mersi cu cicatrici.
Nu era dispus să discute pe marginea acestui subiect, aşa că M.J. se întoarse cu faţa la peisaj.
-Tatăl ei vitreg i-a lăsat un procent din afacerea lui. Asta nu le-a picat bine ciudaţilor.
- Ah, da, ciudaţii.
- Thomas şi Timothy Salvini - apropo, sunt gemeni, ca două picături de apă. Nişte personaje şmechere în costume scumpe, cu freze de sute de dolari.
-Ăsta-i un alt motiv să nu-ţi fie simpatici, remarcă Jack, dar nu principalul.
- Nu. Nu mi-a plăcut niciodată atitudinea lor faţă de Bailey şi de femei, în general. Pe scurt, Bailey i-a considerat ca făcând parte din familia ei, iar sentimentul nu a fost reciproc. Timothy, mai ales, a fost dur cu ea. Am impresia că înainte ca tatăl lor să moară aproape o ignorau, iar când bătrânul Salvini i-a lăsat şi ei ceva prin testament, au făcu o criză de nervi.

- Şi ce-i aia Salvini?
-Aşa-i cheamă şi ăsta este şi numele firmei lor. Se ocupă cu crearea, cumpărarea şi vinderea pietrelor preţioase şi a bijuteriilor, şi au un magazin cochet în Chevy Chase.
-Salvini... Nu cred c-am mai auzit numele ăsta, da' nici nu cumpăr prostii d-astea.
-Au la vânzare bijuterii foarte frumoase - mai ales cele concepute de Bailey. Şi mai fac şi muncă de consul- tanţă pentru tot felul de asociaţii şi muzee. Ăsta-i unul dintre punctele forte ale lui Bailey. Dar îi place şi munca de designer.
- Dacă Bailey se ocupă şi de design, şi de consultanţă, ciudaţii ce mai fac?
- Thomas se ocupă de treburile administrative - conturi, vânzări, face tot felul de călătorii pentru a verifica sursele din care îşi procură pietrele. Timothy munceşte, când are chef, în laborator şi îi place să se plimbe, plin de importanţă, prin showroom.
Agitată, se întinse să se joace cu butoanele sistemului stereo, iar Jack o plesni peste degete.
- Ia mâna.
-Nu mă laşi să mă joc cu jucăriile tale? bombăni ea.
Orişicât, e o firmuliţă de fiţe, o reprezentanţă cu tradiţie. Datorită relaţiilor ei cu Institutul Smith- sonian au pus mâna pe contractul cu cele Trei Stele. Era în al nouălea cer de bucurie că a reuşit, de-abia aştepta să le atingă şi să le vâre sub aparaturile alea ale lor. Chestiile alea cu care măsoară şi calculează diverse în laborator.
-Deci trebuia să le verifice autenticitatea şi să le evalueze.
-Ai priceput. Ardea de nerăbdare să le vadă, aşa că i-am făcut o vizită, împreună cu Grace. Atunci le-am văzut prima oară, dar mi s-au părut familiare. Spectaculoase, aproape ireale, dar parcă le mai văzusem pe undeva. Bănuiesc că din cauză că Bailey ni le descrisese în prealabil. îşi roti umerii ca să se mai dezmorţească

şi să-şi alunge amintirea viselor. Ai văzut şi tu una, ai atins-o. E magnifică. Dar când le vezi pe toate trei la un loc, ţi se opreşte inima.
-Mie mi se pare că au oprit conştiinţa cuiva să mai funcţioneze. Dacă Bailey e aşa cinstită cum pretinzi tu...
M.J. se simţi datoare să îl întrerupă:
- Este.
- Atunci va trebui să-i verificăm pe fraţii ei vitregi.
Ea ridică din sprâncene de uimire.
-Chiar ar avea tupeul să încerce să fure Cele Trei Stele? se întrebă ea. Oare de asta îl şantaja Ralph pe unul din ei, nu pentru jocurile de noroc?
-Nu.
- De ce nu? Apoi scutură din cap şi-şi răspunse singură la întrebare: Nu-i posibil - plăţile au început acum câteva luni, iar ei de-abia recent au pus mâna pe contract.
-Ai văzut...
Căzu pe gânduri.
-Dar poate că într-adevăr plănuiau să fure stelele. In cazul în care chiar încercau să tragă pe sfoară pe toată lumea şi să scape, până la urmă şi-ar fi distrus afacerea... afacerea în care tatăl lor a investit o viaţă, adăugă ea încet. Ceea ce ar distruge-o pe Bailey. Până şi ideea i-ar face rău. Ar fi capabilă de orice ca să evite aşa ceva.
- Ca de exemplu să trimită prin curier pietrele celor două persoane în care ştia că se poate încrede.
- Da... şi să-şi înfrunte fraţii vitregi. Singură. Simţi o gheară în gât. Jack!
- Păstrează firul logic, se răsti el când o văzu că devine sentimentală. Dacă sunt implicaţi - iar eu zic că e posibil - înseamnă că au deja un client, un cumpărător. Şi au nevoie de toate stelele. Câtă vreme nu le au pe toate, e în siguranţă. E în siguranţă atâta vreme cât noi ne ţinem departe.

- înseamnă că sunt disperaţi. Probabil că o ţin pe undeva. Poate i-au făcut rău.
-Şi asta-i încă bine, atâta vreme cât e în viaţă. Au nevoie de ea în viaţă, M.J., până fac rost de toate trei pietrele. Iar din

descrierea pe care tocmai mi-ai oferit-o, amica ta o fi ea o sentimentală şi mai naivă din fire, dar nu e fraieră.
-Nu, nu e. M.J. îşi recăpăta calmul şi se uită la telefonul din poala ei. Acum realiza că, dacă suna, nu se punea în pericol doar pe ea, ci pe toate trei. N-am nici o problemă dacă vrei să conduci până la New York ca să pot da un telefon.
Se întinse şi o strânse de mână.
- Nu mergem la stadionul celor de la Yankee, oricât m-ai implora.
-Nu-ţi sunt datoare doar pentru mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum. îţi sunt datoare şi pentru Bailey, şi pentru Grace. Viaţa lor depinde de tine, Jack. îşi trase mâna şi şi-o propti de volan.
- Nu mă lua cu d-astea, dulceaţă. Mă enervezi.
-Te iubesc.
Inima îi descrise lent un cerc în piept şi îl făcu să suspine.
-Fir-ar! Bănuiesc că acum vrei să mă auzi şi pe mine.
- Cam aşa ceva.
-Te iubesc. De la ce vine M.J.?
O făcu să zâmbească, ceea ce şi intenţionase.
-Uite ce-i, Jack, partidele sălbatice de sex şi declaraţiile de iubire sunt una. Dar partea cu mărturisirile de acest gen sunt alta. Nici măcar nu te cunosc de suficient timp.
- Martha Jane. Chiar cred că vine de la Martha Jane.
M.J. scoase un ţâţâit enervant.
- Răspuns greşit. Ocazie cu care aţi pierdut tura asta, domnule, şi vă urez mai mult noroc data viitoare.

Precis avea un certificat de naştere pe undeva, se gândi el. Ii dădea el de urmă.
- Bine, acum spune-mi despre Grace.
-Grace e o femeie complicată. Este extraordinar, incredibil de frumoasă. Nu exagerez. Am văzut bărbaţi în toată firea rămânând cu gura căscată după ce ea le-a aruncat o singură privire cu ochii aceia albaştri.
- De-abia aştept să o întâlnesc.
- Probabil că-ţi plouă-n gură, dar nu-i nici o problemă. Nu-s geloasă din fire. Şi e destul de distractiv să văd cum

cad toţi tipii în limbă după Grace. N-ai cotrobăit şi prin pozele din portofelul meu când mi-ai căutat prin geantă?
-Ba da, m-am uitat un pic.
-Am câteva cu Grace şi cu Bailey.
Se concentra să-şi aducă aminte. Nu voia să-i spună că de-abia le băgase în seamă pe blondă şi pe brunetă. Roşcata îi atrăsese lui atenţia.
- Bruneta avea o pălărie mare şi caraghioasă într-una din poze.
-Da, aia e de anul trecut, din expediţia geologică. Am rugat un turist să ne pozeze. In tot cazul, e splendidă şi a crescut printre bogaţi. Şi orfană. Şi-a pierdut familia de mică şi a locuit cu mătuşa ei. Familia Fontaine este putred de bogată.
-Fontaine... Fontaine... îşi chinui el mintea. Ca în Magazinele Fontaine?
-Chiar aşa. Sunt bogaţi, plini de ei, nişte snobi enervanţi. Lui Grace îi face mare plăcere să îi şocheze. Se aşteptau de la ea să-şi facă treaba la Radcliffe, apoi să dea turul obligatoriu de Europa şi să-şi găsească un soţ potrivit, la fel de bogat, plin de el şi snob. A făcut orice numai ca să le iasă din cuvânt, iar de când are grămezi de dolari la dispoziţie, nu mai dă doi bani pe ce părere are familia ei despre ea.
Se opri să mediteze puţin.
-Nu cred că i-ar păsa nici dacă ar fi săracă lipită pământului. Pe Grace nu o interesează banii. Ii place

să-i aibă, îi cheltuieşte într-o veselie, dar nu are nici un respect pentru ei.
-Oamenii care muncesc ca să aibă un venit îi respectă.
-Nu e genul care să stea cu braţele în sân şi să nu facă nimic, sări imediat M.J. în apărarea ei. Doar că nu-i pasă dacă oamenii o privesc la modul ăsta. Face o grămadă de chestii caritabile - în secret. E treaba ei. Este una dintre cele mai generoase persoane pe care le cunosc. Şi e loială. In acelaşi timp, e şi foarte nehotărâtă şi schimbătoare. Are zile când o apucă toanele şi nu face nimic. Doar pleacă. S-ar putea duce la Rima - sau poate la Duluth. Simte că trebuie neapărat să plece. Are o casă în vestul

Marylandului - unde are o chestie simpatică şi micuţă căreia ai putea să-i zici casă la ţară. Cu mult teren în jur, foarte izolată. N-are telefon, n-are vecini. Cred că acolo zicea că se duce în weekendul ăsta. închise ochii şi încercă să-şi imagineze dacă putea face ceva. Nu ştiu dacă aş putea găsi locul. Am fost acolo doar o dată, iar Bailey a condus. Mie mi se pare că toate drumurile arată la fel în afara oraşelor. E undeva prin munţi, pe lângă o pădure protejată.

- Poate merită să încercăm să ajungem acolo. Mai vedem. Ar apela la familia ei dacă ar avea probleme?
- Ar fi ultima variantă.
- Dar la vreun bărbat?
- De ce-ai vrea să depinzi de cineva pe care-l poţi manevra ca pe-o marionetă, cu un singur surâs? Nu, nu există nici un bărbat la care ar apela.

Căzu pe gânduri o vreme, apoi tresări când îşi aduse aminte şi rânji.

-Grace Fontaine - Miss Aprilie Ivy League. Pălăria aia din poză m-a pus pe gânduri. N-o să uit niciodată... faţa aia.

-Serios? replică ea cu vocea seacă şi se răsuci să se uite la el pe deasupra ochelarilor de soare. Petreci mult timp salivând la pozele din reviste, Dakota?

- Am petrecut ceva pentru Miss Aprilie, recunoscu el voios şi-şi frecă o mână în dreptul inimii. Dumnezeule, eşti amica lui Miss Aprilie.
- O cheamă Grace, şi asta s-a întâmplat acum câţiva ani, când eram în facultate. A făcut-o ca să-şi enerveze familia.

-Slavă Domnului! Cred că încă mai am numărul acela pe undeva. Acum o să studiez revista cu şi mai mare atenţie. Ce corp are, îşi aduse el aminte prosteşte. Asemenea femei sunt un dar pentru toţi bărbaţii de pe acest pământ.

- N-ai vrea să tragem pe dreapta şi să păstrăm un moment de reculegere?

Se uită la ea rânjind în continuare.

-Doamne, M.J., ce ochi verzi ai! Parcă ziceai că nu eşti geloasă.

-Nu sunt. Normal. E o chestie ce ţine de demnitate. Ai o fantezie revoltătoare şi libidinoasă cu cea mai bună prietenă a mea.
- Revoltătoare^ nu-i, pe cuvânt. Poate libidinoasă, dar nu revoltătoare. Incasă pumnul în braţ fără să crâcnească. Dar eu pe tine te iubesc, dulceaţă.
-Taci.
- Crezi că ar vrea să-mi dea un autograf pe poza aia? Poate chiar peste...
- încetează, te avertizez.
Distracţia era distracţie, se gândi, dar un bărbat îşi putea forţa norocul. în mai multe feluri. Viră pe şoseaua 15 şi o luă spre est.
-Ce faci, credeam că mergem în Pennsylvania să sunăm.
- Tocmai ai zis că Grace are o casă în vestul Marylandului. N-ar fi prea inteligent să ne îndreptăm chiar în direcţia aia acum. Schimbare de planuri. Mai întâi mergem spre Baltimore. Ia şi sună. Cred că ne-am luat adio de la micul nostru motel paradiziac. Zâmbi şi o bătu pe dosul palmei. Nu-ţi face griji, dulceaţă, o să găsim altul.

- N-avem cum să mai găsim unul la fel. Sper, adăugă ea şi formă frenetic numărul. Sună.
- Fii concisă şi nu-i spune unde suntem. Spune-i să se ducă la un telefon public, într-un spaţiu public, şi să te sune înapoi.
-Am... înjură. Mi-a răspuns robotul. De asta-mi era frică. Bătu nervoasă cu pumnul în genunchi în aşteptarea mesajului înregistrat de Grace. Grace, răspunde, fir-ar să fie. E urgent. Dacă îţi verifici mesajele, să nu te duci acasă. Nu intra în casă. Du-te la un telefon public şi sună-mă pe mobil. Suntem într-o încurcătură mare de tot.
-Mai scurt, M.J.
-Of, Doamne. Grace, ai grijă, Sună-mă. întrerupse apelul şi răsuflă apăsat. S-o fi dus prin munţi... ori s-a decis brusc să sărbătorească ziua de 4 Iulie în Londra. Sau poate a ajuns pe vreo plajă din Indiile de Vest. Sau... deja au găsit-o.
- Pare că e o femeie greu de găsit. înclin spre prima variantă. întretaie şoseaua interstatală şi o luă spre nord. O

să ocolim puţin, apoi oprim să umplem rezervorul cu benzină. Şi să cumpărăm o hartă. Hai să vedem dacă îţi poţi împrospăta memoria ca să găsim ascunzătoarea din munţi a lui Grace.
Perspectiva asta îi mai calmă nervii.
- Mersi.
- Izolată, zici?
- E undeva în mijlocul pădurii, care pădure e-n mijlocul pustietăţii.
-Hmm! Bănuiesc că nu umblă despuiată pe acolo. Chicoti când primi un ghiont. Ziceam şi eu.
Găsiră o benzinărie şi îşi cumpărară o hartă. Opriră să mănânce într-un local pentru tirişti, chiar la graniţa dintre state.
întinseră harta pe masă şi se puseră pe studiat.
- Păi, sunt cam, hmm, câteva mii de păduri protejate în vestul Marylandului, comentă Jack şi îmbucă nişte chiftele speciale. îţi sună vreuna cunoscută?

- De unde să ştiu? Copaci peste tot.
- Chiar ai fost crescută la oraş, aşa-i?
Ridică din umeri şi muşcă din sendviş.
-Tu nu?
-Ba da. Niciodată n-am putut să înţeleg de ce vor unii să locuiască în păduri sau pe dealuri. Ei unde mănâncă?
- Acasă.
Se uitară unul la celălalt şi scuturară din cap.
- Şi în fiecare seară la fel, îi dădu el dreptate. Şi unde ies să se distreze, să se relaxeze după o zi de muncă? Pe verandă. Mamă, ce gând înspăimântător!
-Nu-s oameni, nu-i trafic, fără restaurante şi fără cinematografe. Asta nu-i viaţă.
-Iţi dau perfectă dreptate. Evident, amica noastră Crace, nu.
-Amica mea, zise ea şi-şi arcui sprâncenele. Ii place singurătatea. îi place să se ocupe de grădinărit.
- Ce?! Creşte roşii?
-Da, şi flori. Când am fost la ea, se băga în praf să planteze... habar n-am ce, petunii sau aşa ceva. Şi mie-mi

plac florile, dar le cumpăr şi gata. Nu zice nimeni că trebuie să le şi creşti. Şi mai erau şi căprioare prin pădure. Asta mi-a plăcut mult, îşi aduse ea aminte. Bailey era deconectată complet. Câteva zile m-am simţit bine, dar nici măcar televizor n-are acolo.

- Asta e o barbarie.

-Te cred. Stă şi ascultă CD-uri şi prelegeri despre natură sau aşa ceva. E şi-un magazin pe-acolo - la vreo şase kilometri distanţă. De acolo poţi să cumperi pâine, lapte şi cuie. Zici că-i desprins din Mayberry1, doar că-i în sud. Parcă am văzut şi o bancă acolo, şi un oficiu poştal.

- Cum se cheamă orăşelul?

1 Comunitate ficţională, prezentată în două show-uri americane, The Andy Gri//ith Show şi Mayberry R.F.D., situată în Carolina de Nord. (n.tr.)

- Nu ştiu. Dogpatch1?

- Ilar. încearcă să-ţi aduci aminte de traseu cât de cât. Probabil că aţi mers pe 270.

- îhm, şi pe urmă pe 70, aproape de... cum îi zice? Frederick. La un moment dat n-am mai fost atentă. Cred că am adormit. E un drum care nu se mai termină.

-Precis v-aţi oprit pe la benzinării, insistă el. Fetele nu pleacă la drum fără să se oprească întruna pe la benzinării.

- Vrei să te iei de noi?

-Nu, asta-i realitatea. Unde v-aţi oprit - şi ce-aţi făcut?

-Undeva pe 70. Mi-era foame. Am vrut ceva de la un fast-food.

închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte.

„- Şi acum mănânci ca în tinereţe, M.J.

-Şi?

- Ce-ar fi să mai schimbi meniul şi să-ţi iei o salată?

- O zi fără cartofi prăjiţi e o zi tristă şi pierdută."

Zâmbi când aminti cum îşi dăduse Bailey ochii peste cap, râzând, după care se dăduse bătută.

- Stai aşa. Am luat ceva la pachet, după care Bailey a văzut un panou cu nişte antichităţi. Un loc plin de vechituri, un hambar, ceva. S-a entuziasmat de n-a mai putut şi a insistat să mergem să-l vizităm. Era undeva în

celălalt stat şi avea un nume caraghios, tipic de ţară. Ah... Se chinui să-şi amintească. Rabbit Hutch1 2 3 sau Chicken CoopL Ba nu, nu. Ceva legat de apă. Trout Stream4. Beaver Creek5! îşi aminti ea. Ne-am oprit la chestia asta cu antichităţi de la imensul bâlci, sau cum s-o chema, din Beaver Creek. Dacă nu trăgeam de ea, acolo şi-ar fi petrecut weekendul. Şi-a cumpărat

1 Numele unui oraş din benzile desenate ale caricaturistului Al Capp (n.tr.)
2 Cuşca cu iepuri
3 Coteţul de găini
4 Pârâul păstrăvilor
5 Pârâul castorilor

7/ora ‘Raberts

un castron vechi şi un urcior pentru Grace - cadou pentru casă. Eu i-am cumpărat un scaun-balansoar pentru verandă. Ne-am chinuit ca naiba până ham urcat pe maşina lui Bailey.

-Bine. Dădu scurt din cap şi împachetă harta. Terminăm de mâncat şi mergem spre Beaver Creek. Mai vedem acolo.

Ajunseră în parcarea târgului de antichităţi, iar M.J. îşi desfăcu un suc la cutie. La fel făcuse şi în excursia cu Bailey, drept pentru care spera să-şi mai aducă aminte câte ceva.

-Ştiu că am revenit tot pe 70. Bailey vorbea încontinuu despre ceva sticlărie distribuită în timpul Marii Crize. Voia să se întoarcă şi să cumpere. Mai voia şi o masă, şi era enervată că nu o cumpărase ca s-o trimită prin poştă. Eu am câştigat muzica.

- Ce-ai câştigat?

-Muzica. Lui Bailey îi place muzica clasică. Beetho- ven, chestii d-astea. De fiecare dată când plecăm cu maşina, dăm cu banul să vedem cine alege muzica. Am câştigat eu, aşa că am ascultat Aerosmith - versiunea mea de muzică clasică.

-Am impresia că suntem făcut unul pentru celălalt. Deja încep să mă sperii. Se aplecă şi o sărută uşor. Şi cu ce era îmbrăcată?

- Ce-i cu obsesia asta subită pentru vestimentaţia prietenelor mele?
-Vreau să te ajut să-ţi aduci aminte. Să-ţi completezi fragmentele de imagini. Cu cât îţi aduci aminte mai multe detalii, cu atât ne va fi mai uşor.
-Oh, am înţeles. Se potoli, îşi ţuguie buzele şi îşi ridică privirea spre cer. Nişte pantaloni largi, oarecum bej. Bailey evită culorile intense. Grace îi face tot timpul capul mare pe subiectul ăsta. O bluză de mătase strânsă pe corp, un fel de roz şi spălăcită. Şi avea nişte cercei extraordinari. Ea şi-i făcuse. Bucăţi mari

de cuarţ roz. I-am încercat şi eu la un moment dat. Nu-mi veneau bine.
-Nu-ţi stă bine cu roz din cauza părului.
-Ăsta e un mit. Roşcatele pot purta roz. Am ieşit de pe şoseaua interstatală pe un drum care ducea spre vest. Nu-mi aduc aminte numărul, Jack. Bailey îl ştia pe de rost. II avea scris pe undeva, dar n-avea nevoie de mine ca să ştie pe unde s-o ia.
Jack studie harta.
-68 iese spre vest din Hagerstown. Hai să vedem dacă ţi se pare familiar.
- Ştiu că de acolo am mai mers câteva ore, zise ea în timp ce urca în maşină. Aş putea să conduc şi eu.
- Ba nu, n-ai putea.
îşi aruncă privirea spre maşină, remarcând că portiera din spate era prinsă cu sârmă.
-Nu prea înţeleg de ce ţii aşa de mult la rabla asta, Jack. Acesta se crispă. Rabla asta fusese, până de curând, singura lui mare iubire.
- Sunt şanse mai mari să-ţi aduci aminte, dacă ne ţinem de plan.
- Bine. îşi întinse picioarele lungi în faţă în timp ce el întorcea maşina în parcare. Te-ai gândit vreodată să o vopseşti măcar?
- Maşina are caracter, aşa cum arată acum. Şi contează ce e sub capotă, nu faptul că e sau nu lustruită.

- Ce e sub capotă, repetă ea, uitându-se apoi la sistemul audio stereo. Şi bordul. Fac pariu c-ai dat cel puţin patru mii pe jucăria ta.
- îmi place muzica. Dar eu ce să zic de maşina ta? Spuneai că ţi-ai construit-o singură.
- MG-ul meu e o maşină clasică.
- Parcă-i pentru copii. Trebuie să-ţi îndoi genunchii ca să încapi sub volan.
-Spre deosebire de tine, când fac parcarea laterală nu mă simt de parcă aş ancora un vas cu aburi în port.

- N-ai vrea tu mai bine să fii atentă la drum?
- Sunt foarte atentă, li întinse cutia cu restul de suc. Deşi s-ar zice că locuieşti in maşina asta, sper că e doar o impresie, nu-i aşa?
- Dacă trebuie, stau şi-n maşină. Altfel, am un apartament pe Mass Avenue. Câteva camere.
„Cu mobilă prăfuită11, completă el în gând. Cu munţi de cărţi, dar fără suflet. ISlu era legat sufleteşte de apartament; ar fi putut lăsa totul în urmă fără să stea pe gânduri. Aşa îi fusese viaţa până în urmă cu o zi. Ce naiba făcea cu fata asta? se întrebă el tăios. Nu avea nimic în sufletul lui care să poată trece drept o fundaţie. Nimic pe care să se poată construi ceva. Nimic de oferit.
Ea avea o familie, prieteni, o afacere căreia se dedica.
Ce altceva aveau ei în comun, în afară de situaţia în care se găseau, de gusturi muzicale similare şi de o preferinţă pentru viaţa urbană?
Şi de faptul că se îndrăgostise de ea.
O privi. Acum era concentrată. Stătea aplecată în scaun şi se încrunta pe fereastră, încercând să recunoască peisajele.
Nu era o frumuseţe, se gândi el. Poate se îndrăgostise orbeşte, dar nu ar fi descris-o niciodată în termeni atât de simpli. Chipul ei ciudat de roşcovană atrăgea priviri - cu siguranţă priviri masculine. Era atrăgătoare, unică, cu suprafeţe plane şi ascuţite ce contrastau puternic şi cu o gură senzaţională. Trupul îi era construit pentru viteză şi

mişcare, lăsând loc mai puţin fanteziei. Cu toate astea, se pierduse în acest trup, în ea.
Ştia că în momentul în care o întâlnise, viaţa lui luase o cotitură bruscă, dar habar nu avea unde ducea acest drum.
-Asta-i drumul. Se întoarse radioasă spre el, iar el simţi că-i stă inima în loc. Sunt sigură.
Acceleră până la nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Bine măcar că unul din ei avea certitudini.

Steaua captivă
131
capitolul 9
Drumul tăia munţii. M.]. se gândi că era o mare izbândă a ingineriei, dar nu se simţea în largul ei. Mai ales pentru că peste tot erau indicatoare care anunţau căderi de pietre, iar drumul era mărginit de pereţi abrupţi de stâncă.
Pe răufăcători îi mai putea înţelege şi le putea anticipa mişcările, dar cine, se întrebă ea, putea anticipa ce va face Mama Natură? Ce o putea opri să se burzuluiască la ei şi poate chiar să arunce cu nişte bolovani în maşină?
Şi fiindcă în ea ar fi putut dormi opt persoane, era o ţintă uşoară. M.J. privi circumspectă pe fereastra laterală, rugându-se în gând ca stâncile să rămână la locurile lorj până treceau.
In faţă se înălţau munţii cu crestele lor înverzite pe timp de vară. Căldura şi umiditatea se amestecau, făcând aerul vârtos ca siropul. Pneurile se afundau în şosea.
Din când în când mai vedea case în spatele copacilor de pe marginea drumului, doar frânturi din ele, de parcă s-ar fi ferit de ochii curioşilor. Se întrebă ce era cu casele astea ascunse, care aveau, fără doar şi poate, curţi îngrijite şi păzite de câini agresivi, decorate cu grădiniţe şi balansoare, împodobite cu verande şi curţi interioare în care tronau grătare şi scaune de lemn.
Se putea trăi şi aşa, îşi dădu ea cu părerea. Dar, între timp, trebuia să îţi îngrijeşti grădină, să tunzi peluza.
Nu trăise niciodată la casă. Întotdeauna i se păruse că apartamentele se potriveau mai bine stilului ei de viaţă. Pentru unii, bănuia, apartamentele erau ca nişte cutii înghesuite unele în altele într-o cutie mai mare.
Întotdeauna se declarase mulţumită să aibă un spaţiu al ei,

să facă parte dintr-un stup prietenos. De ce să ai nevoie de o peluză şi de balansoare, dacă n-aveai copii?
Simţi că i se strânge uşor stomacul. Se mai gândise vreodată până acum să aibă copii? Să-i legene, să-i vadă cum cresc, să le lege şireturile şi să-i şteargă la nas?

Lui Grace îi plăceau copiii. De fapt, şi ei îi plăceau. Aveau un regiment de verişori, care se împrăştiaseră prin toată lumea, şi când fusese în vizită la ei, petrecuse multe ore ca să alinte un bebeluş, să se joace pe podea cu un ţânc sau să joace baseball cu un proaspăt adept al acestui sport.
Nu-şi imagina că simţeai la fel dacă odrasla îţi aparţinea. Ce senzaţii îţi putea oferi, meditä ea, momentul în care propriul copil îşi odihnea căpşorul pe umărul tău şi căsca sau când învăţa să meargă şi ridica mânuţele spre tine să-l iei în braţe?
Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce se gândea la copii în asemenea momente? Obosită, îşi băgă degetele pe sub ochelarii de soare şi se apăsă pe ochi.
Apoi se uită bine la profilul lui Jack. Oare el ce părere avea despre copii? Incredibil, simţi că i se încing obrajii şi se întoarse rapid cu faţa la geam. „Ce idioată11, se gândi ea. „Cunoşti un tip, şi-n secunda următoare începi să te gândeşti la scutece şi la biberoane.1'
„Asta11, îşi zise ea cu amărăciune, „se întâmplă cu orice femeie care se leagă de un anumit bărbat. Se înmoaie toată şi încetează să mai gândească.11
Apoi scoase un strigăt care-i luă pe amândoi prin surprindere.
-Acolo! Aia e ieşirea! Pe acolo am luat-o. Sunt absolut sigură.
- Data viitoare împuşcă-mă fără avertisment, îi sugeră Jack şi o luă pe drumul indicat. Este mai sigur decât un infarct.
- Scuze.
Reduse viteza ca să îi lase lui M.J. timp să se orienteze pe care din cele două benzi să o ia.
-La stânga, zise ea după o clipă de gândire. Sunt aproape sigură că am luat-o prin stânga.

-în regulă, trebuie să fac din nou plinul căpcăunului ăstuia. Se îndreptă spre cea mai apropiată benzinărie şi opri lângă pompă. La ce te gândeai mai devreme, M.J.?

- La ce mă gândeam!
- Erai cu mintea în altă parte.

Faptul că el îşi dăduse seama de rătăcirea ei o decon-certa. Se foi în scaun şi ridică din umeri.

- Mă concentram la drum, atâta tot.
- Ba nu-i adevărat.^ Ii prinse bărbia şi o întoarse spre el. Exact asta făceai. îşi frecă degetul mare de buzele ei. Nu-ţi face griji. O să le găsim pe prietenele tale. O să fie bine.

încuviinţă din cap şi se ruşină. La Grace şi Bailey trebuia să se gândească, nu să viseze cu ochii deschişi la bebeluşi, ca o idioată îndrăgostită.

- Grace o să fie cu siguranţă acasă. Trebuie doar să-i găsim locuinţa.
- Să nu-ţi uiţi ideea. Se întinse şi-şi lipi buzele de ale ei. Acum du-te şi cumpără-mi un baton de ciocolată.
- La tine-s toţi banii.

-A, da. Ieşi din maşină, băgă mâna în buzunarul din faţă al pantalonilor şi scoase un pumn de hârtii.

- Unul mare de tot, îi sugeră el, şi ia-ţi şi ţine unul. - Vai, îţi mulţumesc, tăticule.

Rămase pe loc şi rânji în urma ei, în timp ce ea se îndepărta cu paşi mari, legănându-şi şoldurile înguste în jeanşii confortabili.

„Bună bucăţică11, se gândi el în timp ce băgă furtunul în rezervor. Nu avea de gând să încerce să desluşească motivele pentru care soarta i-o aruncase în cale şi în inimă. „Vai, îţi mulţumesc, tăticule""

în schimb se întrebă cât va mai dura până va pleca şi ea din viaţa lui. Toţi oamenii pe care îi întâlnise veniseră şi plecaseră. Aşa se întâmplase dintotdeauna, astfel încât încetase să se mai aştepte la altceva. Poate că nici nu-şi mai dorea altceva.

Cu toate acestea, ştia că dacă ea decidea să plece, el nu avea să-şi mai revină vreodată. Aşadar, trebuia să se

asigure că nu pleca de lângă el. Alimentă rezervorul nesătul al Oldsmobile-ului şi o urmări cum se întoarce

şi traversează în direcţia automatului de sucuri. Remarcă faptul că nu era singurul care o privea. Puştiul care alimenta camioneta ruginită la următoarea pompă o urmărea şi el.
„Te înţeleg, amice1', se gândi jack. „Arată bine, ce să mai. Poate când o să mai creşti, o să ai noroc să-ţi găseşti o femeie măcar pe jumătate la fel de potrivită pentru tine."
Recunoscător pentru norocul care dăduse peste el,
Jack puse capacul rezervorului la loc şi se duse spre ea.
M.]. avea mâinile pline cu dulciuri şi sucuri, iar el se repezi să o tragă spre el şi o sărută lung şi pasional, cu toată pofta.
Trase cu nesaţ aer în piept după ce îi dădu drumul.
- Cu ce ocazie?
-Pentru că pot, zise el simplu, şi mai că nu chiui de bucurie.
M.]. clătină din cap, îl observă pe adolescentul care se uita cu gura căscată în timp ce-şi turna benzină pe încălţări.
- Ai grijă să n-aprinzi bricheta, i se adresă ea în timp ce urca în maşină.
jack urcă şi el, iar ea se lăsă pradă impulsului şi-şi înfipse mâinile în părul lui, apoi îl trase şi îl sărută, la rândul ei, cu acelaşi patos.
-Uite că şi eu pot.
- Da. Era foarte sigur că în clipa aia îi ieşea fum pe urechi. Ce pereche straşnică suntem!
li luă ceva timp să-şi limpezească mintea şi să-şi aducă aminte cum se roteşte cheia în contact. Înfioraţi şi amuzaţi amândoi de reacţia lui, ea îi întinse un baton de ciocolată.
-Vrei?
El mormăi ceva, luă batonul şi muşcă.
-Ai grijă la drum, îi spuse el. Vezi dacă recunoşti ceva.
-Ştiu că n-am mai mers mult pe drumul ăsta, începu ea. Am întors şi am luat-o multă vreme pe nişte

drumeaguri. După cum ţi-am spus, Bailey avea toată harta în cap. Bailey! Odată ideea intrată în cap, îşi lipi palmele de gură.
-Ce-i?
- M-am tot întrebat unde s-ar fi dus. Dacă ar fi fost întro situaţie dificilă, dacă ar fi încercat să fugă, unde s-ar fi dus? Se întoarse spre el, cu privirea luminată. Iar răspunsul e chiar aici. Ştie cum se ajunge la Grace. li place la nebunie locul. Aici s-ar simţi în siguranţă.
- E o posibilitate, o aprobă el.
-Nu, nu, la una dintre noi s-ar fi dus, sunt sigură. Scutură cu violenţă din cap, cu disperare. Iar la mine nu se putea duce. înseamnă că a venit încoace; poate a luat un autobuz sau un tren până la cea mai apropiată staţie, apoi a închiriat o maşină. Îşi simţi inima uşoară.
Da, e logic să fi procedat aşa. Sunt amândouă undeva acolo, în pădure, încercând să-şi dea seama ce să facă mai departe şi îngrijorându-se pentru mine.
Şi el se îngrijora pentru ea. Se gândea că, poate, îşi făcea speranţe deşarte, dar nu avea inima să i-o spună.
- Chiar dacă sunt acolo, zise el precaut, tot trebuie să le găsim mai întâi. Gândeşte-te, încearcă să-ţi aminteşti.
-Bine. Entuziasmată, scană peisajul. Era primăvară, gândi ea cu voce tare. Era frumos afară. Totul era înflorit - corni cred că se cheamă, şi tufele alea de un galben aproape fosforescent. Şi ceva care Bailey a zis că se numeşte Cercis. Era o grădină pe undeva, îşi aminti ea brusc. O d-aia... cum îi spune... pepinieră. Bailey a vrut să se oprească şi să-i cumpere lui Grace un boschet sau ceva de genul ăsta. Iar eu i-am spus să ajungem mai întâi acolo şi să vedem dacă are nevoie de aşa ceva.
- Deci căutăm o pepinieră.
- Avea un nume caraghios. Închise ochii o secundă şi se strădui să-şi aducă aminte. Se afla pe partea dreaptă a şoselei şi era un loc foarte aglomerat. Asta a fost unul dintre motivele pentru care nu am vrut să oprim. Ne-ar fi luat o grămadă de timp. Buds'N'Blooms. îşi plesni

palmele, de bucurie că îşi adusese aminte. De acolo am mai făcut cam un kilometru şijumătate.
-Zi înainte câ-i zici bine. îi luă mâna şi i-o sărută. Gestul îi făcu pe amândoi să se încrunte. Nu mai sărutase în viaţa lui mâna unei femei.
M.J. simţi fluturi în stomac. îşi drese vocea şi-şi aşează mâna în poală.
-Păi, ăăă... Deci, Grace şi Bailey s-au întors la seră. Eu am rămas acasă la Grace. Tipele astea două sunt înnebunite să meargă la cumpărături. Orice fel de cumpărături. M-am gândit că o să cumpere tot magazinul - ceea ce practic au şi făcut. S-au întors încărcate cu flori de plastic, flori m ghivece şi câteva tufişuri. Grace are o camionetă. îmi şi imaginez ce articol pe cinste ar apărea în rubrica de mondenităţi a revistei Post's despre faptul că Grace Fontaine conduce o camionetă.
- I-ar păsa?
- S-ar distra. Dar nu mai ştie nimeni despre casa asta. Rudele ei - aşa îşi numeşte familia - habar nu au.
-Aş zice că asta e-n avantajul nostru. Cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai bine. Buzele i se curbară când zări un indicator. Uite-ţi pepiniera, dulceaţă. Văd că le merge foarte bine, chiar şi în sezonul ăsta.
Se înfioră de plăcere când văzu şirul de maşini şi camionete trase pe marginea drumului, mulţimea de oameni plimbându-se printre tarabele cu flori.
- Fac pariu că le-au explodat vânzările cu ocazia mi-nivacanţei. Au oferte - zece procente reducere pentru orice flori roşii, albe sau albastre.
-Dumnezeu să binecuvânteze America. Cam un kilometru şi jumătate ai zis?
- Da, şi pe dreapta undeva. Sunt sigură.
-Ţie nu-ţi plac florile?
-Poftim? Se uită distrată la el. Ba da, bineînţeles, îmi plac cele care au miros. Ştii, ca alea, cum le zice, garoafe. Nu au miros dulceag şi nici nu se scutură după câteva zile.

îl jmfni râsul.
- îţi plac florile cu muşchi. Aici aţi virat?

-Nu... Nu cred. Puţin mai departe. Se aplecă în faţă şi bătu darabana cu degetele în bord. Uite acolo, următoarea. Sunt aproape sigură.
Schimbă viteza şi coti la dreapta. Drumul urca şerpuind. Gardurile erau sufocate de caprifoi, iar dincolo de ele păşteau nişte vaci.
- Cred că pe-aici. îşi roase buza. Toate afurisitele astea de cărări arată la fel. Câmpuri, şi bolovani, şi copaci. De unde ştiu oamenii pe unde s-o ia?
-Aţi mers doar pe drumul ăsta?
-Nu, a mai cotit o dată. „Dreapta sau stânga?11 se întrebă ea în gând. Dreapta sau stânga? Ne-am tot afundat în jungla asta şi am urcat. Poate aici.
încetini şi o lăsă să se gândească. Următoarea intersecţie, îngustă la fel ca celelalte, era mărginită pe o parte de o casă de piatră. în curte moţăia un câine la umbra unui arţar uscat. în iarbă erau împrăştiate nişte răţuşte din piatră.
- Pe aici s-ar putea, în stânga. îmi pare rău, Jack, sunt confuză.
- N-are nimic, avem rezervorul plin şi e încă devreme. Nu te stresa.
Făcu stânga şi merse de-a lungul drumului şerpuit care urca şi se îngusta. Casele erau împrăştiate peste tot, iar pe câmpuri, porumbul crescuse de un metru. La marginea câmpurilor se zăreau copaci cu trunchiuri groase şi înverziţi, care îşi arcuiau crengile peste drum, formând un tunel umbros pe sub care treceau maşinile.
Ajunseră pe culmea unui deal, unde o nouă lume se deschise în faţa lor. O privelişte minunată, cu munţi înverziţi şi păşuni, se derula în zare.
- Da. Bailey aproape a stricat maşina când am ajuns în vârful dealului. Dacă e acelaşi deal, adăugă ea. Cred că face parte din pădurea protejată. Era absolut vrăjită de el. Dar am mai cotit o dată. Pe unul dintre drumurile întortocheate din spatele copacilor.

-Te descurci de minune. Zi-mi pe care vrei s-o luăm.

-în momentul ăsta, ştiu la fel de mult ca tine. Se simţea neajutorată şi stupidă. Acum arată diferit. Copacii au coroane bogate. Când am venit noi de-abia înverziseră.
- la să încercăm aşa, se decise el, apoi dădu cu banul în minte şi făcu dreapta.
Le luă doar zece minute să recunoască că se pierduseră şi încă zece să găsească drumul spre şoseaua principală. Merseră printr-un orăşel pe care M.J. nu-l recunoscu, apoi făcură cale întoarsă.
După o oră de mers aiurea, M.J. simţi că-şi pierde răbdarea.
- Cum de eşti aşa de calm? îl întrebă ea. jur că ne-am vârât pe toate tentativele de drumuri, pe o rază de optzeci de kilometri. Pe toate drumurile, uliţele şi potecile pe care merg vacile. Simt că înnebunesc.
- In munca mea e nevoie de răbdare. Ţi-am povestit vreodată cum l-am urmărit pe Big Bill Bristol?
Se foi în scaun, sigură că n-avea să-şi mai simtă niciodată fundul.
- Nu, nu mi-ai povestit niciodată despre felul în care l-ai urmărit pe Big Bill Bristol. Este o poveste inventată de tine?
-Nu e nevoie. Vrând să ia o pauză, ieşi de pe drum. Zărise un loc retras lângă ceea ce bănuia că se chema baltă. Copacii erau aplecaţi peste apa întunecată, lăsând doar crâmpeie de soare să se reflecteze pe suprafaţa ei. Big Bill a fost săltat pentru ultraj. Şi-a pierdut cumpătul la o partidă de pocher cu şapte cărţi şi a încercat să umfle potul adversarului de joc. Asta după ce i-a spart nasul şi l-a bătut rău. Big Bill are cam unu nouăzeci şi cinci, e o namilă de o sută treizeci de kile şi cu palme de mărimea Minneapolisului. Nu-i place să piardă. Ştiu asta din sursă sigură, în speţă de când am mai jucat jocuri de noroc, în câteva seri, cu Big Bill.
M.J. îi aruncă un zâmbet şarmant.
-Doamne, Jack, de-abia aştept să-ţi cunosc prietenii.

Recunoscând sarcasmul când îi era adresat, nici nu catadicsi să se uite la ea.

- în tot cazul, Ralph a achitat cauţiunea, dar Big Bill a aflat de nişte jocuri ilegale în Jersey şi n-a vrut să le rateze. Legea nu permite nici jocurile ilegale, nici Reprezentarea la proces, aşa că i-a fost revocată cauţiunea. Bill a fost trecut pe lista fugarilor.
- Iar tu te-ai dus după el.
- Mda, aşa am făcut. Jack îşi frecă bărbia şi se gândi în treacăt că ar fi cazul să se bărbierească. Trebuia să fie o treabă gândită de genul: Descoperi unde se organizează jocul, îi aduci aminte lui Bill că trebuie să se prezinte la tribunal şi vii cu el acasă. Bill însă a câştigat o grămadă de bani în Jersey, aşa că s-a mai dus şi-n altă parte.
Ar trebui să mai precizez că Bill e un ins masiv, dar nu şi în ceea ce priveşte materia cenuşie. în plus, norocul dăduse peste el şi câştiga joc după joc, mergând dintr-un stat în altul.
-Iar Jack Dakota, vânător de recompense, îi răsufla în ceafă.
-De răsuflat răsuflăm, nu neapărat în ceafa lui. Mă ţineam îndeajuns de aproape de el. Dacă nenorocitul îşi făcuse planul să scape de mine, reuşise de minune. Am jucat peste tot pe coasta de nord-est.
- Cât de mult ai pierdut?
-Nu merită menţionat, îi răspunse el întrebării însoţite de un rânjet. Am ajuns la Pittsburgh cam pe la miezul nopţii. Ştiam că se organizează ceva pe undeva, dar n-am putut mitui sau amenința pe nimeni să-mi spună unde exact. Eram deja pe urmele lui Bill de patru zile, trăiam în maşină şi jucam pocher cu ţipi pe care îi chema Bats1 sau Fast Charlie1 2. Eram obosit, jegos şi nu mai aveam decât o sută de dolari la mine. Am intrat într-un bar.
- Sigur că da.

1 Nebunul
2 Cbarlie-cel-lute

- Eu spun povestea, zise el şi o ciufuli. L-am ales la întâmplare, n-am premeditat nimic, n-am avut vreun plan. Şi ghici cine era în camera din spate, şi avea două perechi de aşi şi de popi, şi umfla potul?

-Stai să mă gândesc... Cred că era... Big Bill Bristol?
- In carne şi oase. Ajunsesem în Pittsburgh cu răbdare şi cap, dar în locul ăla am ajuns doar din instinct.
- Şi cum l-ai convins să vină cu tine?
-Aici, am avut de ales. M-am gândit dacă să-i trag un scaun în cap. Foarte probabil că doar l-aş fi enervat. M-am gândit să apelez la natura lui sensibilă, să-i aduc aminte că îi era dator lui Ralph. Dar era încă în mână şi l-ar fi durut fix undeva. Aşa că mi-am luat ceva de băut şi m-am pus la masa de joc. După câteva ore, i-am explicat lui Bill situaţia şi l-am abordat pe limba lui. Tăiem cărţile. Nimeresc cartea mai mare, vine cu mine fără să protesteze. Trage el cartea mai mare, îmi văd de drum.
- Şi ai tras cartea mai mare?
- Mda. Se scărpină din nou în bărbie. Sigur, am palmat un as, dar, după cum spuneam, punctul forte al lui Big Bill nu era mintea.
- Ai trişat?
-Sigur. Era cea mai simplă cale, în situaţia aia, şi toată lumea a fost fericită.
- Mai puţin Big Bill.
-Nu, şi el. Avusese noroc din plin şi câştigase suficient cât să se achite faţă de tipul căruia îi crăpase ţeasta. Şi-a retras acuzaţiile. Nici o problemă.
Ea înclină din cap.
-Şi ce-ai fi făcut dacă s-ar fi hotărât să te tragă pe sfoară şi să nu vină cu tine de bunăvoie?
-Atunci i-aş fi dat cu scaunul în cap şi m-aş fi rugat să supravieţuiesc.
- Ce viaţă mai duci şi tu, Jack!
- îmi place. Iar morala poveştii e că trebuie întotdeauna să fii atent şi să urmăreşti firul logic. Iar când logica nu duce la nimic, atunci te bazezi pe instinct. Acestea

fiind zise, băgă mâna în buzunar şi scoase diamantul. Cea de-a doua piatră simbolizează cunoaşterea. Ii întâi' ni privirea. Ce ştii despre asta, M.J.?
- Nu înţeleg.

- îţi cunoşti prietenele. Le cunoşti mai bine decât îl cunosc eu pe Big Bill sau pe oricine altcineva, ca fapt divers. Deja simţea că o invidiază. Trebuia să-şi analizeze mai bine sentimentele, dar mai târziu. Sunt o parte din tine, din'ce reprezinţi tu şi din ce presupun că vei deveni. Simţi un junghi în piept.
- Filosofezi cu mine, Dakota.
-Uneori e bună şi abordarea asta. Ai încredere în instinctele tale, M.J. O luă de mână şi i-o puse peste diamant. Ai încredere în cunoştinţele tale.
Toate terminaţiile nervoase îi prinseră brusc viaţă pe sub piele, scăzându-i temperatura.
-Te aştepţi să folosesc obiectul ăsta ca pe un fel de busolă? Ca pe o baghetă magică?
- Ai simţit şi tu asta, nu-i aşa? Era un şoc şi pentru el, dar mâinile nu îi tremurară şi nici nu-şi mută privirea de la ea. Totul este să te laşi absorbită. Ştii care-i treaba cu miturile? Dacă reuşeşti să le pătrunzi în profunzime, atunci vei descoperi adevărul. Cea de-a doua piatră reprezintă cunoaşterea. Se mişcă şi-şi puse mâinile pe volan. Pe care drum vrei s-o luăm?
I se făcuse frig, o luase cu fiori. Cu toate astea, diamantul era ca un soare care îi ardea în palmă.
-Spre vest. Se auzi vorbind şi realiză că era ciudat pentru o orăşeancă get-beget să folosească un asemenea indice de direcţie, în loc să zică, pur şi simplu, dreapta sau stânga. E nebunie curată.
- Am renunţat încă de ieri la sănătatea psihică. N-are rost să urmărim firul logic. Spune-mi doar pe care drum vrei s-o luăm. Care dintre ele ţi se pare cel bun.
Aşa că ţinu diamantul strâns în palmă şi îl direcţionă printre şoselele şerpuitoare, mărginite de copaci şi aflorimente. De-a lungul meandrelor unui pârâu aproape

secat era o căsuţă maronie, atât de aproape, că uşa se deschidea direct în drum.
- La dreapta, zise M.J. cu gâtul uscat şi vocea sugrumată. Trebuie să fii atent. Dacă trecem de ea, va trebui să ne întoarcem. Drumul e îngust, cât o cărare între copaci. De-

abia se vede. Nu are căsuţă poştală. Se duce în oraş şi-şi ridică de-acolo corespondenţa. Pe-acolo. Mâna îi tremură puţin când îi indică direcţia. Chiar pe-acolo.
întoarse. Drumul era într-adevăr îngust. Crengile atingeau şi zgâriau maşina în timp ce înaintau încet pe drumul acoperit cu pietriş, apoi dădură de o curbă ascunsă de copaci. Iar acolo, în mijlocul acestui culoar, stătea, ca o statuie de piatră, o căprioară a cărei piele strălucea în frânturile aurii ale razelor de soare.
„Ar trebui să fie o ciută albă“, se gândi Jack ca prostul. Ciuta albă era simbolul unei aventuri.
Căprioara se uită la rabla care se apropia, îşi înălţă ca-pul şi îi ţintui cu ochi mari. Apoi dădu scurt din coadă, îşi roti trupul superb şi sări printre copaci cu picioarele ei subţiri şi graţioase. Dispăru, cu un foşnet aproape imperceptibil.
Casa era exact aşa cum şi-o amintea M.J. Dosită pe deal, mai sus de un pârâu învolburat, o căsuţă cochetă cu două etaje, care se pierdea în fundalul copacilor. Era din lemn şi sticlă, cu linii simple, cu o verandă lungă, vopsită într-un albastru intens. La intrare să găseau două balansoare albe şi ghivece de cupru din care se revărsau flori atârnătoare.
-A fost ocupată, murmură M.J., uitându-se prin grădină.
De peste tot răsăriseră flori, care crescuseră parcă în voie. Multitudinea de culori şi forme inunda dealul pre-cum un râu. Culorile erau întrerupte de trepte late de lemn ce coteau spre stânga, apoi ieşeau la drum.
-Pentru casa din Potomac a angajat un peisagist. A ştiut cu exactitate ce voia, dar a avut nevoie de un profesionist. Aici a vrut să facă totul singură.

-Zici că'i desprins din poveşti. Se foi, neliniştit de impresiile pe care i le lăsa acest loc. Poveştile nu erau exact punctul lui forte. înţelegi tu ce vreau să zic.
- îhm.
La capătul aleii era parcată o camionetă albastră lu-cioasă. Nicăieri însă nu se vedea maşina cu care Grace ar fi venit la casa ei de la ţară. Nici o maşină de închiriat care să anunţe prezenţa lui Bailey.
„Poate s-au dus la magazin", se gândi M.J. „Se pot întoarce dintr-un minut în altul."

îi venea greu să creadă că bătuse atâta drum, că se chinuise să găsească casa, iar Grace şi Bailey nu erau acolo. în clipa în care Jack trase maşina lângă camionetă, coborî şi se îndreptă glonţ spre casă.

- Aşteaptă. O apucă de mână şi o opri. Hai să ne uităm prin jur mai întâi. îi desfăcu cu delicateţe pumnul şi îi luă diamantul. îl băgă în buzunar şi o luă de mână. Ziceai că aici îşi lasă camioneta?

-Da. Conduce un Mercedes decapotabil sau un Beemer micuţ.

- Amica ta are trei maşini?

-Rar se întâmplă ca Grace să aibă un singur exemplar din ceva. Susţine că nu ştie în ce stare de spirit o să fie, aşa că e bine să aibă mai multe opţiuni.

- Casa asta mai are o altă intrare?

-Da, două, una prin bucătărie şi alta prin lateral. Făcu semn spre dreapta, în timp ce se străduia să ignore greutatea care îi apăsa pieptul. Dă într-o curticică interioară şi în pădure.

- Hai să dăm o tură întâi.

Dădură peste un şopron garnisit cu unelte de grădinărit, o maşină de tuns iarba, greble şi lopeţi. în capătul peluzei fuseseră aşezate pietre pe post de trepte, printre care crescuse muşchi. Şi mai multe flori - straturi elevate, care îşi deschiseseră bobocii - sau verdeaţă se revărsau peste zidul întunecat, iar de pe stânca din spate curgea iedera.

O pasăre colibri venise să mănânce dintr-o căsuţă specială, dând frenedc din aripile irizate. Dispăru cu un zumzet când se apropiară, precum un glonţ.

Nu văzu nici o fereastră spartă sau alte semne de intrare forţată în spatele casei, apoi trecură printr-o grădiniţă de verdeţuri din care se ridica o aromă de rozmarin şi mentă. Lângă uşa din spate era atârnat un clopoţel de vânt. Nici o frunză nu se mişca.

- E sinistru. îşi masă braţul. Să ne furişăm aşa.

- Hai să ne mai furişăm un minut şi gata.

Ajunseră în capătul îndepărtat al curţii interioare

O măsuţă de sticlă, un şezlong cu salteluţă pe el şi maj multe flori în covate de beton şi ghivece de lut. După acestea era un eleşteu micuţ, cu iarbă ornamentală.
-Asta de-abia a apărut. M.J. se opri să-l studieze înainte nu era aici. Zicea că şi-ar dori aşa ceva. Pare recent construit.
-Aş zice că amica ta a plantat ceva săptămâna asta. Crezi că mai există vreo plantă sau floare pe pământ pe care s-o fi ratat?
-Probabil că nu. Zâmbetul lui M.J. păli însă când ajunseră din nou în faţa casei. Vreau să intru, Jack. Trebuie să intru în casă.
- Hai să aruncăm o privire. Urcă treptele pe verandă şi constată că uşa era încuiată. Ţine pe undeva o cheie ascunsă?
-Nu. Deşi era îngrozitor de cald, îşi frecă palmele pe braţele îngheţate. Nu se gândea decât că era prea linişte. Mult prea multă linişte. Avea la un moment dat o cheie în casa din Potomac, intr-un ghiveci de lângă uşă, dar i-a găsit-o verişoara ei, Melissa, care, practic, s-a mutat aici, cât Crace era în Milano. Chiar a scos-o din minţi.
Se ghemui şi studie încuietoarea.
- E bună. Ar fi mai simplu să spargem un geam.
- Ba n-o să-i spargi nici un geam.
Oftă.

-Mi-era frică că o să zici asta. Bine atunci, alegem calea mai grea.
O lăsă încruntată lângă uşă şi se duse la maşină, unde deschise portbagajul. Era plin de unelte, haine, cărţi, bidoane de apă şi dosare. Cotrobăi prin ele şi-şi alese ce-i trebuia.
- Are vreun sistem de alarmă?
- Nu. Sau cel puţin nu ştiu. M.J. se uită spre săculeţul de piele. Ce-ai de gând să faci?
-Să deschid uşa. S-ar putea să dureze ceva; am cam uitat cum se face. îşi frecă palmele, incitat de o asemenea provocare. Du-te şi mai dă o tură, verifică celelalte uşi şi ferestre, poate e vreuna descuiată.
- Dacă a încuiat-o pe una, le-a încuiat pe toate. Dar merg să verific.

Mai dădu o tură, se opri în dreptul fiecărei ferestre, trase de ea, şi apoi se uită înăuntru. Până ocoli casa, Jack era deja la a doua încuietoare.
Intrigată, îl urmări să vadă ce face. Era mai răcoare decât în oraş, dar tot foarte cald. Tricoul îi era leoarcă de transpiraţie, iar grumazul îi lucea.
- Poţi să mă înveţi şi pe mine? îl întrebă ea.
- Şşşt! îşi şterse mâinile de jeanşi şi apucă bine şperaciul. Gata. Se ridică şi-şi şterse fruntea cu mâna. Vreau un duş rece, murmură el. Şi o bere rece. O să-i pup tălpile amicei tale dacă le are pe amândouă.
- Grace nu bea bere. M.J. deschise uşa înaintea lui. Sufrageria era primitoare, ordonată, dar totuşi confortabilă, cu o canapea cu dungi late, cu fotolii în aceleaşi tonuri intense de albastru. în şemineul de cărămidă era aşezat un vas de alamă din care se revărsa o ferigă bogată.
M.J. traversă repede camerele cu parchet de culoarea castanelor şi preşuri berbere, ajunse în bucătăria luminoasă, cu blaturi de un verde-închis şi gresie albă, apoi întră în salonul intim, pe care Grace îl transformase în bibliotecă.

Casa răsuna cu ecou în jurul ei când urcă scara la etaj, ca să se uite în dormitoare şi băi.
Patul cu cadru din alamă strălucitoare era făcut, iar pe deasupra era întinsă o cuvertură din dantelă lucrată manual, pe care Grace o cumpărase din Irlanda, scoasă în evidenţă de puişori de pernă coloraţi. Pe noptieră se găsea o carte despre grădinărit.
Baia era goală, chiuveta sidefie în formă de scoică, montată intr-o mască bleu, era lună. Pe rafturile unui suport înalt din răchită erau aşezate prosoape perfect împăturite.
Deşi ştia că n-are nici un rost, se uită în dulăpior. Acesta era ridicol de plin şi organizat la milimetru.
-Nu-s aici, M.J, Jack o atinse pe umăr, dar ea se trase.
-Văd şi eu, nu crezi? se răsti la el cu vocea spartă. Dar Grace a fost aici. A fost aici. încă îi simt mirosul. închise ochii şi respiră adânc. Parfumul ei. încă se mai simte. Ăsta

e mirosul ei. Un nu ştiu ce magnat al parfumurilor s-a îndrăgostit de ea şi a conceput un parfum special pentru ea. îl simt aici.
-Bine. Simţise şi el parfumul, clasic şi provocator, cu un iz sălbatic. Poate a dat o fugă până în oraş după provizii sau a plecat la plimbare.
-Nu. Se depărtă de el şi se duse lângă fereastră. N-ar fi încuiat casa pentru atâta lucru. întotdeauna spune ce bine e că nu trebuie să se obosească să încuie casa asta. O încuie doar când pleacă de aici în altă parte. Bailey nu e aici. Grace nu e aici şi nici nu intenţionează să revină prea curând. Am ratat-o.
- S-a întors la Potomac?
Scutură din cap că nu. junghiul din piept era de nesuportat, parcă ar fi strâns-o cineva cu sete de inimă şi de plămâni.
-Puţin probabil. Evită oraşul pe 4 Iulie. Prea mult trafic, prea mulţi turişti. De-aia am şi fost sigură că ar sta aici până mâine cel puţin. Ar putea fi oriunde.

- Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, va ieşi la suprafaţă. Porni spre ea, zări licărirea de pe obrazul ei şi încremeni, de parcă s-ar fi izbit din plin de un perete de sticlă. Ce faci? Plângi? O spusese pe un ton acuzator, cu o voce încărcată de teroare abjectă.
M.J. îşi încolăci braţele la piept şi se prinse de coate. Tot entuziasmul, tensiunea, frustrarea căutării se risipise într-o disperare cruntă.
Casa era pustie.
-Vreau să încetezi. Imediat. Vorbesc serios. Nu te ajută că nimic să te smiorcăi.
Şi cu siguranţă nici pe el nu-l ajuta cu nimic. 11 în-grozea, îl făcea să se simtă prost, neputincios şi enervat.
-Lasă-mă în pace, spuse ea, iar vocea i se sparse într-un suspin înfundat. Pleacă de-aici.
-Exact asta o să şi fac. Dacă insişti cu chestia asta, eu am şters-o. Vorbesc serios. N-am de gând să stau să te văd cum boceşti. Adună-te. Chiar n-ai nici un pic de mândrie?

în secunda asta nu dădea doi bani pe mândrie. Cedă complet, îşi lipi fruntea de fereastră şi-şi lăsă lacrimile să curgă în voie.
-Plec, M.J. Mârâi spre ea şi se întoarse spre uşă. Mă duc să beau ceva şi să fac un duş. După ce te linişteşti, o să vedem ce facem mai departe.
-Atunci, pleacă. Du-te.
Merse până în prag, apoi se întoarse pe călcâie, înjurând ca la uşa cortului.
- Nu-mi trebuie aşa ceva, bombăni el.
N-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze cu o femeie care plângea, mai ales că era o femeie puternică, ajunsă la capătul puterilor. înjură din nou şi o luă în braţe, strângând-o la pieptul lui. Continuă să înjure şi atunci când o luă pe sus şi se aşeză cu ea în braţe într-un fotoliu mare. O legănă, înjură şi o mângâie.
-Termină, te rog. O sărută pe tâmplă. Te rog. Mă termini psihic.

-Mi-e frică. Răsuflarea i se întretaie când îşi ascunse faţa în umărul lui. In umărul lui puternic şi lat. Sunt aşa de obosită şi de speriată.
- Ştiu. Ii sărută părul şi o strânse şi mai tare. Ştiu.
-N-aş suporta să li se întâmple ceva. N-aş putea rezista.
- Gata. O strânse şi mai tare, de parcă aşa i-ar fi putut opri lacrimile fierbinţi, de spaimă. îşi plimbă gura pe obrazul ei, îi găsi buzele şi o_ sărută cu tandreţe. O să fie bine. Totul o să fie bine. îi şterse cu stângăcie lacrimile. Promit.
îl privi, cu ochii plini de lacrimi.
-Am fost aşa de sigură că sunt aici.
- Ştiu. îi dădu părul la o parte de pe faţă. E normal să cedezi. Nu cunosc pe nimeni care să ajungă aşa de departe ca tine, fără să cedeze. Dar nu mai plânge, M.J. Mă doare sufletul să te văd aşa.
- Urăsc să plâng, zise ea şi-şi trase nasul, ştergându-şi apoi ochii.

- Mă bucur să aud asta. îi luă mâinile, i le sărută, fără să se mai întrebe de ce făcea. Ia, mai bine gândeşte-te. A fost astăzi aici, poate acum nici o oră. A strâns şi a încuiat. Asta înseamnă că era teafără când a plecat.
Oftă fără convingere şi mai trase o gură de aer.
-Ai dreptate. Nu mi-e mintea clară.
- Pentru că ai nevoie de o pauză. O masă decentă şi niscaiva odihnă.
- Da. îşi sprijini din nou capul pe umărul lui. Putem să mai stăm puţin aşa? Doar să stăm?
- Sigur. Era simplu să-şi înfăşoare braţele în jurul ei şi să o ţină strâns. Şi să stea aşa.
capitolul 10
îi spusese că nu avea nici un rost să conducă înapoi în oraş prin traficul aglomerat, generat de amatorii

de artificii. Mai ales că aveau un loc perfect în care să-şi petreacă noaptea.
Adevărul era, după părerea lui, că, dacă M.J. cedase nervos, erau şanse mari să o facă din nou. Iar dacă mânca ceva în tihnă şi dormea ca lumea o noapte, poate reuşea să se mai adune.
In orice caz, deja merseseră cu maşina mai mult de cinci ore pe ziua respectivă, după ce dormiseră cam o oră. Dacă s-ar fi întors direct, atunci amândoi s-ar fi simţit ca şi cum efortul de a găsi casa lui Grace fusese în van.
Şi, în afară de asta, avea nevoie de timp ca să-şi pună la punct planul care începea să i se închege în minte.
- Du-te şi fă un duş, îi spuse el. împrumută un tricou sau nişte haine de la prietena ta. O să te simţi mai bine.
- Rău n-are cum să-mi facă. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Tu nu vrei să faci duş? Nu vrei să economisim nişte apă împreună?
-Ştiu şi eu... Suna foarte tentant. Se putea imagina sub un duş răcoritor cu ea, plin de spumă - şi ea plină de spumă - lăsând natura să îşi urmeze căile extrem de interesante.
în acelaşi timp însă îşi dădu seama că de ore bune M.J. nu avusese parte nici de cinci minute singură. în clipa aceasta simţea că era cel mai bun lucru pe care putea să i-l ofere.

- Mă duc să găsesc ceva de băut. Să văd dacă prietena ta are nişte cutii pe care le-aş putea deschide. O sărută cu drag pe vârful nasului. Du-te tu prima, şi vin şi eu.
- Bine, să-mi găseşti şi mie ceva de băut, dar să ştii că n-ai nici o şansă să găseşti o bere în frigider. Şi Dumnezeu ştie ce fel de conserve are pe-aici.
M.J. porni spre baie, dar se opri şi se întoarse spre el.
-Jack? îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă descarc.
Jack îşi îndesă mâinile în buzunare. Ochii ei, ochii aceia migdalaţi şi exotici de pisică, erau încă umflaţi de plâns, iar obrajii, palizi de oboseală.

- Cred că aveai nevoie să te descarci.
-Aveam, iar tu nu m-ai făcut să mă simt ca ultima nenorocită. Aşa că mulţumesc, zise ea şi intră în baie.
Se dezbrăcă cu un sentiment de recunoştinţă şi mai că nu-şi smulse bumbacul şi denimul de pe pielea lipi- cioasă şi încinsă. Stilul simplist pe care Grace îl alesese pentru restul casei nu fusese respectat şi în baia matrimonială. Aici totul era opulent.

Plăcile de gresie erau în nuanţe de bleu şi verde pal, aşa că se simţi de parcă pusese piciorul intr-o lagună răcoroasă. Cada era extrem de încăpătoare, albă, plină de robinete şi încadrată de o margine lată pe care tronau ferigi în ghivece, în tonuri pământii.
Blatul imens era decupat pentru a face loc unui scăunel de toaletă şi avea o oglindă de alamă. Deasupra era o adevărată grădină de becuri cu abajururi în formă de lalea din sticlă mată. Uşile dulapurilor în care se aflau rufăria şi prosoapele mari cât cearşafurile aveau oglinzi şi dădeau încăperii iluzia de spaţiu imens şi luxos.
M.J. ezită dacă să se bage sau nu în cada cu jeturi de apă, dar, până la urmă, decise să aleagă cabina de duş, alcătuită din cărămizi de sticlă. Capetele de duş erau aşezate pe trei laturi, la diferite niveluri. Vrând să se răsfeţe, M.J. le dădu drumul tuturor, apoi oftă apăsat şi se servi cu săpunul şi şamponul costisitoare ale lui Grace.

Iar mirosul lor o întrista din nou. Ii aducea aminte de Grace.
Nu mai voia să plângă şi regreta că mai devreme nu se putuse abţine. Lacrimile nu ajutau la nimic. Lucrurile practice contau, îşi reaminti ea. Un duş, o masă caldă, o pauză de la activităţile obişnuite, toate o ajutau să-şi limpezească creierul. Fără îndoială, avea nevoie de câteva ore de somn ca să îşi reîncarce bateriile. Nu doar din cauza senzaţiei care nu-i dădea pace se simţea ameţită şi slăbită.

Trebuia să facă ceva, să pună la cale un plan precis, şi asta cât mai repede. De aceea, trebuia să fie odihnită şi pregătită.
Nici nu mai conta că nu trecuse decât o zi. Fiece oră pe care o trăise fără să poată lua legătura cu Bailey sau Grace valora cât o viaţă de om, trăită la intensitate maximă. Lucrurile trebuiau să se aşeze, lumea ei trebuia orânduită la loc. De-abia după aceea trebuia să se confrunte cu situaţia, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, dintre ea şi Jack. Era îndrăgostită de el, fără doar şi poate. Viteza cu care se îndrăgostise nu făcea decât să-i intensifice şi mai mult trăirile sufleteşti. Nu simţise pentru nici un alt bărbat ce simţise pentru el - emoţia aceasta care îi pătrunsese până în oase. Iar în amalgamul acela, alături de pasiunea pe care o simţea pentru el şi de care s-ar fi putut debarasa la o adică, exista un sentiment de încredere absolută, o afecţiune stranie şi profundă, un respect trufaş şi certitudinea că şi-ar putea petrece viaţa alături de el - ba chiar în armonie şi înţelegere.
II înţelegea, realiză ea în timp ce îşi băgă faţa sub jetul celui mai înalt cap de duş. Se îndoia că el ştia lucrul acesta, dar ăsta era adevărul gol-goluţ. Ii înţelegea singurătatea, durerea care îi lăsase cicatrici şi mândria pentru ce şi cum făcea.
Era un om bun şi cinic, răbdător şi impulsiv. Poseda un intelect bazat pe curiozitate, avea o aură de poet - şi o mare doză de nonconformism. Trăia după propriile reguli, pe care le respecta şi le încălca după bunul-plac.
Exact asta îşi dorea de la partenerul ei de viaţă.

în acelaşi timp, tocmai acest lucru o îngrijora. Constatase că începuse să se gândească la măritiş, la o relaţie stabilă şi la construirea unei familii cu un bărbat care fugea de toate aceste trei lucruri şi care, în general, fugise de ele toată viaţa.

Dar, ţinând cont de faptul că aceste concepte tocmai înmuguriseră în ea, poate erau şanse să le înăbuşe din faşă. Avea şi ea o afacere, avea o viaţă. Faptul că îşi dorea ca Jack să facă parte din ea nu trebuia să-i răstoarne ordinea fundamentală a priorităţilor.
Aşa spera.
Opri robinetele, se şterse cu prosopul şi, pentru Că era la îndemână, îşi dădu cu crema de corp a lui Grace. Şi se simţi aproape om din nou. îşi prinse părul ud în prosop şi se duse dezbrăcată în dormitor, să cauţe nişte haine.
Bine măcar că ţinutele din casa de la ţară a lui Grace tindeau să fie simple. îşi puse o cămaşă în carouri alb-albastre şijgăsi o pereche de pantaloni scurţi de bumbac în birou. îi erau un pic cam mari. Grace avea aceeaşi constituţie cu care apăruse în paginile revistelor, iar M.j. practic nu avea şolduri. îi erau şi puţin scurţi, pentru că M.J. avea picioarele mai lungi cu câţiva centimetri decât prietena ei.
Dar erau răcoroşi, iar când şi-i puse pe ea, nu se mai simţi ca o femeie care nu se schimbase de haine de două zile.
Vru să arunce prosopul la întâmplare, dar îşi dădu ochii peste cap când îşi imagină cum ar fi reacţionat Grace. Se duse tacticos înapoi în baie şi îl aranjă pe peretele cabinei de duş. Apoi, desculţă şi cu părul ud şi ondulat în jurul feţei, se duse să-l caute pe Jack.
-Nu numai că am început fără tine, zise ea când îl găsi în bucătărie, dar am şi terminat fără tine. Te mişti încet, Dakota.
încruntândmse la borcănelul pe care îl ţinea în mână, se întoarse spre ea.
-N-am găsit decât...
Şi înmărmuri.

îşi spusese că nu era frumoasă şi avusese dreptate. Era răpitoare. Imaginea ei îl izbi din nou, atât de reală şi de provocatoare, cu picioare foarte, foarte lungi, care se terminau cu nişte pantaloni minusculi. M.J. îşi băgase

degetele mari în buzunăraşele din faţă, îi zâmbea în colţul gurii, iar părul îi era închis la culoare, umed şi i se rostogolea simpatic peste urechi.
Ii ploua în gură, nu altceva.
- Dar ce frumos te-ai spălat, dulceaţă.
-Nici n-a fost prea greu, în baia asta dichisită a lui Grace. Stai s-o vezi şi mai vorbim după. îşi înclină capul, simţind nişte furnicături plăcute în degetele de la picioare. Nu ştiu de ce te uiţi aşa la mine, Jack. Mai m-ai văzut dezbrăcată.
- Mda. Poate că am o slăbiciune pentru femei înalte în pantaloni scurţi. Ridică din sprânceană. Ai împrumutat şi chiloţi de la ea?
-Nu. Sunt unele chestii pe care nici cele mai apropiate prietene nu le împart. Pe primele două locuri sunt bărbaţii şi chiloţii.
Rămase cu gura căscată.
-In cazul acesta...
Ea îşi propti cu fermitatea palma pe pieptul lui.
- Mută-ţi gândul, amice. In clipa asta nu prea miroşi a apă de trandafiri. Şi-n afară de asta, mi-e foame.
- Femeia care se spală începe să facă nazuri. îşi duse mâna la bărbie şi-şi propuse să se ducă să-şi recupereze aparatul de ras din maşină. Nu prea ai de unde alege, în frigider are nişte şampanie franţuzească de fiţe, iar în cămara de acolo mai are nişte vin franţuzesc de fiţe. Nişte biscuiţi săraţi la cutie, nişte paste în borcane de sticlă. Am găsit şi sos de roşii, care se aseamănă cu un sos embrionar pentru spaghete.
-Asta înseamnă că unul din noi va trebui să gătească? -Mă tem că da.
Se măsurară reciproc din priviri timp de zece secunde şi mai bine.
- în regulă, atunci, decise el. Dăm cu banul.

-Mi se pare cinstit. Cap, găteşti tu, zise ea în timp ce el scotea o fisă. Pajură, eu. Nici nu prea contează; am impresia că o să căutăm oricum pansamente gastrice după aceea.

doi, M.J., noi suntem animale sociale. Nouă ne plac camerele aglomerate.
-Păi da, de-asta şi lucrez în pub aproape în fiecare noapte. îmi plac orele de vârf. Se încruntă spre locul în care soarele cobora cu repeziciune în spatele copacilor, în seara asta o să fie linişte. Duminică, vacanţă. Toată lumea se întreabă pe unde oi fi. Am totuşi o barmaniţă bună acolo. O să se descurce.
Se fâţâi agitată şi se întinse după pahar.
- Bănuiesc că poliţaii au trecut şi pe acolo, au stat de vorbă cu ea şi cu ceilalţi barmani, cu unii dintre clienţii obişnuiţi. Sigur îşi fac griji.
- Nu mai durează mult. Muncise să-şi pună cap la cap planul, căutând să evite toate capcanele. Barul poate să funcţioneze câteva zile şi fără tine. Doar îţi mai iei şi tu vacanţă din când în când, nu?
- Câte o săptămână uneori, destul de rar.
- Parcă ziceai că aveai de gând să mergi la Paris.
Fu surprinsă că îşi adusese aminte.
- Aşa intenţionam. Tu ai fost acolo?
-Nu, tu?
-Nu. Am fost în Irlanda când eram copil, iar tata s-a emoţionat foarte tare. A crescut în partea de vest a Manhattanului, dar ai fi zis că a fost născut şi crescut în Dublin şi că l-au răpit ţiganii în America. în afară de excursia aia, n-am mai ieşit niciodată din State.
- Eu am fost în Canada, în sudul Mexicului, dar n-am zburat niciodată peste ocean. Zâmbi şi îi luă iar paharul. Cred că ţi se arde sosul, drăguţă.
Ea trase o înjurătură, sări în picioare şi dispăru în bucătărie. Bombăni în continuare, iar între timp, ochii lui căzură pe sticlă. în mod normal, n-ar fi recomandat alcoolul pe post de tranchilizant, dar situaţia actuală o cerea.

Sesizase tristeţea din ochii ei când venise vorba despre Paris - şi când îşi amintise de prietenele ei.
Timp de câteva ore, în noaptea aceasta, voia să o facă să uite de tot.
Şuieră dezaprobator când căzu pajură.
- N-ai mai găsit şi altceva? Ceva ce am putea mânca direct din conservă sau borcan?
-Tu găteşti, zise el, dar îi întinse un borcan. Aici avem icre.
Fluieră admirativ, cu ochii la borcănelul cu icre de beluga.
- Nu-ţi place caviarul?
- Ia un păstrăv şi prăjeşte-l bine; asta-i prea de fiţe pentru mine. De ce naiba aş vrea să mănânc ouă făcute de peşte? Ii întinse borcănelul. Din partea mea, mănâncă tu. Mă duc să mă spăl cât timp încropeşti tu ceva cu sosul ăla de roşii.
- Nu cred c-o să-ţi placă, zise ea bosumflată, dar scoase o oală după ce el plecă.
Treizeci de minute mai târziu, reapăru în bucătărie. Cu părul dat pe spate, proaspăt bărbierit. Mirosurile care se înălţau din oala pusă la fiert nu erau nici pe departe nepîăcute, decise el. Uşa de la bucătărie era deschisă, iar M.J. stătea în curtea interioară şi-şi îndesa în gură un biscuit sărat cu icre negre.
-Nu-i rău deloc, zise ea când îl văzu. îţi spui că e altceva, după care speli cu d-asta. Luă o gură de şampanie şi ridică din umeri. Lui Grace îi place mult. întotdeauna i-a plăcut. Aşa a fost crescută.
-Anturajul poate suci minţile oricui, afirmă el, apoi

-Am ajuns la timp, îi spuse ea şi-şi aranjă părul la spate în timp ce veni din nou lângă el. Şi am pus apă la fiert pentru paste. Habar n-am cât durează până se face sosul - probabil trei zile, dar nu mâncăm prea des.
Rânji şi-i întinse paharul pe care tocmai îl umpluse.
-Nici o problemă. Mai era o sticlă din chestia asta, nu-i aşa?
-Mda, eu i-am adus o cutie întreagă. Furnizorul meu e înnebunit după şampania asta. Dădu pe gât o gură şi o pufni râsul cu gândul la bulele rafinate. Parcă văd ce faţă

ar face clienţii mei dacă aş trece nişte Dom Perignon în meniu.
-Eu m-aş putea obişnui. Se ridică şi o mângâie pe păr. Mă duc să pun nişte muzică. E prea linişte aici.
- Bună idee. Se întoarse să arunce o privire meditativă peste umăr. Ştii, parcă Grace zicea că mişună tot felul de animale prin zonă, ca de exemplu urşi.
El aruncă o privire circumspectă spre pădure.
-Atunci mă duc să-mi iau puşca.
Reveni cu mult mai multe lucruri. Spre surpriza ei, aduse lumânări în bucătărie, dădu muzica în surdină şi găsi un post cu blues-uri. Ii puse după ureche o floare roz, care semăna mai mult sau mai puţin cu o garoafă.
- Mda, cred că roşcatelor le stă bine şi cu roz, decise el după ce o studie zâmbind. Eşti drăguţă.
Ea îşi suflă părul din ochi şi scurse pastele.
- Ce-ai păţit? Te-a lovit romantismul?
-Am şi eu o latură secretă. Se aplecă şi îşi frecă nasul de ceafa ei în timp ce ea era cu mâinile ocupate. Nu-ţi place?
-Ba da. îşi înclină capul, încântată de fiorul care-i cobora pe şira spinării. Dar, ca să păstrăm atmosfera, va trebui să mănânci chestia asta şi să te prefaci că-ţi place. Se încruntă puţin când el reveni cu o altă sticlă de şampanie din frigider. Ai idee cât costă o sticlă ca asta, detective? Chiar cumpărată en-gros?

-Cerşetorii nu pot alege, îi reaminti el, apoi scoase dopul. Mâncară - amândoi mâncaseră chestii mai bune, dar şi mai rele. Pastele erau puţin prea fierte, sosul era nesărat, dar inofensiv. Şi pentru că erau lihniţi, se repeziră să-şi reumple farfuriile, fără să se plângă.
Făcu tot posibilul să abată conversaţia de la orice subiect care ar fi putut-o îngrijora.
-Poate ar fi trebuit să folosesc nişte verdeţuri din grădină, reflectă M.J. Dar nu ştiu ce sunt.
-Nu-i nimic. O luă de mână, o sărută în palmă, făcând-o să tresară. Cum te simţi?
- Mai bine. îşi ridică paharul. Plină.
Nervoasă? Ciudat, se gândi el, nu fusese nervoasă nici când o legase cu cătuşe, nici când condusese ca un nebun

pe străzile din Washington, cu nişte potenţiali asasini în urma lor. Dar faptul că îi dezmierda mâna o făcea să se simtă la fel de stângace ca o mireasă virgină în noaptea nunţii. Se întrebă oare cât de nervoasă putea deveni în prezenţa lui.
- îmi place să te privesc, murmură el.
Bău cu nesaţ, lăsă paharul pe masă, după care îl ridică din nou.
- De două zile mă tot priveşti.
-Nu şi la lumina lumânărilor. îi umplu din nou paharul. Părul îţi pare de foc. Ochii îţi scapără flăcări. Foc de stele. Schiţă un zâmbet şi îi întinse paharul. Cum era versul ăla? „Mândră ca o stea, este unică pe cerul meu."1
-Mda. Dădu vinul peste cap, simţind înţepăturile bulelor în gât. Cum zici tu.
-Eşti unică, M.J. împinse farfuriile ca să aibă loc să se joace cu degetele ei. îţi tremură mâna.
- Ba nu. Inima îi tremura, dar îşi trase mâna oricum, pentru orice eventualitate. Mai luă o gură, apoi îşi miji ochii spre el. încerci să mă îmbeţi, Dakota?
1 She Dwelt among che Untrodukn Ways de William Wordsworth (n.tr.)

îi zâmbi molcom şi încrezător.
-Să te relaxez. Şi erai relaxată, M.J., înainte să încep să te seduc.
Simţi un ghemotoc fierbinte de dorinţă în coşul pieptului.
- Aşa se cheamă ce faci tu acum?
-Eşti taman bună de sedus. îi întoarse palma îi sus şi-şi plimbă uşor dinţii pe interiorul încheieturii. Capul ţi se învârte de la vin, pulsul ţi-e neregulat. Dacă ai vrea să te ridici, nu te-ai ţine pe picioare.
Nu era nevoie să se ridice ca să ştie că n-o ţineau picioarele. Chiar şi stând pe scaun îi tremurau genunchii.
-Nu-i nevoie să mă seduci. Ştii foarte bine.
- Ce ştiu e că o să-mi facă plăcere. Vreau să te fac să tremuri, să te simţi slabă, să fii a mea.
Se temea că deja se simţea aşa şi se retrase, nervoasă.
-Aiureli. Dacă vrei să mergem în pat...

- O s-ajungem şi-acolo. La un moment dat. Se ridică, o trase şi pe ea în picioare, apoi îi trasă de sus în jos conturul trupului cu palmele lui posesive, şi continuă apoi în sens invers. Eşti îngrijorată de ce ţi-aş putea face.
- Nu sunt deloc îngrijorată.
- Ba da. O trase spre el, îşi apropie gura la câţiva milimetri de a ei, preţ de o clipă, apoi o muşcă încetişor de maxilar. în clipa asta îţi faci o grămadă de griji.
Respiraţia ei era profundă şi neregulată.
-Fă-i unui bărbat ceva de mâncare şi-l apucă iluzia grandomaniei. El pufni în râs, iar când îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz, se înfioră. Sărută-mă, Jack. îşi suci gura în căutarea lui. Sărută-mă şi taci.
-Nu ţi-e frică de foc. Se feri de buzele ei, îi auzi gea-mătul când gura lui se prelinse pe gâtul ei. Dar căldura îţi dă o stare de nelinişte. Le poţi avea pe amândouă, îi atinse în treacăt buzele şi se retrase. în seara asta le vom avea pe amândouă. Asta-i singura variantă.

Şampania îşi făcea efectul, exact aşa cum îi spusese el. în cercuri spumoase. Tremura, exact aşa cum îi spusele el. Fremăta neajutorată.
Şi era neputincioasă, exact aşa cum o avertizase el.
Se întinse spre văpaia aceea, dar nu o nimeri nici de data asta. In jurul ei plutea căldura, enervantă, dulce, ca un drog. Îşi ţinu respiraţia, apoi expulză rapid aerul când el o luă pe sus.
- De ce faci asta?
- Pentru că ai nevoie de aşa ceva, şopti el. Şi eu.
îi încinse pieîea cu săruturi mărunte în timp ce o scotea din bucătărie. îşi umplu mintea cu parfumul care le era străin amândurora şi care adăuga un plus de mister.
Casa era întunecată, goală, iar razele argintii ale lunii erau singurele care îi ghidară paşii pe trepte. O aşează pe pat şi o acoperi cu trupul lui. Şi, intr-un final, îşi coborî gura pe buzele ei.
Membrele i se înmuiară, şi se lăsă absorbită de un sărut care o făcu să plutească. Se împotrivi, încercă să-şi

păstreze controlul. El îşi înteţi sărutul atât de încet, de abil şi de tandru, încât nu mai avu ce face şi căzu în capcana de catifea pe care i-o întinsese el.
li şopti numele, auzi ecoul răsunându-i încet în minte. Şi i se predă.
El sesiză schimbarea, lipsa de vlagă, atât de catifelată şi de absolută. Izbânda aceasta îl excită puternic, îi trimise furnicături perfide de încântare, ce îi dansară prin vene. Deşi dorinţa îi era din ce în ce mai aprigă, gura îi aluneca încet, explorându-i pulsul care îi bătea accelerat în scobitura gâtului.
- Nu te opune, zise el încet. Lasă-te în voia simţurilor, lasă-mă să te duc cu mine.
O mângâie cu tandreţe, o atinse în treacăt şi îi desenă conturul curbelor şi unghiurilor ascuţite. Asta, se gândi el, o face să suspine. Iar asta o face să geamă. Şi ca şi cum timpul nu ar mai fi contat, se dedică complet plăcerilor pe care putea să i le ofere. Curba fermă a umărului ei,

muşchii lungi ai coapsei, linia extraordinar de fragilă a gâtului ei.
O dezbrăcă fără grabă, îşi presă buzele de mâinile care se întinseseră spre el şi care căzură inerte la loc, pe pat. Nu-i mai lăsase nimic de care să se agaţe, în afară de încredere. Nu îi oferea nimic altceva decât plăcere. Tandreţea o distrugea, îi consuma încet întreaga lume, făcând loc unei furtuni ce se stârnea încet în trupul ei. Flacără era acolo, un fulger luminos şi extraordinar de cald, o rafală de vânt şi un val de putere. Le ţinu sub control cu mâini sigure şi buze răbdătoare, conducând-o încetişor pe calea aleasă de el pentru amândoi.
O întoarse pe burtă şi îi mângâie muşchii umerilor până îi transformă într-o masă inertă. O sărută de-a lungul şirei spinării, transmiţându-i fiori şi înceţoşându-i iremediabil mintea.
Auzea foşnetul aşternutului când se mişca peste ea, auzea şoaptele încărcate de promisiuni, simţea căldura radiantă a promisiunilor îndeplinite.

Iar de afară, din bezna din ce în ce mai grea, răsună ţipătul răscolitor al unei bufniţe.
Nici o bucăţică din trupul ei nu fu ignorată. Nici o metodă de seducere, omisă. Rămase întinsă şi neajutorată sub el, gata să-i satisfacă orice dorinţă. Iar când veni momentul ultimei cerinţe, geamătul ei fu prelung şi răguşit, iar corpul îi răspunse instantaneu şi complet.
Îşi îngropă faţa între sânii ei, se strădui din răsputeri să nu se grăbească, după ce reuşise să o aducă pe cele mai înalte culmi.
-Vreau şi mai mult din tine, murmură el. Te vreau toată. Vreau totul.
îşi lipi gura de sânii ei până când o simţi mişcân- du-se sub el, până când respiraţia ei se transformă în gemete febrile. Când îi strigă numele, se strecură în ea, umplând-o încet. Ajunsă pe buza unei noi prăpăstii, se arcui sub el. îşi scufundă privirea în ochii lui şi-şi înlănţuiră palmele.

161
Steaua captivă
In lumina lunii nu exista decât chipul lui, ochii lui întunecaţi, gura lui fermă, părul lui bogat şi auriu. Cutremurată de un val grăbit de iubire, îi zâmbi.
-la-mă cu totul. îi simţi degetele tremurând. Ia-mă toată. Ii zări zâmbetul fugitiv triumfător şi sclipirea flă-mândă din ochi. Ia tot ce vrei.
Văpaia îi mistui pe amândoi.
în timp ce ea dormea, se lipi de ea şi se gândi la ultimele aspecte ale planului lui. Avea tot atâtea şanse de izbândă, aproximă el, ca şi de eşec.
Câtă vreme şansele erau egale, situaţia era sub control. Ar fi riscat şi mai mult pentru ea, mult mai mult, doar ca să nu mai vadă din nou cum i se preling lacrimile pe obraji. Aşteptase treizeci de ani să se îndrăgostească, concluziona el, şi de aceea se îndrăgostise acum atât de tare şi de repede.
Putea să interpreteze totul şi din punct de vedere mistic, să creadă că aşa îi hărăzise lui soarta - ăsta fusese momentul, diamantul, M.J. Indiferent de motive şi explicaţii, ar fi ajuns tot în punctul ăsta. Era prima şi singura persoană pe care o

iubise vreodată, şi era în stare să facă orice pentru a o proteja.
Chiar dacă asta însemna să-i înşele încrederea.
Chiar dacă asta era ultima dată când stătea întins lângă ea, nu avea de ce să se plângă. îi oferise mai mult în două zile decât avusese el parte toată viaţa.
li iubea şi ea, iar acesta era răspunsul la toate întrebările.
în timp ce Jack stătea întins într-o cameră întunecată dintr-o căsuţă la ţară şi-şi contempla viaţa, punându-şi sub semnul întrebării viitorul, într-o altă cameră, inundată de lumină, stătea altcineva. Şi ziua lui fusese plină, iar acum era obosit. Mintea însă nu-i dădea pace şi nu-şi putea permite să se odihnească.

Urmărise focurile de artificii. Zâmbise, făcuse conver-saţie, băuse cel mai ales vin. In tot acest timp însă, furia îl măcinase precum cancerul.
Acum era în sfârşit singur, în camera care îi alina su-fletul. îşi răsfăţa ochii cu tabloul de Re no ir. Ce culori încântătoare, ce nuanţe subtile, medită el. Ce penel măiestru. Şi era singurul care se putea desfăta cu această capodoperă.
Mai încolo, caseta-enigmă ce aparţinuse unui împărat chinez. Dată cu lac, pictată cu un dragon roşu pe un cer negru. Nepreţuită, plină de secrete. Iar el era singurul care avea cheia.
Aici, un inel cu rubin ce odinioară stătuse pe degetul regelui Ludovic al XlV-lea. Şi-l puse pe degetul mic, roti piatra spre lumină şi studie razele de foc. Direct de pe mâna unui rege, la degetul lui mic, se gândi el. Nu chiar direct, dar ajunsese, în sfârşit, la locul potrivit.
De obicei, lucrurile acestea îi provocau o plăcere intensă, extraordinară.
Nu şi în seara asta.
Unii fuseseră pedepsiţi, se gândi el. Alţii nu puteau fi pedepsiţi. Dar nici asta nu era suficient. Camera lui tezaur era plină cu obiecte nemaipomenite, unice, străvechi. Nici asta nu era de ajuns. Cele Trei Stele erau singurul lucru care îl putea mulţumi. Ar fi dat la schimb toate comorile pe

care le avea, pentru ele. Deoarece în momentul în care ar fi fost ale lui, nici nu i-ar mai fi trebuit altceva.
Proştii credeau că le înţeleg. Credeau că le pot controla. Şi că îl pot păcăli pe el. Lui îi erau destinate, şi nimănui altcuiva. Puterea lor îi fusese dintotdeau- na hărăzită.
Iar durerea provocată de pierderea lor îi creştea ca o fibroză în gât.
Se ridică, îşi scoase rubinul de pe deget şi îl azvârli cât colo, ca un copil supărat că i s-a stricat jucăria. Trebuia să le recupereze. Era sigur că le va avea din nou. Trebuia să facă un sacrificiu. Un sacrificiu pentru

un zeu, se gândi el cu un surâs. Bineînţeles, un sacrificiu pentru un zeu.
Cu sânge.
Ieşi din cameră, fără să mai stingă luminile. Şi, odată cu ele, îşi lăsă acolo şi judecata sănătoasă.

capitolul 11

Jack se gândi dacă să-i lase sau nu un bilet. Avea să constate că-i singură când se trezea. La început, probabil ar fi presupus că s-a dus să găsească magazinul de care îi spusese, ca să cumpere ceva de mâncare.
Avea să fie neliniştită, puţin enervată. După o oră, va începe să-şi facă griji că se rătăcise pe drumurile lăturalnice.
Oricum, nu i-ar fi luat mult să-şi dea seama că plecase de tot.
In timp ce cobora încet scările chiar când se crăpa de ziuă, îşi imagină că prima ei reacţie ar fi furia. S-ar năpusti prin toată casa, l-ar înjura, ar profera ameninţări. Probabil ar şi sparge ceva.
Aproape că-i părea rău că nu va fi aici să asiste la o asemenea scenă.
Ba chiar ar putea să-l şi urască o vreme, se gândi el. Aici însă era în siguranţă. Asta conta cel mai mult.
Ieşi din casă în ceaţa tăcută a dimineţii, care se încâlcise prin copaci şi ascundea cerul. Câteva păsărele se treziseră odată cu el, iar acum îşi dregeau corzile vocale. Florile lui Grace parfumau aerul ca într-o fantezie, iar iarba era

acoperită de rouă. Văzu o căprioară, probabil aceeaşi ciută pe care o văzuseră în mijlocul drumului cu o zi înainte, stând la liziera pădurii.
Se studiară reciproc câteva clipe, fiecare interesat şi precaut în faţa unui reprezentant al alte specii. Apoi, animalul se plictisi de el şi porni fără zgomot în spatele copacilor, până se făcu complet nevăzută.

164
'liora 'Rofierts
Se uită înapoi spre casa în care o lăsase dormind pe M.J. Dacă totul mergea cum spera, trebuia să se întoarcă după ea până la căderea nopţii. Ştia că va trebui să ducă oarece muncă de lămurire, dar trebuia să creadă că, în cele din urmă, avea să o convingă că aşa fusese cel mai bine. Iar dacă sentimentele ei erau în continuare rănite, ei bine, asta nu era ceva letal.
Medita din nou dacă să-i lase sau nu un bilet - ceva scurt şi la obiect. Se decise să n-o facă. Avea să-şi dea seama şi singură. Era femeie deşteaptă.
Femeia lui, se gândi el în timp ce se aşeza la volan. Indiferent de ce avea să se întâmple cu el în această zi, ea va fi în siguranţă.
Asemenea unui soldat pregătit de luptă, asemenea unui cavaler trimis în bătălie, trebuia să-şi calce pe inimă, să-şi părăsească domniţa şi să se avânte în necunoscut. Aşa se simţea când întoarse cheia în contact, iar motorul îi răspunse cu un declic înfundat.
Toată dispoziţia sufletească i se dezumflă ca pânza unei corăbii într-o zi fără vânt.
Excelent, minunat, exact de ce avea nevoie. Ieşi din maşină, se abţinu să nu trântească portiera şi trase capota. Bombănind înfundat, o ridică şi îşi băgă capul sub ea.
7 Ai pierdut ceva, detective?
îşi retrase încet capul de sub capotă. M.J. stătea pe verandă, cu picioarele desfăcute, cu pumnii în şolduri, iar din ochi îi scăpărau fulgere. Aruncă o singură privire şi se lămuri că-i lipsea capacul de la distribuţie. Nici nu trebuia să se uite la ea ca să ştie că i-o făcuse.
Dar îşi păstră calmul. In cariera lui greu încercată, avusese parte şi de situaţii mai grave decât o femeie furioasă.

-Aşa se pare. Te-ai trezit devreme, M.J.
- Şi tu, Jack.
- Mi-era foame. îi aruncă un zâmbet şi păstră distanţa. M-am gândit să mă duc să iau ceva pentru micul dejun.

Ea ridică neîncrezătoare din sprâncene.
- Ţi-ai luat şi ciomagul?
- Ciomagul?
-Aşa procedează neandertalienii, nu? îşi iau ciomagul şi se duc în pădure să caftească un urs pe care să-l facă friptură.
Coborî treptele s.pre el, iar Jack se sili să-şi păstreze surâsul pe chip, în timp ce se sprijini de gard.
- Eu mă gândeam la ceva mult mai civilizat. La ceva gen omletă şi bacon.
-Oh? Şi cam unde crezi tu că ai putea găsi în zori omletă şi bacon, prin părţile astea?
Aici îl prinsese.
-Ah... credeam că aş putea, ştii tu, să găsesc un fermier şi...
Scoase un şuierat din plămâni când primi un pumn în burtă.
- Să nu îndrăzneşti să mă minţi. Crezi că sunt vreo proastă?
Tuşi, îşi recăpătă suflul şi se chinui să se îndrepte de spate.
-Nu. Ascultă...
- Crezi că nu ştiu ce s-a întâmplat noaptea trecută? Crezi că nu ştiu de ce-ai făcut în felul acela dragoste cu mine? Credeai că o să mă înmoi şi n-o să-mi dau seama că este o mare scenă de adio? Ticălosule! îşi luă avânt din nou, dar de data asta el se feri la timp, aşa că pumnul ei îi ratăfalca la câţiva centimetri.
Acum, începea să se enerveze. Nu tratase niciodată o femeie cu atâta tandreţe cum o tratase pe ea noaptea trecută, iar ea îşi găsise să-i scoată ochii cu asta.
-Şi ce-ai făcut, te-ai strecurat în mijlocul nopţii ca să-mi sabotezi plecarea?
Citi răspunsul în zâmbetul acela firav şi satisfăcut care i se întindea pe toată faţa.
- Oh, ce drăguţ! Foarte frumos. încredere.

- Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie despre încredere! Voiai să mă părăseşti aici.

-Mda, ai dreptate. Acum zi-mi unde-i capacul de la distribuţie? O prinse cu fermitate de mâini, înainte să-l mai poată pocni. Unde e?
-Unde crezi că te duci? Ce plan idiot ţi-ai făcut în căpşorul ăla mic şi debil?
-Mă duc să rezolv treaba, zise el sumbru. Mă întorc să te iau după ce termin.
-Te întorci să mă iei? Da' ce-s eu, animal de companie? Se smulse, dar nu reuşi să se elibereze decât după ce-i arse un călcâi în gleznă. Ai de gând să te duci înapoi în oraş, aşa-i? Te duci să dai de belea pe-acolo.
Era atât de furios, încât se întrebă doar în treacăt câte oase îi rupsese la picior.
-Ştiu ce fac. Asta fac eu. Iar tu o să-mi dai capacul ăla, după care o să stai aici şi o să aştepţi.
-Ba vezi să nu. Am început treaba asta împreună, împreună o terminăm.
- Nu. O roti până o lipi cu spatele de maşină. Nu mai risc nimic cu tine.
- De când eşti tu şeful? Risc pe pielea mea. Ia-ţi mâinile de pe mine.
-Nu. Se aplecă spre ea şi-i prinse încheieturile ca în- tr-o menghină. O dată în viaţă vei face ce ţi se spune. O să stai aici. Mă pot mişca mai repede fără tine, şi al naibii să fiu dacă o să stau să-mi fac griji pentru tine.
-Nu ţi-a cerut nimeni să-ţi faci griji pentru mine. Ce vrei să faci, vreau să ştiu?
-Am pierdut destul timp lăsându-i să mă urmărească. E timpul să-i scot din ascunzătoare, pe terenul meu, în condiţiile mele.
-Ai de gând să te duci după maniacii ăia doi cu duba? Inima îi sări în gât şi o înghiţi fără milă. Bine. O idee foarte bună. Vin cu tine.
-Stai aici. N-au aflat de locul ăsta şi nici n-au cum să-l descopere. Aici eşti în siguranţă. O ridică pe vârfuri şi o

zgâlţâi bine. M.J., nu vreau să-ţi risc viaţa. Doar tu contezi pentru mine. Te iubesc.

- Iar eu trebuie să stau aici ca o femeie neajutorată, în timp ce tu îţi rişti viaţa?
- Exact.
-Ticălos arogant ce eşti! Eu ce mă fac dacă eşti ucis? In caz că ai uitat, asta e problema mea, treaba mea. Tu eşti doar un participant, şi nu pleci nicăieri fără mine.
- O să-mi stai în drum.
-Rahat! Mă pot descurca şi singură. Merg, Jack, iar dacă nu vrei să faci autostopul până în D.C., n-ai încotro.
Se smuci şi plecă mârâind de lângă ea. Se plimbă agitat. îi trecu prin minte să o lege cu cătuşele în casă. Ar fi fost o luptă urâtă - un aspect pe care nu-l neglijase defel -, dar ar fi câştigat până la urmă. Dacă lucrurile mergeau rău, nu ştia cât ar fi durat până ar fi găsit-o cineva.
Nu, nu o putea lăsa singură şi încătuşată într-o casă izolată de la mama naibii.
Ar fi putut să mintă. Să fie de acord cu condiţiile ei, apoi să îi tragă clapa. Era greu să o păcălească, dar era şi asta o opţiune. Sau putea încerca o cu totul altă tactică.
Se întoarse, zâmbind victorios.
-Bine, dulceaţă. O să fiu sincer cu tine. M-am săturat.
-Da?
-A fost distractiv. A fost educaţional. Dar am început să mă plictisesc. Nici măcar alea cincizeci de mii pe care mi le-ai promis nu merită să-mi risc viaţa. Aşa că m-am gândit să o şterg undeva în nord câteva săptămâni, să aştept să se stingă treaba. Ridică nepăsător din umeri când o văzu ce priviri îi arunca. Lucrurile au luat o întorsătură cam neplăcută în relaţia cu tine. Nu e stilul meu. Aşa că m-am gândit să o şterg, ca să evit scena despărţirii. în locul tău, aş chema poliţia, aş preda diamantul şi mi-aş reface viaţa cu altcineva, într-unul din weekendurile tale mult mai interesante.

- Mă părăseşti, îngăimă ea cu o voce care îl făcu să se simtă ca ultimul gunoi.
- Să zicem că vreau să-mi văd de viaţă. Orice bărbat trebuie să-şi caute în continuare perechea ideală.
-Toate lucrurile alea pe care mi le-ai zis...
- Hei, dulceaţă, amândoi suntem adulţi şi vaccinaţi. Amândoi ştim cum merge treaba. Uite ce-ţi propun.
Te las în cel mai apropiat oraş şi-ţi las nişte bani pentru transport.
Drept răspuns, ea se îndreptă clătinându-ne spre verandă, şi el îi simţi fiecare pas ca un junghi în inimă. Apoi se prăbuşi, îşi îngropă faţa în palme, iar el îşi dori să-l înghită iadul pe loc.
O să fie în siguranţă, îşi reaminti. Numai asta conta, ca ea să fie... pe jos de râs. Rămase cu gura căscată când o văzu că-şi dă capul pe spate şi râde în hohote.
Se ţinea cu mâinile de burtă, nu din pricina inimii sfâşiate, ci ca să nu se rupă în două de atâta râs.
-Oh, idiot ce eşti! reuşi ea să spună. Chiar credeai că o să pun botul? De-abia putea vorbi printre hohote. Cu cât se întuneca el mai mult la faţă, cu atât râdea ea mai tare.
Acum ar trebui să-ţi înmânez în lacrimi capacul de la distribuţie şi să te las să mă abandonezi pe undeva, ca să-mi vindec inima zdrobită. îşi şterse lacrimile de râs. Eşti atât de îndrăgostit de mine, Dakota, încât nu mai ai mintea limpede.
Ba avea mintea cât se poate de limpede, se înfurie el. Se întrebă ce-ar mai zice dacă ar apuca-o de gât cu amândouă mâinile şi ar strânge-o până n-ar mai putea.
- E posibil să-mi revin, bombăni el.
-Ba nu, nu e posibil. Te-a pocnit chiar în moalele capului şi ştiu ce trebuie să simţi. Ne-am pricopsit unul cu celălalt, Jack. Nu putem să mai facem nimic separat. Trase cu nesaţ aer în piept şi-şi masă coastele care o dureau de atâta râs. Ai merita un şut în fund pentru că ai încercat să mă tragi pe sfoară, da' a fost prea nostim. Şi foarte dulce.

îşi îndesă mâinile în buzunare. Cuvântul „dulce“ chiar îl făcea să se simtă precum cel mai mare fraier. Deci nu-i

mersese cu manipulatul. Duritatea şi ameninţările nu o impresionau deloc, iar minciunile o făceau să râdă.
Drept urmare, se decise să-i spună adevărul. Simplu şi firesc. Prezentat într-o manieră care să o impresioneze.
- Bine, mă dau bătut. Se duse şi se aşeză lângă ea, luând-o de mână. N-am mai spus nici unei femei vreodată că o iubesc, începu el. Nu am iubit niciodată pe nimeni. Nici o femeie, pe nimeni din familie, nici un prieten.
-Jack... Copleşită de emoţie, îi dădu părul la o parte de pe frunte. Nu ai dat niciodată şansa asta nimănui.
-Nu contează, replică el cu tărie şi o strânse de degete. Am vorbit serios noaptea trecută. Doar tu exişti pentru mine, M.J. îi duse dosul palmei la buze şi i-l ţinu câteva secunde acolo. Tu nu poţi înţelege asta cu adevărat. Tu ai avut mereu pe cineva, oameni importanţi pentru tine.
- Da. Emoţionată, se aplecă şi îl sărută pe obraz. Există câţiva oameni pe care îi iubesc. Poate nu doar pe tine, Jack. Dar şi pe tine. Iar ce simt pentru tine e diferit faţă de tot ce am simţit pentru altcineva vreodată.
Rămase cu privirea pironită spre mâinile lor împreu-nate. Se potriveau de minune, nu-i aşa? remarcă el. Perechea potrivită, regăsită după o lungă aşteptare.
-De mult timp fac lucrurile în stilul meu, continuă el. Am evitat complicaţiile care nu mă interesau. Mi-a fost uşor să resping orice urmă de ataşament faţă de cineva. Până te-am întâlnit pe tine. O privi în ochi şi îi atinse obrazul. Ieri ai plâns pentru oamenii pe care îi iubeşti. M-a durut sufletul. Iar când te-am luat în braţe plângând, mi-am dat seama că aş face orice pentru tine. Lasă-mă să plec.
- Intenţionai să mă laşi aici pentru că am plâns?

- Pentru că atunci am realizat în sfârşit ce înseamnă prietenia pentru tine şi cât de tare te-ai implicat. Vreau să te ajut. Şi să le ajut şi pe prietenele tale.
M.J. îşi mută o clipă privirea de pe chipul lui. N-ar fi servit la nimic dacă începea din nou să plângă. Iar cuvintele lui, emoţiile tăcute şi profunde din spatele lor, îi atinseseră inima intr-un loc necunoscut.

- Deja te iubesc, Jack, zise ea cu un oftat din tot sufletul. Acum mai am puţin şi te ador.
- Adică o să stai aici.
- Nu. Ii luă faţa în palme când îl văzu că se enervează. Dar nu mai sunt supărată pe tine.
-Minunat. începu iar să se fâţâie încolo şi-ncoace. Tu ai auzit ceva din ce ţi-am spus? Nu-ţi pot risca viaţa. N-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva.
-Şi crezi că eu aş putea suporta dacă ţie ţi s-ar întâmpla ceva? Nu aşa merge treaba, Jack. Se ridică şi îl înfruntă. Nu şi pentru mine. Ce simţi tu pentru mine simt şi eu pentru tine. Suntem amândoi implicaţi. Avem roluri egale. îşi ridică o mână ca să-i facă semn să o lase să vorbească. Să nu zici ceva stupid de genul că tu eşti bărbat, iar eu femeie.
De fapt, cam asta se pregătea să scoată pe gură.
- Mă bucur că am înţeles.
-Atunci, aşa rămâne. îşi înclină capul. Şi vreau să mai spun ceva, în caz că-ţi mai vine vreo idee genială să scapi de mine pe drum. Dacă încerci aşa ceva, mă duela primul telefonşichempoliţia.Lespuncăm-airăpitşi m-ai molestat. Le dau descrierea ta, descrierea chestiei ăleia de-i zici maşină şi numărul tău de înregistrare. O să te dai de ceasul morţii încercând să dai explicaţii unui şerif bătut în cap şi echipei lui, înainte să apuci să te îndepărtezi.
în ochii lui clipi jucăuş o luminiţă.
- Ai fi în stare, nu-i aşa?

- Ba bine că nu. Şi-o să fiu foarte convingătoare, ca să fiu sigură că o să-ţi aranjeze mutriţa aia simpatică, înainte să te arunce în celulă. Ai înţeles cum stă treaba?
-Ihm. N-avea cum să mai iasă din colţul în care îl băgase. Am înţeles. Te-ai gândit la toate, dulceaţă.
- Să fii sigur de asta. Veni spre el şi-şi puse mâinile pe umerii lui încordaţi. Şi poţi să fii sigur de mine, Jack. Nu mai scapi de mine. Nu se aşteptă la un răspuns din partea lui, aşa că îşi lipi buzele de ale lui. Şi nici nu primi. Eu nu o să-ţi întorc spatele, murmură ea şi zări licărirea din ochii

lui, semn că a înţeles. Şi nu o să te dezamăgesc. Ii atinse din nou buzele în treacăt. Nu o să te părăsesc niciodată.
Jack îşi dădu seama că îl citise prea bine. Mai bine decât se cunoştea el.
-Aici nu e vorba de mine.
-Ba da. Nimeni nu ţi-a fost alături, dar eu o să-ţi fiu. Nimeni nu te-a iubit îndeajuns, dar eu te voi iubi. îşi aşează mâinile pe umerii lui, şi apoi îi cuprinse chipul cu palmele. De aceea, totul ne priveşte pe amândoi. O să fiu acolo pentru tine, chiar dacă încerci să faci pe eroul şi vrei să mă convingi să mă răzgândesc.
Pierdea teren, şi o ştia şi el.
- Ai putea începe de mâine.
-Dar sunt deja aici. Ia zi, ai de gând să mă săruţi sau nu?
- Poate.
Buzele i se curbară intr-un surâs când se lipi de el. Apoi se înmuiară, se deschiseră şi i se dăruiră. Jack simţi că se prelinge în ea - i se urase un bun venit dulce şi excitant. Sărutul se încinse înainte ca ea să-şi strecoare mâinile pe sub tricoul lui în sus, pe spate, apoi să şi le coboare în timp ce îl zgâria uşor.
-Te doresc, murmură ea şi se undui pe lângă el. Acum, înainte să plecăm... îşi întoarse capul şi-l sărută uşor pe gât. ... Să ne poarte noroc.
Capul începu să i se învârtă când ea îşi băgă mâinile între ei.

- Un pic de noroc în plus nu strică niciodată.
Râse şi îl trase de lângă maşină. Căzură pe pământ şi se rostogoliră în iarba încă înrourată.
Se mişcau nerăbdători şi cu o oarecare disperare. Ra-zele soarele deveniseră mai fierbinţi, risipind ceaţa dimi-neţii, iar ei trăgeau de haine şi se mângâiau.
- Dă-mi voie... El icni şi trase de jeanşi. Nu pot...
-Gata. Degetele ei îl ajutară să tragă de pantaloni.
Mai repede. Dumnezeule.
Se rostogoli la loc, se arcui pe spate şi-şi trecu gura peste bustul lui gol. Voia să îl devoreze, voia să îi absoarbă toate aromele şi texturile. Să se sature de ele. Ar fi putut jura că

simţise pământul cutremurându-se când o întoarse şi îşi înfipse dinţii în umărul ei, cu o mână pe sâni şi cu cealaltă...
- Ce faci... cum poţi să... Cu respiraţia întretăiată, îşi lăsă capul pe spate şi îl lăsă să se dezlănţuie.
Era cu el, inimă lângă inimă, lipită de trupul lui pu-ternic şi agil. Nevoia ei era la fel de sălbatică precum a lui. Poate că în graba lui o învineţise puţin, dar nici ea nu se mişca mai cu delicateţe sau cu mai puţină îndrăzneală. îşi întoarse capul şi-i acapară gura cu o sete primitivă, cu gust de păcat şi secrete.
Ea era cea care se mişca întruna şi îl trăgea spre ea.
-Acum, îi ordonă ea, iar ochii îi sclipiră precum ai unei feline care sărea asupra prăzii. în clipa asta. Se încolăci în jurul lui şi îl trase în ea.
Se repezi şi se afundă cât de mult putea. Cu fiecare mişcare brutală şi sălbatică, îl privi fix în ochi, cu ochii ei mari de pisică. Căldura ei îl inundă, iar în tot asaltul acela violent îşi simţi inima cutremurată de o emoţie la fel de brutală.
- Te iubesc. îi captură gura şi o sărută cu patos. Dumnezeule, te iubesc.
-Ştiu.
Iar când îşi lipi faţa de părul ei, cutremurat când îşi dădu drumul în ea, M.J. mai voi să afle ceva.

- Jack. II mângâie pe păr. Soarele îi bătea în ochi, greutatea lui o strivea, iar iarba era udă sub ea. Unul dintre cele mai minunate momente din viaţa ei. Jack, spuse ea din nou şi suspină.
Jack de-abia îşi recăpăta suflul.
- Poate că e interesant şi traiul ăsta la ţară. Gemu şi se propti pe coate. Şi simţi un gol în stomac. De ce plângi? încerci să mă omori cu zile?
-Nu plâng. îmi bate soarele în ochi. Apoi, simţin- du-se ca o caraghioasă, îşi şterse unica lacrimă. Nu este genul ăla de plâns, oricum. Nu-ţi face griji, nu încep să mă smiorcăi.
-Te-am lovit? îmi pare rău dacă...
-Jack. Suspină din nou. Nu e acelaşi plâns, bine? Şi gata, mi-am revenit.

îi cercetă circumspect ochii umezi.
- Sigur?
- Da. Apoi îi zâmbi. Laşule.
- Mă declar vinovat. Şi nu-i era ruşine să recunoască. O sărută pe nas. Acum că suntem plini de noroc, hai să mergem.
-N-o să încerci să mă mai păcăleşti, da?
Jack se gândi la felul în care îi luase chipul în mâini şi îi spusese că îi va fi alături. Absolut nimeni nu îi făcuse niciodată promisiunea aceasta atât de simplă.
-Nu. Bănuiesc că suntem o echipă.
- Bănuieşti bine.
M.J. aşteptă până ajunseră înapoi pe autostradă, înapoi în lumea civilizată, înainte să îl întrebe:
- Deci, Jack, care-i planul?
-Nimic special. Simplitatea n-are prea multe capcane. Din punctul meu de vedere, trebuie să ajungem îa cel care trage sforile. Singura noastră legătură cu el, sau cu ea, o reprezintă tipii cu duba şi, poate, fraţii Salvani.
- Până aici îţi dau dreptate.
-Trebuie să port o micg discuţie cu ei. Pentru asta, trebuie să-i momesc afară din bârlog, să rămân în avantaj

şi să-i conving că e în interesul lor să-mi dea niscaiva informaţii.
-Bine, deci avem doi ţipi înarmaţi, din care unul e cam cât monumentul Washington. Iar tu vrei să-i convingi să stea de vorbă cu tine. II săgeta cu privirea. îţi admir optimismul.
- E o chestie ce ţine de puterea de convingere, zise el, apoi îi explică cum intenţiona să o ducă la bun sfârşit.
Pe cerul întunecat se auzeau tunete când ajunse în parcarea din faţa magazinului Salvini. Era clădire impresionantă, despărţită de mall printr-o parcare uriaşă. Şi totul era încuiat în acea zi de luni, de vacanţă.
în parcarea îngrijită a celor doi Salvini se afla o singură berlină Mercedes.
- Ştii a cui e?

-Â unuia din ciudaţi - a unuia din fraţii vitregi ai lui Bailey. Thomas, cred. Bailey zicea că ţin închis pe durata weekendului prelungit. Dacă se află înăuntru, nu mă întreba de ce.
- Hai să dăm o tură.
Jack ieşi din maşină şi se îndreptă spre Mercedes. Părea încuiată, iar alarma clipi când se apropie de ea. Mai întâi verifică uşile de la intrarea în clădire, scană showroomul întunecat, dar nu văzu nici un semn de viaţă.
- Birourile sunt la etaj? o întrebă el pe M.J.
- Da. Birourile lui Bailey, Thomas şi Timothy. Inima începu să-i bată cu putere. Poate e şi ea înăuntru, Jack. Rar vine cu maşina la serviciu. Locuim aproape.
-Aha. Şi deşi nu făcea parte din planul lui, tonul ei îngrijorat îl făcu să cedeze impulsului şi să apese pe soneria de la intrare. Hai să verificăm şi-n spate, zise el o clipă mai târziu.
-Ar putea să o ţină înăuntru. Ar putea fi rănită. Trebuia să mă gândesc înainte la asta. Undeva spre vest, fulgerele sclipiră ca nişte lame zimţate. Ar putea fi înăuntru, rănită şi…
Jack se întoarse.
-Uite ce-i, dacă vrem să facem asta, trebuie să te aduni. N-avem timp de scenarii şi de speculaţii.

M.J. îşi ridică brusc capul, apoi îşi îndreptă umerii.
-Ai dreptate. Scuze.
Jack îi studie rapid chipul, dădu scurt din cap, apoi îşi continuă drumul spre intrarea din spate, unde se uită prelung la uşa de oţel.
- Cineva a umblat pe la sistemul de închidere.
-Cum adică „pe la“? Se aplecă peste umărul lui în timp ce el se lăsa pe vine. Vrei să spui că cineva a deschis încuietoarea?
- Destul de recent; nu-s urme de rugină sau de praf în zgârieturi. Mă întreb dacă a reuşit să intre. Se ridică şi examină marginile şi cadrul. N-a încercat s-o spargă sau s-o strice. Aş zice că era cineva care ştia ce face. In alte circumstanţe, aş zice că a procedat la fel ca la apartamentul tău, dar asta e doar o extrapolare.
- Poţi să intri?

Nici asta nu făcea parte din planul lui iniţial, dar trebuia să ia în considerare varianta.

- Probabil. Ştii ce fel de sistem de alarmă au?

-E o cutie de partea cealaltă a uşii. E codată. Nu ştiu codul. Bagi nişte numere. Se surprinse că mai avea puţin şi-şi frângea mâinile de îngrijorare. Jack! Se chinui din răsputeri să vorbească cu calm. Ar putea fi înăuntru. Ar putea fi rănită. Dacă nu verificăm, şi ceva merge prost...

- Bine. Dar dacă nu mă descurc cu alarma, şi încă repede, o să fim prinşi. Ştia însă că avea uneltele în maşină şi că venise cu treabă.

-Ţine-mi de şase, bine? îi spuse el. Ai grijă ca nici unul dintre amatorii de cumpărături de vacanţă de vizavi să nu tragă cu ochiul încoace.

M.J. se întoarse şi scană parcarea şi mallul. Oamenii intrau şi ieşeau, prea preocupaţi de produsele la ofertă pe care le cumpăraseră sau pe care voiau să le cumpere, ca să bage de seamă un om care stătea pe vine lângă uşa securizată a unei clădiri încuiate.

Tunetele se auziră mai aproape, iar ploaia ce planase ameninţător până atunci se stârni brusc. Nu o deranja să se ude niţel, ba chiar se bucura că ploaia

îi adăpostea mai bine. Răsuflă uşurată când el îi făcu semn că a terminat.

- După ce deschid uşa asta, avem cam un minut şi nouăzeci de secunde până la declanşarea alarmei. Dacă nu reuşesc să o opresc, atunci va trebui să fugim, şi încă repede.

- Dar...

-Nu mă contrazice, M.J. Dacă, printr-o întâmplare, Bailey chiar e aici, poliţiştii vor sosi în câteva minute şi o vor găsi. Noi ne mutăm cu spectacolul în altă parte.

E bine aşa?

Avea de ales?

- Bine.

- în regulă. îşi dădu părul ud din ochi. Stai aici. Dacă zic „Du'te“, te duci şi aduci maşina. Luându-i tăcerea drept consimţământ, intră în clădire. Văzu imediat sistemul de

alarmă şi ridică din sprânceană. Interesant, şopti el, apoi îi făcu semn lui M.J. să intre. E decuplat.
-Nu înţeleg. E întotdeauna pornit.
- E ziua noastră norocoasă. îi făcu semn cu ochiul, o luă de mână, apoi îşi schimbă lanterna cu cea găsită acolo. întâi mergem la etaj, şi vedem dacă avem noroc şi acolo.
- Pe aici, îi spuse ea. Biroul lui Bailey e chiar la capătul culoarului.
- Interesant bârlog, comentă el cu ochii la covoarele scumpe, la culorile alese cu gust, în timp ce ciulea urechile la orice sunet. Nu se auzea nimic în afară de zgomotul ploii. Protejând-o cu braţul pe M.J., se furişă în birou. Tăcut, organizat, elegant şi pustiu. O auzi pe M.J. răsuflând cu dudă.
- Nici un semn de luptă, sublinie el. O să verificăm şi restul palierului, apoi la parter, după care trecem la faza unu a planului A.
înaintă pe hol şi, ajuns la un metru de următoarea uşă, se opri.
- Du-te înapoi în biroul ei şi aşteaptă-mă.

- De ce? Ce s-a întâmplat? Apoi simţi ce plutea în aer şi recunoscu mirosul. Bailey! Oh, Dumnezeule!
Jack o trânti de perete şi o ţinu aşa până se potoli.
- Fă ce-ţi zic, zise el printre dinţi. Stai aici.
M.J. închise ochii şi recunoscu în gând că erau anumite lucruri cu care nu era pregătită să se confrunte. Dădu din cap că a înţeles.
Mulţumit de răspuns, el se desprinse de ea, înaintă încet pe holul tăcut şi deschise uşa.
O imagine cum nu mai văzuse nicicând - iar moartea nu era aproape niciodată un lucru plăcut. Dar ce vedea aici, se gândi el în timp ce plimbă lanterna peste dezastrul provocat de o luptă pe viaţă şi pe moarte, era nebunie curată.
Viaţa pierduse această luptă.
Se întoarse şi se duse înapoi la M.J. Era albă ca varul şi se sprijinea de perete.
- Nu e Bailey, îi spuse el imediat. E un bărbat.
- Nu-i Bailey?

- Nu. Ii puse o mână pe obraz, constată că era rece ca gheaţa, iar ochii îşi pierduseră sclipirea. Mă duc să verific şi celelalte camere. Nu vreau să vii cu mine, M.J.
Răsuflă în sfârşit aerul care i se încinsese în plămâni. Nu era Bailey.
- Seamănă cu ce-a păţit Ralph?
-Nu. Vocea îi era ternă şi dură. Mult mai urât. Stai aici.
Luă toate camerele la rând, verifică prin toate colţurile şi dulapurile, atent să nu atingă nimic şi să şteargă orice suprafaţă pe care era nevoit să o atingă. Fără să scoată un cuvânt, o conduse pe M.J. la parter şi trecu în revistă şi palierul acesta.
- Cineva a fost aici, murmură el şi se lăsă pe vine ca să lumineze un alcov micuţ de sub scară. Se văd nişte urme în praf. Căzu pe gânduri şi se scărpină în bărbie. Aş zice că, dacă cineva e deştept şi are nevoie de o ascunzătoare, asta ar fi o alegere bună.

Hainele i se lipiseră ude de piele. Nu acesta era însă motivul pentru care tremura.
- Bailey e deşteaptă, încuviinţă din cap şi se ridică.
-Să nu uiţi asta. Acum hai să facem ce am stabilit că o să facem.
- Bine.
Mai aruncă o privire peste umăr, sperând că Bailey se ascundea undeva în întuneric. De ce? se întrebă ea. De cine? Şi unde era acum?
Ajuns afară, Jack închise uşa şi şterse clanţa.
- Mă gândesc că, la o adică, poţi ajunge la mall, cu picioarele astea lungi ale tale, în treizeci de secunde.
-Nu fug nicăieri.
- O să fugi, dacă-ţi spun eu. Băgă lanterna în buzunar. O să faci exact ce-ţi spun. Fără să pui întrebări, fără să te certi, fără ezitare. îi aruncă o privire fierbinte, ce o făcu să se înfioreze din nou. Cine a făcut ce-a făcut la etaj e un animal. Să nu uiţi asta.
- O să ţin minte. Se încordă din toate puterile ca să nu mai tremure. Şi tu să nu uiţi că suntem amândoi implicaţi.

-Ideea este să-i dobor pe rând pe tipii ăştia. Dacă poţi să ajungi la dubă cât le distrag eu atenţia şi îi scot din cursă, bine. Dar să nu rişti nimic.
-Ţi-am spus deja că n-o să fac nici o prostie.
- De îndată ce le vin de bac, continuă el, ignorăm du-i tonul nerăbdător, ne putem folosi de duba lor. Pot purta o discuţie plăcută cu ei. Cred că le pot smulge un nume. îşi examină pumnul, apoi îi zâmbi şiret. Nişte informaţii fundamentale.
- Oooh... zise ea şi clipi des. Eşti aşa de macbo.
- Taci. în funcţie de numele şi de informaţiile căpătate, şi de situaţie, ori mergem la poliţie - asta ar fi a doua mea opţiune -, ori mergem pe pista respectivă.
-De acord.
Deschise portiera maşinii, aşteptă până ce ea se aşeză şi-şi luă telefonul.

- Sună. întinde discuţia timp de un minut, ca să fim siguri.
Formă numărul, apoi începu să se converseze cu robotul din Potomac al lui Grace. Nu-şi dezlipi privirea de la Jack, iar când îi făcu semn, închise telefonul.
-Faza doi? zise ea, încercând cu greu să-şi păstreze calmul.
- Acum aşteptăm.
In nici cincisprezece minute, duba apăru în parcarea de la Salvini. Ploaia se mai potolise, dar continua să cadă cu hotărâre. Băgat lângă o furgonetă veche, Jack urmări scena.
Cei doi coborâră din dubă, se separară şi încercuiră încet clădirea.
Ţinta lui era tipul masiv.
Folosindu-se de maşinile parcate ca să nu fie văzut, Jack se apropie şi îl văzu pe individ aplecându-se şi ridicând telefonul lui M.J. de pe jos. Un plan decent, me- dită Jack, care îi dădea un subiect de gândire creierului lui minuscul. în timp ce uriaşul stătea cu telefonul în mână, Jack ţâşni şi îl lovi cu toată puterea, cărându-i încontinuu pumni în rinichi.
îşi doborî prada în genunchi şi îi prinse cătuşele de una din încheieturile ca de oţel, chiar înainte ca tipul să-i dea o lovitură care să-i reteze picioarele.

Simţi senzaţia puternică de arsură când carnea i se zdreli de asfaltul ud şi aspru şi se rostogoli la timp ca să evite un bocanc măsura cincizeci în faţă. Se repezi şi-l prinse de barosul de picior, după care îl săltă.
Din poziţia ei, M.J. urmări lupta, tresărind când Jack căzu la pământ, rugându-se când îl văzu că se rostogoleşte. Şuieră printre dinţi când auzi pumnii care sfărâmau oase. Porni tiptil spre dubă, uitându-se în spate să vadă cum se desfăşura încăierarea. Era depăşit, se gândi ea cu disperare.
Tipul avea să-i frângă gâtul, asta în cel mai bun caz. Pregătindu-se să-i sară în ajutor, îl văzu pe celălalt bărbat apărând de după coltul îndepărtat al clădirii.

Avea să ajungă întro clipă la ei, se gândi ea. Iar planul lui Jack de a-i separa şi doborî rapid se dusese pe apa sâmbetei. Trase aer în piept să-i strige ceva ca să-l avertizeze, apoi îşi miji privirea. Poate că încă se mai putea face ceva.
Ieşi din ascunzătoare şi alergă spre Salvini, în partea opusă lui Jack. Se opri brusc însă când văzu că celălalt o reperase şi făcuse ochii mari de şoc şi groază. Tipul îşi băgă mâna în buzunar, dar rămase pe loc şi aşteptă ca el să se apropie. Apoi alergă prin ploaie, ca să-l îndepărteze de Jack.
Atât Jack, cât şi partenerul lui de scandal auziră strigătul. Amândoi îşi ridicară privirile din instinct şi văzură o femeie cu o claie de păr roşu care fugea, cu un bărbat pe urmele ei.
«Niciodată nu ascultă*1, se gândi Jack îngrozit. Apoi îl văzu pe uriaş rânjind la el.
Jack rânji şi el, iar ochiul lui stâng, învineţit şi umflat, îl privi pe individ cu duşmănie.
-Trebuie să te termin repede, îi zise el şi-i trase un pumn în gură. Aia pe care o urmăreşte amicul tău e gagica mea.
Uriaşul scuipă sânge.
- Ai încurcat-o definitiv.
- Serios?
N-avea vreme de pierdut. Rugându-se ca picioarele lui M.J. şi gâtul lui să reziste, îşi plecă în faţă capul şi se năpusti ca

un taur turbat în el. Forţa atacului îl făcu pe uriaş să se clatine şi să se izbească cu capul de uşa de oţel. Plin de sânge, bătut şi extenuat, Jack îşi ridică genunchiul şi îl trosni cu putere, după care auzi mulţumit sunetul unui grăsan care se dezumflă.
Clipind des ca să-şi alunge picăturile de sudoare şi de ploaie, Jack înşfăcă şi cealaltă mână şi îi prinse bine cătuşele.
- Mă întorc imediat, îi promise el, după care recuperă telefonul şi fugi să o găsească pe M.J.

capitolul 12
Jack îi spusese că dacă lucrurile mergeau rău, să se ducă la magazine şi să se piardă în mulţime. Să ţipe ca din gură de şarpe, dacă era nevoie.
Aducându-şi aminte de vorbele lui, M.J. coti în acea direcţie, prioritatea ei fiind să-l ademenească pe cel de-al doilea bandit departe de Jack, ca să îi dea şanse egale.
In timp ce alerga însă printre magazinele cu semnele lor mari de reduceri, văzu cupluri, familii, copii ţinuţi de mână, copii în cărucioare. Şi se gândi la omul care o urmărea cu o mână ascunsă sub haină.
Se gândi la ce s-ar întâmpla dacă ar trage în ea prin mulţime.
Aşa că schimbă subit direcţia şi fugi spre celălalt capăt al parcării.
Mişcând cu agilitate din coate, M.J. aruncă o privire rapidă peste umeri. îşi lăsase urmăritorul în spate. O urmărea în continuare, dar obosise şi se încinsese în costumul lui din pânză şi în pantofii de piele. încălţăminte alunecoasă pe un pavaj ud. Cât de departe avea să o urmărească, se întrebă, înainte să renunţe şi să se întoarcă să-şi ajute prietenul? Şi să dea de Jack.
încetini special ca să îl lase să recupereze din distanţă, pentru a-i păstra viu interesul. O parte din ea îşi făcea griji că va face, pur şi simplu, uz de armă şi-i va trage un glonţ în picior. Sau în spate. Având imaginea aceasta în cap, se băgă pe după un şir de maşini parcate.

Acum îşi putea auzi propria respiraţie şuierată. Alergase echivalentul unei curse de cincizeci de metri cu mingea, la un meci de fotbal american, în căldura toridă a unei furtuni de vară. Se ascunse pe după o furgo- netă, îşi şterse transpiraţia care-i curgea în ochi şi încercă să gândească. Putea să ocolească şi s-o ia înapoi, ca să-l ajute cumva pe Jack. Oare gorila îl lăsase deja lat şi se dusese să-şi ajute tovarăşul? Cât mai dura până când norocul

i se isprăvea şi o familie nevinovată care tocmai îşi terminase vânătoarea de cumpărături la preţ redus va ieşi în ploaie şi în vizorul pistolului?
Concentrându-se mai mult să nu facă gălăgie decât pe viteză, îşi băgă capul la cutie şi se furişă pe după un automobil compact. Trebuia să-şi recapete suflul, trebuia să gândească. Trebuia să vadă ce se întâmpla în spatele clădirii Salvini.
Îşi făcu curaj, puse un picior tremurând lângă aripa maşinii şi aruncă o privire.
Individul se afla mai aproape decât anticipase. Patru maşini mai în stânga, şi nu se grăbea. Se aplecă cu repeziciune şi îşi lipi spatele de bara de protecţie. Dacă rămânea aici, putea să treacă pe lângă ea sau o găsea? Mai bine să moară alergând, se gândi ea, sau cu pumnii ridicaţi, decât să fie împuşcată ca o laşă lângă o maşină ieftină de import.
Trase aer în piept, mai rosti o rugăciune scurtă pentru Jack, apoi se îndreptă spre un teritoriu nou.
Şuieratul care se opri în asfalt în spatele ei îi îngheţă inima. Simţi marginea tăioasă a unei pietre lovindu-i-se de jeanşi.
Tipul trăgea în ea. Inima îi sălta între gât şi stomac ca o minge de ping-pong când M.J. se ascunse după o maşină parcată. Încă un centimetru sau doi, şi acel glonţ i s-ar fi înfipt în carne.
Îşi dădu seama că o avea în vizor. Acum era doar o chestiune de timp până o prindea, până o încolţea ca pe un iepure. Bine, mai avea şi ea un cuvânt de spus.

Scrâşni din dinţi şi se vârî pe sub maşină, făcând abstracţie de pietrişul ud, de mirosul de benzină şi ulei, şi se strecură precum un şarpe pe sub saşiu, îşi ţinu respiraţia când trecu prin spaţii înguste şi apoi pe sub următoarea maşină. Acum îl auzea. Respira greu, horcăind de fiecare dată când inspira şi şuierând la fiecare expiraţie, li văzu pantofii. Ce picioare mici, se gândi ea în treacăt,

forţate să intre în pantofi cu vârf ascuţit de lac şi şosete în carouri.
închise ochii o secundă, încercând să îşi întipărească în minte imaginea lui. Unu şaptezeci cel mult, cam optzeci de kilograme. Treizeci şi ceva de ani. Privire tăioasă, nas bine conturat. Vânos, dar nu foarte. Şi obosit.
Ce naiba, se gândi ea, uşor năucă. îi putea veni de hac.
Mai înaintă un centimetru şi tocmai se pregătea să treacă la fapte când văzu pantofii cu vârf ascuţit ridicân- du-se de pe pământ.
Iar în faţa ochilor ei, o pereche de ghete stâlciate. Ghetele lui Jack. Vocea lui Jack, care bombănea neobosită înjurături. O luă ameţeala de bucurie, apoi o apucă groază când auzi bufnitura, zgomotul armei cu amortizor.
Se târî pe coate şi pe genunchi şi ieşi de sub maşină la timp cât să-l vadă pe cel cu arma alergând să se ascundă, iar pe jack pornind după el.
-jack!
Se opri brusc şi se întoarse pe călcâie, iar chipul i se însenină brusc. Atunci M.j. îi văzu tricoul pătat de sânge.
-Of, Doamne. Of, Doamne. Ai fost împuşcat. O lăsară genunchii şi se apropie clătinându-se, iar el se uită cu mintea absentă în jos şi-şi presă palma într-o parte.
- La naiba! Sesiză o durere oarecare în timp ce o luă în braţe. Maşina! apucă el să spună. Du-te şi adu maşina. Vine înapoi.
Palma lui, udă de sânge şi de ploaie, o strânse de mână.
Mai târziu, avea să-şi amintească cum alergau. Dar nimic nu i se părea real. Picioarele ce goneau pe pavaj, derapau, bătăile nebuneşti ale inimii, senzaţia din ce în ce mai pregnantă de frică şi de furie, ochii mari şi şocaţi ai unei

femei care căra pungi cu cumpărături şi pe care aproape o doborâră în fuga lor. Şi jack care o înjura întruna că nu făcuse ce-i spusese.

Duba tocmai părăsea parcarea când ajunseră pe rampă.
- Pe toţi dracii, şi pe mama, şi pe tata lor! Plămânii îi ardeau, locul în care fusese împuşcat îl ardea. Disperat, îşi scoase cheile din buzunar. în maşină. Acum!
Se aruncă direct pe geam şi de abia îşi ţinu echilibrul în timp ce el apăsă pe acceleraţie la maximum, în marşarier.
- Eşti rănit. Lasă-mă să mă uit...
îi dădu una peste mână şi roti la maximum de volan.
-Şi-a recuperat şi amicul de trei tone. După tot deranjul ăsta, mai şi scapă. Maşina tremură, fundul îi derapă, după care pneurile ajunseră pe şosea şi începu urmărirea. Scoate arma din torpedo. Dă-mi-o.
-jack, sângerezi. Pentru numele lui Dumnezeu!
-Nu ţi-am zis să fugi? Apăsă pe acceleraţie şi se ciocni de fundul dubei după ce ţâşniră pe şoseaua principală. Ţi-am spus să te duci în mulţime, să te faci pierdută. Putea să te omoare. Dă-mi naibii pistolul ăla!
- Bine, bine. Trase un pumn în torpedo până când compartimentul slinos se deschise. Se îndreaptă spre centură.
-Văd şi eu unde merge.
- Nu poţi să tragi în el. Ai putea nimeri maşina unui amărât care n-are nici o vină.
Jack îi smulse arma din mână, roti de volan ca să iasă din fundul dubei şi derapă pe şoseaua udă.
-Nimeresc la ţintă. Acum pune-ţi centura şi taci. Mă ocup şi de tine mai târziu.
Atât de tare se temea pentru el, că nici nu clipi la cuvintele lui. Trecu ca o săgeată printre celelalte maşini, lovind bara din spate a dubei ca un nebun. Iar când ajunse la o sută cincizeci, MŢ simţi o ameţeală rece, ca şi cum trupul i-ar fi fost invadat de novocaină.
- O să omori pe cineva, zise ea calm. S-ar putea să nici nu fim noi ăia.
- Pot să conduc, nu-ţi face griji.

Cel puţin aici avea perfectă dreptate. Gonea prin tot cârdul de maşini şi stătea lipit de dubă ca un proiectil teleghidat, cauciucurile lui noi aderând perfect la şoseaua alunecoasă. Era atât de aproape, încât îl vedea pe uriaş gheboşat în scaunul din dreapta, întorcându-se şi mârâind spre el.
-Da, peste tine vin, nenorocitul naibii, bombăni Jack. Mi-ai ciordit cătuşele de rezervă.
-Ţi-ai pătat scaunul de sânge. M.J. se auzi vorbind, dar cuvintele veniseră parcă de undeva din afara minţii ei.
- Am destul sânge. Lăsă pistolul în poală şi trase de volan, apropiindu-se la câţiva centimetri de dubă. Voia să le taie calea, să îi oblige să treacă pe banda de urgenţă. Uriaşul avea cătuşe, iar cu celălalt nu-şi făcea probleme. Dup-aia, mai vedea el. Privirea i se îngustă când îl văzu pe şoferul dubei întorcându-şi capul, după care auzi scârţâit de roţi. Duba se clătină din toate încheieturile, apoi viră brusc spre următoarea ieşire.
-Nu va reuşi, jack apăsă pe frână, îşi trase piciorul şi se pregăti să vireze brusc. Nu poate să ia curba aia.
O s-o rateze.
înjură iar când duba se zgâlţâi, pierdu controlul pe pista alunecoasă şi lovi parapetul de tablă la o sută treizeci la oră. Izbitura fu groaznică şi proiectă duba precum un săritor de la trambulină beat. Se roti o singură dată în aer. Ateriză, printre frânele isterice ale altor şoferi îngroziţi, la trei metri şi jumătate în faţa lor, în şanţ.
Apucă să tragă în laterală, să se depărteze de maşină, înainte ca suflul exploziei să-l măture cât colo ca o palmă uriaşă şi fierbinte. M.J. îl prinse de umăr când flăcările se revărsară în toate direcţiile. Aerul duhnea a benzină.
-Nici o şansă, murmură el. Duşi sunt.
- Treci în maşină, Jack. M.J. era absolut uluită de cât de rece şi de stăpânită îi răsunase vocea. Maşinile se goleau

de şoferi şi pasageri. Oamenii se îmbulzeau să vadă accidentul.
- Pe scaunul din dreapta. Acum conduc eu.

- După tot ce-am făcut, zise el, ameţit de fum şi de durere, l-am pierdut de tot.
- în maşină! îl ajută să ocolească, ignorând vocile ridicate şi surescitate. Precis cineva sunase deja la 911. Nu se mai putea face nimic. Trebuie să plecăm de aici.
Conduse din instinct la apartamentul ei. în siguranţă sau nu, asta era casa ei, iar el avea nevoie de îngrijire.
Condusul maşinii lui Jack se asemăna cu condusul unui iaht, se gândi ea, concentrată asupra vitezei şi a direcţiei, în timp ce ploaia cădea molcomă. O barcă foarte veche şi mare. Parcă, oarecum surprinsă, în spatele MG-ului ei.
Nu se schimbaseră prea multe, realiză ea. Maşina era încă aici, clădirea aşişderea. Câţiva copii pe care nu-i deranja că plouă se jucau cu un frisbee în curte - o zi obişnuită, din viaţa lor la fel de obişnuită.
- Aşteaptă să vin pe partea cealaltă.
îşi recupera geanta de pe jos, îşi găsi cheile. Sigur că nu o ascultă şi deja ieşise pe trotuar când ea ocolea maşina.
-Poţi să te sprijini de mine, şopti ea şi-l prinse de mijloc. Sprijină-te de mine, Jack.
-N-ar trebui să fie nici o problemă că suntem aici, decise el. Măcar o scurtă perioadă. S-ar putea să trebuiască să plecăm iar. îşi dădu seama că şchiopăta şi simţea o durere în piciorul drept, pe care nu o mai remarcase până acum. Inima ei se oprise din bubuit şi îi amorţise.
- O să stăm până îţi curăţ rana.
- Mda. Mi-ar prinde bine o bere.
- O să-ţi aduc o bere, îi promise ea în timp ce îl conduse în clădire. De obicei urca pe scări, dar acum se duse direct la lift. Vreau să te văd în casă.
„Apoi la spital11, se gândi ea. Mai întâi trebuia să vadă cât de gravă era rana. După ce făcea tot ce îi stătea în putinţă, renunţa la tot şi anunţa oficial ce s-a întâmplat. Poliţie, doctori, FBI, pe oricine ar fi fost nevoie.

înălţă o rugăciune de mulţumire când constată că holul era pustiu. Fără vecini băgăcioşi, se gândi ea în timp ce rupse banda pusă de poliţie şi descuie. Fără întrebări jenante.
Trase un şut unei lămpi sparte din calea ei, trecu pe lângă canapeaua răvăşită şi ajunse în baie.

- Stai jos, îi ordonă ea şi aprinse lumina. Hai să vedem ce-ai păţit. Iar mâinile care îi tremurau îi trădară emoţiile din spatele vocii ei calme în timp ce îi trăgea cu grijă tricoul peste cap. Dumnezeule, Jack, individul ăla te-a snopit în bătaie.
- L-am lăsat cu nasul în praf şi cu mâinile încătuşate la spate.
- Mda. Se forţă să-şi mute privirea de la vânătăile de pe bustul lui şi udă o cârpă. Ai mai fost împuşcat?
-O dată, în Abilene. M-a nimerit în picior. M-a încetinit o vreme.
Deşi era ridicol, îi părea foarte bine că nu i se întâmplase pentru prima dată. îi presă cârpa de-a lungul coastelor. O podidiră lacrimi fierbinţi, pe care nu şi le putea opri.
- Ştiu că te doare.
- Parcă ziceai că-mi aduci o bere.
Ce drăguţă era, se gândi el, când făcea pe infirmiera, cu obrajii ei palizi, cu ochii întunecaţi şi cu mâinile răcoroase ca mătasea.
- Intr-o clipă. Stai cuminte. îngenunche lângă el şi se pregăti pentru ce era mai rău. Apoi se ridică înapoi pe călcâie şi rosti printre dinţi: Ce naiba, Jack, este doar o zgârietură.
Rânji spre ea, simţind fiecare cucui şi vânătaie ca intr-un carnaval particularizat al durerii.
- Asta trebuia să fie replica mea.
- Mă aşteptam să văd o gaură prin tine. Doar te-a ciupit un pic.
îşi coborî şi el privirea să vadă.
- Sângerează destul de tare, totuşi. Luă cârpa şi o presă pe rana lungă şi superficială. Zi cu berea aia...

- Mă duc să-ţi aduc o bere. Tocmai mă gândeam cu ce să te pocnesc în cap.
-O să mai discutăm despre cine pocneşte pe cine după ce mănânc un tub de aspirine. Se ridică nesigur şi se târî până la dulăpiorul de medicamente de deasupra chiuvetei. Poate dai o fugă să-mi aduci şi un tricou din maşină, dulceaţă. Nu cred că o să-l mai port tot pe ăsta.

-M-ai speriat. Furie, lacrimi şi o senzaţie disperată de uşurare i se învălmăşeau prin stomac. Ai idee cât de tare m-ai speriat?
Găsi aspirina, închise dulăpiorul şi se uită la ea prin oglindă.
- Mi-am făcut o idee când am văzut ce-am simţit eu când ai luat-o la fugă, încercând să-l faci pe cretinul ăla să tragă în tine. Mi-ai promis că o să fugi înspre mall.
- Ei bine, n-am făcut-o. Dă-mă-n judecată. îşi pierdu răbdarea şi îl împinse să stea jos, făcând abstracţie de icnetul lui de durere. Of, fă linişte şi lasă-mă să termin treaba. Sigur am ceva antiseptic pe aici.
- Poate vreo cureluşă de piele din care să pot muşca când îmi torni sare pe rană.
- Nu mă provoca. Udă altă cârpă, apoi îngenunche şi se apucă să-i cureţe faţa. Ai un ochi înnegrit şi umflat, buza umflată şi o contuzie minunată aici. Scheună din nou de durere când îi apăsă cârpa de tâmplă. Bebeluşule!
- Dacă ai de gând să faci pe asistenta groazei cu mine, măcar dă-mi nişte anestezic înainte. Văzând că erau şanse slabe să capete măcar apă de la ea, înghiţi aspirina pe uscat.
Continuă să se plângă în timp ce ea îi dezinfecta rana şi i-o pansa. Ajunsă la capătul răbdării, îşi lipi buzele de ale lui, ceea ce îi provocă în aceeaşi măsură durere şi plăcere.
-Ai de gând să mă pupi peste tot unde mă doare? se interesă el.
-N-ai tu norocul ăsta. Apoi îşi puse capul în poala lui şi suspină din tot sufletul. Nu-mi pasă cât de nebun

eşti. Nu am ştiut ce să fac altceva. Tipul se apropia. Te-ar fi doborât. Nu m-am gândit decât să-l îndepărtez de tine.
Jack se înmuie imediat şi o mângâie pe păr.
- Bine, o să mai discutăm despre asta. Ii remarcă pentru prima dată coatele julite. Hei, da’ văd că şi tu ai nişte zgârieturi.
- Mă doare-n cot, şopti ea.

-Au! Hai, serios, drăguţă, acum mă joc eu de-a doctorul. Făcu schimb de poziţii, tot numai un rânjet. S-ar putea să te doară puţin.
-Ai vrea tu, dar n-ai... Au! Ce naiba, Jack!
- Bebeluşule! Apoi îi sărută pielea zdrelită şi i-o bandajă cu grijă. Dacă mă mai speri aşa vreodată, o să te las o lună legată de pat.
- Promisiuni, promisiuni. Se aplecă şi-l luă în braţe. Au murit, nu-i aşa? N-aveau cum să supravieţuiască.
-Slabe şanse. Îmi pare rău, M.J., dar n-am apucat să scot nimic de la ei. Nici o virgulă.
- Noi n-am apucat să scoatem nimic de la ei, îl corectă ea. Şi ne-am dat toată silinţa. Se strădui să nu-şi mai facă griji şi îşi îndreptă spatele. Dar mai sunt ciudaţii, începu ea, apoi se albi la faţă când îşi aduse aminte.
Erau şanse ca măcar unul din fraţii Salvini să fie mort. Dar îşi aduse aminte că nu Bailey fusese acolo şi trase două guri de aer.
- Măcar acum pot să-mi iau nişte haine curate şi ceva bani. Şi o să trec pe la pub. Era un act de curaj. O să aştept acolo până suntem gata să o luăm de la capăt, dar vreau să fiu acolo, să le dau de ştire că n-am păţit nimic şi să le dau programul pentru restul săptămânii.
-Bine, fă pe femeia de afaceri. Jack se ridică şi o strânse în braţe. O să-ţi găsim prietenele, M.J. Iţi promit. Şi oricât de tare mi-ar displăcea să spun aşa ceva, este timpul să anunţăm poliţia.
Simţi că i se ia o piatră de pe inimă.
- Ura! Mi-au ajuns astea trei zile.
- O să ne pună o groază de întrebări.

- în acest caz, o să le dăm o groază de răspunsuri. - Trebuie să-ţi mărturisesc că indivizii care lucrează în branşa mea nu sunt extrem de iubiţi de poliţiştii cinstiţi. Am câteva pile, dar cu cât urci mai mult în grad, cu atât gradul de toleranţă scade.
- O să ne descurcăm. Ar trebui să sunăm de aici sau să mergem noi acolo?
- De aici. Secţia îmi dă furnicături pe spate.

- Nu le dau diamantul. Se propti bine pe călcâie, gata de ceartă. E al lui Bailey... adică e alegerea ei. Nu îl dau nimănui altcuiva.
- Bine, zise el relaxat, ceea ce o făcu să tresară. Trebuie să vedem ce facem. Mai întâi ea şi Grace, apoi noi.
Zâmbetul ei se lăţi. Soneria îi făcu pe amândoi să tresară.
- Ce-i asta? M.J. se holbă spre geantă, de parcă ar fi prins viaţă şi s-ar fi răstit la ea. E telefonul meu. Telefonul meu care sună.
El îşi duse mâna la buzunar şi se linişti când simţi pistolul.
- Răspunde.
Cu răsuflarea tăiată, se năpusti asupra genţii pe care o aruncase pe jos şi apăsă pe buton.
-O'Leary. începu să plângă şi se prăbuşi pe podea. Bailey. Doamne, Dumnezeule, Bailey. Ai păţit ceva? Unde eşti? Eşti rănită? Poftim? Ce? Da, da, eu sunt bine. în apartament, dar unde... întinse mâna şi se apucă de Jack. Bailey, încetează cu întrebările şi zi-mi unde naiba eşti. Da, am înţeles. Ajungem în zece minute. Aşteaptă acolo, închise.
- îmi pare rău, îi spuse lui Jack. Trebuia să-i spun, zise ea, apoi începu să plângă. E întreagă, îngăimă în timp ce el îşi dădu ochii peste cap şi o ajută să se ridice. N-a păţit nimic.

Era un cartier liniştit şi cunoscut, cu copaci bătrâni minunaţi. M.J. îşi prinse palmele în poală şi se uită la numerele caselor.
-Douăzeci şi doi, douăzeci şi patru, douăzeci şi şase. Acolo e! Aia.
Deja stătea cu mâna pe portieră, gata să o deschidă când Jack întorcea maşina pe aleea din faţa unei căsuţe în stil arhitectonic federal. De abia reuşi să o apuce de marginea jeanşilor şi să o tragă înapoi.
-Aşteaptă, stai până opresc.
Chiar atunci o zări pe femeie, o blondă drăguţă cu o constituţie fragilă, ieşind alergând pe uşa de la intrare şi prin iarba udă. M.J. se năpusti afară din maşină şi i se aruncă în braţe.
Interesantă privelişte, decise Jack în timp ce ieşea precaut din maşină. Două fete în lumina umbrită de nori,

îmbrăţişându-se cu disperare. Se legănară la uni- son în iarba deasă, plânseră, vorbiră şi refuzară să-şi dea drumul. Oricât de emoţionantă şi de atrăgătoare ar fi fost scena, nu exista ceva de care să se ferească mai tare decât de două femei plângăcioase. îl ochi pe bărbatul care ieşise în prag şi sesiză zâmbetul din privirea lui şi bandajul recent de pe braţ. Fără să mai stea pe gânduri, Jack le ocoli cu băgare de seamă pe cele două şi se duse spre el.

- Cade Parris.

Jack îi scutură mâna şi îl măsură din priviri. Cam unu optzeci şi cinci înălţime, aranjat, păr şaten, ochi aproape la fel de verzi ca ai lui M.J. O strângere de mână care se potrivea cu aspectul lui dichisit.

-Jack Dakota.

Cade îi studie vânătăile şi clătină din cap.

- Arăţi ca unul căruia i-ar prinde bine ceva de băut. în pofida faptului că îl durea gura, buzele lui Jack se curbară într-un zâmbet plin de recunoştinţă.

-Amice, tocmai ai devenit cel mai bun prieten al meu.

(Nora (Roderts

- Hai înăuntru, îl invită Cade, după care mai aruncă o privire spre M.J. şi Bailey. Au nevoie de ceva timp, iar noi ne putem pune la curent până atunci.

Dură ceva, dar Jack se simţea vădit mai relaxat după ce-şi puse picioarele pe măsuţa de cafea şi se trezi cu o bere în mână.

- Amnezie, murmură el. Cred că i-a fost greu.

-A avut câteva zile grele. Şi-a văzut unul dintre ne-trebnicii de fraţi vitregi ucigându-l pe celălalt netrebnic, după care a venit după ea.

-Am trecut şi noi pe la Salvini. Am văzut rezultatele. Cade dădu din cap.

- Înseamnă că ştii cât de urât a fost. Dacă n-ar fi depăşit momentul... Bine că l-a depăşit. Tot nu şi-a recuperat memoria complet, dar apucase înainte de asta să-i trimită un diamant lui M.J. şi unul lui Grace. Eu am preluat cazul încă de vineri dimineaţa, când a venit în biroul meu. Tu?

- De sâmbătă după-amiază, răspunse Jack, după care îşi răcori gâtul cu berea.
-Totul s-a petrecut foarte repede. Cade se încruntă când se uită pe fereastră. Bailey era speriată, confuză, dar voia să primească nişte răspunsuri şi s-a gândit că dacă angajează un detectiv particular, le-ar putea căpăta. Astăzi s-a mai întâmplat ceva important.
Jack ridică întrebător din sprânceană şi făcu semn spre bandaj.
- Are legătură?
- Celălalt Salvini, zise Cade cu o privire calmă şi rece. E mort.
Adică încă o pistă moartă, reflectă Jack.
- Crezi că ei au pus la cale toată treaba?
- Nu. Au avut un client. încă nu i-am dat de urmă.
Cade se ridică şi se duse la fereastră. M.J. şi Bailey erau tot în grădină şi vorbeau întruna. Acum s-a implicat şi poliţia.
Am un prieten. Mick Marshall.
-Da, îl ştiu şi eu. Pasăre rară. Un poliţist cu creier şi inimă.

- Âsta-i Mick. Buchanan e călare pe el. Nu-i plac detectivii particulari.
- Lui Buchanan nu-i place de nimeni. Dar e bun.
- O să vrea să stea de vorbă şi cu tine, şi cu M.J.
Perspectiva asta îl făcu pe Jack să ofteze.
- Cred că mi-ar prinde bine încă o bere.
Cade râse şi se întoarse la el.
- Mă duc să aduc câte una pentru amândoi. Şi după aceea îmi poţi spune cum v-aţi petrecut voi weekendul.
Privirea îi poposi pe chipul lui Jack. Şi cum arată celălalt tip.
-Timothy, exclamă surprinsă M.J. Nu mi-a fost niciodată simpatic, dar n-am crezut că e criminal.
- Cred că şi-a pierdut minţile. Bailey o ţinea pe M.J. de mână, de parcă i-ar fi fost frică să n-o piardă din nou. Am uitat tot, pur şi simplu nu-mi mai aduc aminte. Nimic. Am început să-mi amintesc nişte fragmente, dar nu pot să le leg. Nu m-aş fi descurcat fără Cade.
-De-abia aştept să-l întâlnesc. Se uită în ochii lui Bailey şi intră la bănuieli imediat. Cred că se mişcă foarte repede.

- Se vede? întrebă Bailey şi se înroşi.
- Zici că-i panou publicitar.
- Au trecut doar câteva zile, zise Bailey, mai mult pentru ea. Totul s-a întâmplat cu repeziciune. Parcă n-au trecut doar câteva zile. Parcă l-aş cunoaşte dintotdeau- na. Buzele i se curbară, iar ochii căprui i se înseninară. Mă iubeşte, M.J. Pur şi simplu. Ştiu că sună nebuneşte.
-Ai fi surprinsă să afli că, în zilele astea, nu mă mai mir de nimic. Eşti fericită cu el? M.J. îi dădu o şuviţă de păr după ureche. Asta contează.
-Nu mi-am putut aduce aminte de tine. Şi nici de Crace. Pe obraz i se prelinse o lacrimă şi închise ochii. Ştiu că au fost doar câteva zile, dar m-am simţit foarte singură fără tine. După care, când am început să-mi amintesc, nu era nimic clar, mai mult simţeam. Simţeam că am pierdut ceva important. Apoi, după ce mi-am

amintit şi am mers împreună cu Cade la apartamentul tău, erai deja plecată. Casa ţi-era spartă, iar tu nicăieri. După aceea, totul s-a petrecut extrem de repede. Cu câteva ore în urmă. Apoi, mi-am adus aminte de telefonul pe care îl ţii tot timpul în geantă. Mi-am adus aminte şi te-am sunat. Şi acum eşti aici.
-A fost cel mai frumos apel pe care l-am primit vreodată.
- Cel mai frumos pe care l-am dat vreodată. Buzele îi tremurară. M.J., nu pot să dau de Grace.
-Ştiu. Se apropie de ea şi o luă de umeri. Trebuie să avem încredere că n-a păţit nimic. Eu şi Jack eram la casa ei de la ţară azi-dimineaţă. A trecut pe acolo, Bailey. l-am simţit mirosul. Iar acum ne-am regăsit. O s-o găsim şi pe ea.
- Da, o s-o găsim. Porniră spre casă împreună. Şi ce-i cu Jack? Eşti fericită cu el?
- Da. Atunci când nu mă scoate din minţi.
Chicotind, Bailey deschise uşa.
- Atunci şi eu de-abia aştept să-l cunosc.
-Îmi place de prietena ta. Jack se ridică pe veranda lui Cade ca să contemple suburbia după ploaie.
- Şi ea te place pe tine.

- Are stil. Şi a trecut printr-o perioadă extrem de dificilă. Parris pare destul de isteţ.
- A ajutat-o să treacă peste, aşa că din punctul meu de vedere merită tot respectul.
-Am umplut aproape toate golurile de informaţii. Are o minte destupată şi iute. Şi este nebun după prietena ta.
- Cred că am remarcat şi eu.
Jack o luă de mână şi i-o studie. Nu era la fel de delicată ca a lui Bailey, dar mai micuţă şi mai pricepută. Puternică.
-Are multe de oferit. Şi el are stil, bani, o casă frumoasă. Cred că o viaţă sigură se cheamă.
Intrigată, se uită la el.

- Cred că da.
Realiză că nu voise să abordeze acest subiect. Dar indiferent de cât de repede se puteau schimba anumite lucruri, se decise că viaţa era prea scurtă ca să mai piardă timpul.
- Taică-miu era un om de nimic, zise el abrupt. Când nu avea chef să muncească, maică-mea servea beţivii într-un bar. Mi-am croit drumul în timpul facultăţii cărând cărămizi şi amestecând mortarul pentru un zidar, după care m-am ales cu o diplomă inutilă în literatură engleză şi cu încă una în antropologie. Nu mă întreba de ce, asta mi s-a părut că trebuia să fac la momentul acela. Am strâns la ciorap câteva mii, pentru zile negre. Ai parte de o grămadă de zile negre în munca mea. Am închiriat cu luna mai multe camere. Aşteptă câteva momente, dar ea nu spuse nimic. Asta nu-i chiar ceea ce se cheamă o viaţă sigură.
- Nu prea.
- Asta îţi doreşti tu? Securitate?
M.J. se gândi puţin, înainte să îi răspundă.
-Nu.
Jack îşi băgă mâinile în păr.
- Ştii cum vor arăta cele două diamante, când tu şi Bailey o să le puneţi unul lângă altul? Sigur, vor arăta spectaculos, toate acele văpăi şi toată energia aia la un loc. Dar, în ansamblu, simţi că acolo le este locul, unul lângă celălalt. O privi în ochi, încercând să ghicească ce era în

mintea ei. Uneori, cel mai important e să fii unul lângă celălalt.
- Şi atunci nici nu mai contează motivele.
- Poate că nu. Nu ştiu ce fac aici. Nu ştiu de ce mi se întâmplă lucrurile astea. Am trăit singur toată viaţă şi mi-a plăcut. înţelegi?
Lui M.J. îi făcea plăcere tonul lui iritat şi îi zâmbi afectat.
- Da, înţeleg. Lupul singuratic. Vrei să urli la lună în seara asta sau ce?

- Nu face pe deşteaptă cu mine când încerc să îţi explic ce-i în sufletul meu.
Dădu o tură rapidă prin curte. Intre doi copaci solizi era prins un hamac, iar undeva printre frunzele verzi şi ude, o pasăre cânta de mama focului.
Viaţa lui, se gândi Jack, nu fusese niciodată atât de simplă, atât de calmă şi nici atât de plăcută. Nu avea nimic de oferit în afară de propria persoană şi de ce avea în suflet. Ea era cea care trebuia să decidă dacă putea construi ceva pe această bază.
- Ideea e că nu vreau să-mi petrec toată viaţa singur, îşi înălţă brusc capul şi o_ privi cu ochiul vânăt de sub sprânceana cu cicatricea.^ înţelegi ce-ţi spun?
- De ce n-aş înţelege? îi zâmbi din nou, la fel de afectat. Eşti topit după mine, amice.
-Insistă tu, insistă, şuieră el printre dinţi şi-şi duse mâna la rană. Nu sentimentele mele sunt problema, şi poate nici ale tale. Emoţiile oamenilor au de suferit în situaţii-limită.
- Iar ai dat-o pe filosofie. Probabil că de la diploma în antropologie ţi se trage.
Jack închise ochii şi se rugă să nu-şi piardă cumpătul.
- încerc să dau cărţile pe faţă. Provii dintr-un alt mediu social şi poate că nu vrei să mergi pe acelaşi drum ca mine. Poate vrei s-o iei mai uşor, poate vrei să păşeşti cu grijă spre viitor. Să urmezi calea conservatoare.
M.J. nu se mai abţinu şi izbucni în râs.
-Asta ai înţeles tu despre mine? Că sunt genul conservator?
Jack se încruntă şi mai tare.

-Poate că nu, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că acum o săptămână îţi vedeai foarte bine de drumul tău. Ai dreptul să pui întrebări şi să primeşti răspunsuri. După câteva zile petrecute cu mine...
-Nu pun întrebări şi nici nu caut motive, Jack, îl întrerupse ea. M-am oprit din drumul pe care mergeam în ziua în care te-am cunoscut, şi mă bucur că am făcut-o.

„Of, ce mama naibii11, se gândi ea ca să-şi facă curaj. Vine de la Magdalen Juliette.
De data asta îl pufni pe el râsul fără să vrea. Acesta era ultimul lucru la care se aşteptase.
- Râzi de mine.
-Vine de la Magdalen Juliette, repetă ea cu dinţii încleştaţi. Şi singurii care ştiu asta sunt familia mea, Bailey şi Grace. Cu alte cuvinte, singurii oameni pe care îi iubesc şi în care am încredere, printre ei numărân- du-te şi tu acum.
-Magdalen Juliette, repetă el, rostogolind cuvintele pe limbă. Ce mai nume, dulceaţă!
-M.J. In acte sunt M.J., pentru că aşa am vrut. Iar dacă o să foloseşti vreodată un nume derivat din Magdalen Juliette, în afară de M.J., o să te jupoi de viu cu mâna mea.
„Chiar ar face-o“, se gândi el rânjind strâmb.
- Dacă nu vrei să îţi spun aşa, de ce mi-ai mai zis?
Făcu un pas spre el.
-Ţi-am spus şi îţi mai spun ceva: pentru că numele meu este M.J. O’Leary şi pentru că ştiu ce vreau.
Ochii îi sclipiră şi îi alungară rânjetul.
- Eşti sigură?
-Cea de-al doilea diamant reprezintă cunoaşterea. Şi ştiu. Tu?
- Da. Respiraţia i se precipită. E un pas mare.
- Cel mai mare.
- Bine. Palmele îi transpiraseră în buzunare, aşa că le scoase. Tu prima.
Rânji spre el.
- Ba nu, tu primul.
-Nici o şansă. Eu am zis-o data trecută. Să fim cinstiţi.
Intr-adevăr, era rândul ei. înclină din cap şi îl măsură bine cu privirea, din cap până-n picioare. Da, se gândi ea. Ştia.

- Bine. Hai să ne căsătorim.

198
“Isfora 'Rofîerts
Fermecat de o senzaţie vie de bucurie, Jack îşi îndesă degetele mari în buzunare. mai
-N-ar trebui să mă ceri? Să mă ceri m c
întâi? Bărbaţii au nevoie de puţin roman îsm mentele cruciale din viaţa lor. „ , .
_lţi forţezi norocul. Apoi o pufni rasul Ş -^ P braţele pe după gâtul lui. Dar, la naiba, vre reşti cu mine, Jack?
-Sigur, de ce nu?
Perechea

in colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea:
Mary Balogh
O aventură secretă
După moartea soţului ei, Hannah Reid, ducesă de Dunbarton, este liberă, bogată şi intenţionează să guste din plăcerile interzise ale vieţii. Ţinta ei este Constantine Huxtable, cel mai periculos, dar şi cel mai atrăgător bărbat din Londra. Constantine preferă aventurile care nu ţin mai mult de-un sezon, iar ducesa de Dunbarton pare să se potrivească perfect rolului. Dar oare aşa vor sta lucrurile pentru amândoi?
Amanda Quick
O vară în CEcCvpse CBay
Vara în Eclipse Bay se anunţă plină de evenimente. "Nişte secrete de mult îngropate privind vechea vrajbă dintre familiile Harţe şi Madison sunt pe cale de a fi dezvăluite. Trecutul şi prezentul sunt pe punctul de a se ciocni, şi în mod sigur vor ieşi scântei. Iar pasiunea va izbucni precum un foc de artificii.

In aceeaşi colecţie au apărut:
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii

5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1

35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Viefi paralele

45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată

71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii

85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendtick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite

107. Mary]o Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary]o Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase 114- Amanda Quick, Misterul A/roditei
115. Joanna Trollope, O pasiune inter zisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase

125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Maryjo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul

143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic

165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat

179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, In sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului 194- Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Ai doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea

204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
^ora ^berts, Steaua ascunsă -l ■ ai7 °gh, Ispitirea unui înger 217.Lmda Howard, Un joc de noroc
2 8. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclibse R„
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului P
220. Sylvia Day, Atracţia

Când vânătorul de recompense Jack Dakota acceptă să se ocupe de un nou caz, nu crede că va întâmpina vreo dificultate. Tot ce trebuie să facă este să o determine pe femeia care a ieşit din închisoare pe cauţiune să îşi plătească datoria către firma care i-a acordat împrumutul. Cazul pare cu atât mai simplu cu cât frumoasa femeie nici nu încearcă să se ascundă. Dar Jack va constata în curând că M.J. O'Leary nu este atât de uşor de prins - mai ales că firea ei rebelă şi aprigă o face un adversar pe măsura abilităriIor lui Jack. In plus, realitatea se dovedeşte a fi cu totul alta decât ce credeau la început, când descoperă că, de fapt, amândurora li s-a întins o capcană. Viaţa le este acum ameninţată de doi asasini profesionişti, iar M.J. complică lucrurile când refuză să explice de ce ascunde în geantă un uriaş diamant albastru. Totul îi spune lui Jack că nu poate avea încredere în această necunoscută care i-a dat viaţa peste cap - totul, în afară de inima Iui care a căzut prada unei pasiuni cum nu a mai cunoscut până atunci.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.